

Giới thiệu Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)

Truyện Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ), chuyện kể về một gia đình Tô gia có cô con gái ngoài giá thú. Cô luôn sống trong nỗi ám ảnh của gia đình với những lời dèm pha của những người ăn kẻ ở trong phủ.

Với một người anh họ luôn âm mưu chiếm đoạt cô. Đến một ngày cô được một đại sư tới nhận cô là đệ tử và đổi danh tánh thành Lưu Phi. Khoảng thời gian cô làm đệ tử của thầy chưa bao lâu thì thầy đột ngột qua đời để lại cô cho một hậu nhân của họ họ long thị, một kẻ chỉ thích nuôi những con thú kỳ quái.

Cuộc đời cô lại một lần nữa bắt đầu ám ảnh với những ngày tháng bạo lực sau này, bước vào một kiếp sống lúc nào cũng sợ hãi, cuộc đời bắt đầu u tối từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu 1: Mạnh Ân độc thoại

Mở đầu 1: Mạnh Ân độc thoại

Khi tôi an nhiên đắm chìm trong biển tri thức, thì Đại sư phụ đến quấy rầy sự yên tĩnh của tôi.

Đang đọc sách nửa chừng bị phá đám quả thật là một trong những thống khổ hiếm hoi trong cuộc đời tôi, nhưng mà ở trước mặt Đại sư phụ, tôi vẫn tâm bất cam, tình bất nguyện mà bỏ sách xuống.

Cũng không phải bởi vì tôi đặc biệt tôn trọng Đại sư phụ, mà là nếu tôi không làm vậy, thế nào một lát cũng phải chịu đựng ba giờ “phát biểu tinh thần”.

10 phút và 3 tiếng đồng hồ, tôi chọn 10 phút.

“Hôm nay sao rảnh rồi đến đây thế ạ?” Tôi đứng lên, đá mấy con rắn lục xanh và rắn đuôi chuông bò rai rác ở gần đó xuống gầm bàn: “Đại sư phụ, lâu quá không gặp ạ.”

Cho dù tôi có nhanh chân đá, nhưng Đại sư phụ vẫn đáng sợ nhũn mỳ, gần như là bị sét đánh. Ông nghiêng rặng một hồi, lại ngó chừng đứa bé gái sau lưng, gắng gượng nén cơn giận xuống. “Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, mấy loại rắn rết này tốt nhất phải nhốt trong lồng...”

“Ngồi tù thì cũng phải có thời gian hóng gió chứ ạ.”

Ông hung dữ trừng mắt nhìn tôi, như thể muốn trừng trừng ra vài cái lỗ lớn trên mặt tôi. Nếu không phải ông có dẫn theo người, đại khái tinh thần phát biểu thế nào cũng phải kéo dài thành 7 – 10 tiếng cũng không chừng.

Ể, mãi đến lúc này tôi mới phát hiện sau lưng ông còn có một đứa bé gái. Tuy tôi không rành đoán tuổi con gái lắm, nhưng trông đáng người tong teo như đậu cove xào khô kia, chắc tầm 13 – 14 tuổi đi.

Điều này cũng làm cho tôi có chút kinh ngạc.

“Lưu Phi, đây là sư phụ mới của con.” Ông thở dài nặng nề, “Tên này á, có hơi không hiểu nhân tình thế sự, nhưng học thuật lại rất giỏi...” Đại sư phụ nhìn chòng chọc tôi vài cái, đoạn rũ vai xuống. “Biết làm sao được, ai mà ngờ Lưu sư phụ lại xảy ra chuyện chứ? Tất cả những sư phụ khác đều đã nhận đủ đệ tử rồi, con cũng chỉ có thể ở cùng hắn...”

Tiêu hóa được một hồi, tôi mới hiểu ý Đại sư phụ đang nói gì.

“Chậm đã, chậm đã!” Tôi kêu lên, “Đại sư phụ, ở đây chỉ có mỗi mình con nghiên cứu! Cho dù con bé có nhỏ cỡ nào... cô nam quả nữ, sư phụ không sợ sao...”

My God! Mau đưa cô bé này đi giùm đi! Cho dù là còn nhỏ cũng không thể trâu vào được, rất phiền phức a!

Đại sư phụ trước giờ vẫn luôn cho tôi là một đứa chuyên môn gây họa (kỳ thật nào có nghiêm trọng đến thế), nên đám đệ tử đưa đến chỗ tôi cơ hồ đều là học tập nghiên cứu ngắn hạn, hơn nữa kể từ lúc tôi làm cho vài nữ sinh khóc bù lu bù loa, ông cũng không đưa nữ đệ tử đến đây nữa.

Kỳ thật tôi cũng đâu có làm gì, bắt quả chỉ bảo họ thử giao tiếp với Tiểu Ái nuôi sau núi mà thôi. Mà bé thần lẫn tên Tiểu Ái kia thật sự rất nhỏ, cùng lắm chỉ cao có 2 mét, cân bản còn chưa đến mức như khủng long. Và lại, nó cũng đâu có cố ý, chỉ là thấy người đến chơi, không cẩn thận ‘lưu lại’ vài dấu răng trên cánh tay và đùi của nữ sinh kia, chấy có tí ‘tiết’ mà thôi.

Bọn họ ấy vậy mà còn khóc lóc mách với Đại sư phụ, làm tôi và thần lẫn bé bỏng lần lượt bị dính một hồi giáo huấn dài oi là dài, còn bị bắt phải đem buộc nó lại.

Tôi cũng đã buộc rồi, nhưng dây da rất dễ bị cắn đứt, lúc này chắc nó đang hí hửng chạy qua ngọn núi bên kia rồi... Hy vọng nó đừng ăn nhiều gấu chó Đài Loan quá, đó là loại động vật cần được bảo vệ a.

Đại sư phụ mặt mũi nhìn tôi một cái, lại thở dài thườn thượt, vỗ vỗ vai tôi.

“Mạnh Ân, ngươi là đệ tử có tài hoa nhất của ta... Bất quá thiên tài nào mà không có hơi điên, điều này ta cũng hiểu.” Ông gật gù, “Ngươi đừng lo vấn đề cô nam quả nữ. Nếu con bé nguyện ý, âm thực nam nữa, nhân chi đại dục (những dục vọng lớn của con người)... cũng không có gì ghê gớm lắm... Nhưng nếu con bé không muốn, ngươi tốt nhất vẫn nên kiềm chế một chút.”

Tôi đột nhiên có dự cảm xấu.

“Ta vừa giúp con hạ hàng đầu.” Tôi biết ngay mà, lúc Đại sư phụ hòa ái như vậy thế nào nhất định cũng có quỷ. “Nếu ngươi phản đối, có ý đồ đẩy ngã Lưu Phi, hàng đầu sẽ phát tác.”

(* hàng đầu: Gong-tou, một loại vụ thuật phổ biến ở Đông Nam Á, tương truyền xuất xứ từ cổ thuật của Miêu tộc vùng Vân Nam, Tứ Xuyên, TQ, sau lưu truyền đến Đông Nam Á, kết hợp với vụ thuật của địa phương mà thành; ký thật “hàng đầu” là phát âm từ Gong-tou (tiếng Thái), ý chỉ là thi hành một loại pháp thuật hoặc cổ thuật nào đó lên ai đó, với mục đích không chế, hại người) (Đọc thêm Vụ thuật để biết thêm)

Không cần soi gương cũng biết, mặt tôi đã trắng bệch...” Ngộ nhờ con bé có ý đồ đẩy ngã con thì sao?” Đừng nói giỡn, thật sự đã từng phát sinh loại chuyện này a! Nếu tôi không nhanh chân thoát được, Tiểu Ái lại vừa khéo ngủ trong phòng tôi, trình tiết của tôi có thể đã sớm đi tong!

“Đó là phúc lợi của ngươi.” Đại sư phụ nhún nhún vai, “Vừa vặn giúp ngươi khai trai luôn.”

“Đại sư phụ!” Tôi phải kháng nghị, tôi tuyệt đối phải kháng nghị! Tôi không muốn có liên quan gì đến phụ nữ a ~ “Lưu sư phụ đã xảy ra chuyện gì? Thầy ấy sẽ không đến đem đệ tử về sao?!”

Đại sư phụ càng mặt mũi vuốt mặt một cái, “... Hẳn uống say, bỏ nhầm lưu huynh vào lò luyện đan nghiên cứu... tự làm mình nổ tanh bành. Đem ghép lại cũng không đứng dậy được, ngươi nói hẳn có thể đến đón được ai? Đã sớm bảo hẳn kiêng rượu rồi... tại sao dám đệ tử ưu tú nhất của ta không phải một sách thì cũng là con sâu rượu? Không có được mấy người ra hình ra dáng...”

Àh? Lưu sư phụ, thầy quên quá đem lưu hoàng ném vào lò luyện đan làm gì? Để lại phiền toái này, tôi không muốn dẹp giùm thầy đâu a ~

Đại sư phụ căn bản chẳng đếm xỉa gì tới nỗi kinh hoàng và nước mắt đau đớn của tôi, rất tiêu tiêu sái sái mà lượn đi. Còn lại tôi và cô bé kia hai mặt nhìn nhau.

“Em...” Tôi thật sự khóc không ra nước mắt, “Nhất định còn có sư phụ khác có thể thu nhận em... em còn nhỏ như vậy đến Đêm Hè làm gì?”

Cô bé kia căng thẳng ôm ba lô, lí nhí nói, “Em tên là Lưu Phi.”

Về mặt cực kỳ đáng thương, rất giống như một con vật nhỏ bị vứt bỏ. Đối với loại về mặt này, tôi không có sức chống cự. Luôn nuôi dưỡng một vài con vật nhỏ không hề có liên quan gì đến việc nghiên cứu, lại còn ăn hết cả hơn phân nửa tiền lương của tôi, cũng là bởi vì tôi không đủ sức chống cự.

Tôi mềm lòng.

“... Em lên lầu hai tìm một phòng trống ở đi.” Tôi hữu khí vô lực nói, “Dụng cụ quét dọn ở trong thang lầu.”

Sự thật chứng minh, tôi căn bản là bị về mặt đáng thương của nó lừa. Phụ nữ a, vĩnh viễn không nên tin tưởng về mặt đáng thương của họ.

“Tổ chức nghiên cứu” nơi tôi ở tên là Đêm Hè.

Cái tên này cũng không kèm theo ý nghĩa gì, chẳng qua là từ một nhóm nhỏ nghiên cứu ban đầu thuận miệng gọi mà thôi. Hơn nữa lịch sử của tổ chức nghiên cứu này cũng không có dài mấy, ước chừng nếu tính ngược dòng lại thì có thể tính đến thời kỳ kháng chiến. lúc bấy giờ, một nhóm học giả vô tình có được một phần tư liệu thí nghiệm trên cơ thể con người của người Nhật, lúc về đến Trưng Khánh, lại bởi vì có cơ hội ở lại Miêu Cương nghiên cứu cổ độc một thời gian. Sau lại theo chính phủ chuyển dời đến Đài Loan, mang theo toàn bộ tư liệu nghiên cứu, nên thuộc về một trong những cơ sở nghiên cứu của quốc gia, chẳng qua xem như là công tác bí mật, không được đề lộ rõ ra ngoài.

Sở dĩ như thế, đương nhiên nguyên nhân là bởi vì đề tài nghiên cứu của chúng tôi.

Đại sư phụ đối với tên gọi này vẫn rất không hài lòng, nhưng lúc bấy giờ người triệu tập không phải là ông ta, nhưng ông ta cũng là một trong những thành viên ban đầu của nhóm nhỏ đó. Về phần tuổi tác của ông ta, tôi khuyên các bạn tốt nhất đừng nghĩ nhiều làm gì. Dù sao thoạt nhìn ông ta cũng như người đàn ông khỏe mạnh ba mươi mấy tuổi, lúc mắng người cũng trung khí mười phần (giọng trầm mạnh mẽ) đầy thôi, thoạt nhìn còn có thể sống đến mấy trăm tuổi... Về phần làm sao mà ông ta làm được như thế, có phải là yêu quái hay không, tốt nhất cũng không cần đi nghiên cứu.

Thân là truyền nhân của ông ta, lại phụ trách dạy đám đệ tử mới vào, chúng tôi hơn phân nửa cũng không đem trọng tâm đặt ở phương diện nghiên cứu cổ độc gì. Đề mục này an toàn hơn rất nhiều so với mọi người hay tưởng tượng, ít nhất so với việc nghiên cứu “Tại sao Đại sư phụ trẻ như vậy” còn an toàn hơn nhiều lắm.

Ngoại trừ cổ độc ra, chúng tôi nghiên cứu kim đan, gong-tou, triệu hồi, còn có vài thứ thượng vàng hạ cám, ba láp ba xàm có thể đăng báo lừa tiền gì đó. Đương nhiên, lấy kinh phí quốc gia làm nghiên cứu, thì vẫn nên có chút cống hiến. “Đêm Hè” phải phụ trách tiêu diệt những căn bệnh, dịch truyền nhiễm kỳ quái không giải thích được, đôi khi thậm chí còn phải giao tiếp với “dị loại”.

Nói một cách khác, chúng tôi là đạo sĩ hoặc thuật sĩ nhận tiền lương từ quốc gia, bề ngoài khoác cái áo là “nhà khoa học”, giải quyết những bệnh tật hoặc hiện tượng kỳ quái hơn bình thường.

Truyền thừa đến đời tôi, xem như đã là đệ tử đời thứ ba. Tôi cũng được Lưu sư phụ mang ra, sau đó được Đại sư phụ đích thân dạy dỗ. Truyền thừa của nơi này cũng rất đặc biệt, thường thường là Đại sư phụ đi tuyển người. Tiêu chuẩn của ông ta cũng nhìn không ra, nói tóm lại, ông ta thích một vài quái nhân làm đệ tử.

Tương tự như một vài người tuyệt vọng với cuộc sống, hoặc là nguyện ý buông bỏ hết thảy hoàn thành tâm nguyện. Có vài gia tộc vì cứu vãn sự nghiệp hoặc sinh mệnh của mình, cũng sẽ dâng con cái trong nhà ra làm đệ tử.

Đã là đệ tử của nơi này thì đồng nghĩa với việc đoạn tuyệt quan hệ với thế giới bên ngoài, dù sao nơi nghiên cứu này là bí mật. Nhưng cũng không giống như người ta đồn nhảm là nếu muốn bỏ chạy sẽ bị giết đầu.

Về phần trình tự để rời khỏi... A, tôi chỉ có thể nói, khi tôi nhìn thấy MIB* lôi cái que chiếu tia laser ra để loại bỏ trí nhớ, tôi chỉ biết cười.

(*MIB: phim Men in Black, ai không biết về tìm phim đó coi nhé)

Kỳ thật thành tựu lớn nhất của “Đêm Hè” không phải là những luận văn hoặc phương pháp phòng dịch tằm xàm như ở mặt ngoài. Mà thành tựu lớn nhất của chúng tôi là: hoàn thành được loại “Cổ” có linh hồn.

Từng nghiên cứu viên đều có thể tự mình sáng tạo, hoặc kế thừa loại “Cổ” này từ sư phụ của họ. Muốn nói tỉ mỉ cũng rất khó (đó vậy mà lên tới số lượng vài bản luận văn chứ chẳng chơi), nói đơn giản, chúng tôi tạo ra vỏ cổ, rồi đem những quỷ hồn hoặc hồn ma tự do thích loại “Dị vật” kia, nhét vào vỏ, trở thành Sư ma có thể triệu hồi.

Cho nên, rất nhiều thời điểm, tôi cảm thấy quốc gia của chúng tôi là đang nuôi Ma đạo sĩ, chứ không phải nghiên cứu viên cái quái gì.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao “Đêm Hè” không thể được ra ngoài ánh sáng.

Cho dù thế giới có lý trí một cách đầy khoa học như thế nào đi nữa, sau lưng nó vẫn luôn có một chút bóng ma hư ảo. Mà những bóng ma kia, chính là lĩnh vực của chúng tôi.

Lúc Lưu Phi đến sở nghiên cứu tư nhân của tôi, kỳ thật tôi cũng thật sự không nghĩ tới, không biết cô bé này lại vì lý do gì mà đi đến “Đêm Hè” u ám ẩm ướt này.

Dù sao con bé vẫn còn rất trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Mở đầu 2: Lưu Phi độc thoại

Mở đầu 2: Lưu Phi độc thoại

Lần đầu tiên gặp tân sư phụ, tôi rất không thực nữ mà ngoác miệng to.

Tôi biết người đó tên là “Mạnh Ân”, hơn nữa tôi cũng biết người đó là nam. Nhưng nếu không nhờ Đại sư phụ trước đó nói đã nói cho tôi biết chút ít về hắn, tôi đã tưởng rằng mình gặp được một sư phụ mỹ nữ thanh lệ vô song.

Đi vào sở nghiên cứu tư nhân của hắn, hắn chỉ rũ hàng mi dày cộm, đang chuyên tâm đọc sách trên bàn, mái tóc dài bóng mượt được tết thành một bím tóc lỏng buông xuống, cùng làn da nhẵn bóng trắng đến mức gần như mình có thể nhìn xuyên thấu qua...

Cái gọi là “Diễm quang chiếu nhân” (đẹp đến chói lóa), có lẽ chính là bộ dáng này. Chỉ bận một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình và quần jean, lại hoàn toàn không tốn hao gì đến vẻ đẹp của hắn.

(Tuy rằng tôi cảm thấy trường bào của Hy Lạp cổ đại có vẻ thích hợp với hần hơn...)

Một người đàn ông mà xinh đẹp đến như vậy, thật sự hơi quá đáng. Nhưng khi hần dùng ánh mắt tĩnh mịch hơi phức tạp nhìn bạn, bạn sẽ tha thứ cho sự xinh đẹp đến quá đáng của hần.

Một mỹ nhân điềm tĩnh như vậy (cho dù là nam, cũng có thể áp dụng sao?), đi theo hần học tập hần là rất hạnh phúc nhỉ? Tôi đột nhiên có một chút tin tưởng với tương lai mờ mịt xa vời.

Đương nhiên, ấn tượng đầu tiên thường không được chuẩn lắm. Nếu ấn tượng đầu tiên mà chuẩn, thì sẽ không có câu nói rất ‘nhìn xa trông rộng’: “Vi hiểu lắm mà hợp, vi hiểu rõ mà tan”.

Sau khi chứng kiến hành vi và bề ngoài xinh đẹp của hần vô cùng tương phản mãnh liệt một cách thái quá, có một đoạn thời gian, tôi đối với tất cả người đẹp đều có cảm giác vô cùng không tin tưởng.

Đàn ông con trai bộ dạng trông dễ nhìn, mà bên cạnh lại không có bạn gái hay vợ, trên cơ bản tuyệt đối là có vấn đề.

Sư phụ của tôi, Mạnh Ân, chính là một mỹ nhân có “vấn đề”. Khi tôi phát hiện ra sự thật đành thép này, thật sự rất rất u oán.

Ngay từ đầu, tôi cũng không biết bản tính của hần. Hần thích yên tĩnh, thậm chí không muốn thu nhận tôi, làm tôi vô cùng lo lắng. Sau lại miễn cưỡng nhận tôi rồi, cũng luôn luôn đọc sách hoặc làm nghiên cứu thì nhiều, còn lại hần rất ít nói, rất rất ít.

Hần ăn mặc đơn giản, ăn cũng vô cùng đơn giản. Rau luộc, thịt luộc, trứng luộc, đơn giản y chang tu sĩ vậy. Bây giờ, thậm chí tôi còn tin tưởng hần giống như những sư phụ, nghiên cứu sinh trong trụ sở chính của viện nghiên cứu “Đêm Hè”, dù sao tôi cũng đã ở trụ sở chính “Đêm Hè” hơn một năm, đã rất quen với cuộc sống ở “Đêm Hè”.

Những người ở lại “Đêm Hè” mỗi người đều có nguyên do riêng. Có người được “Đêm Hè” trị khỏi bệnh quái, nhưng để lại vết sẹo hoặc di chứng nghiêm trọng. Tôi còn thấy một vị sư phụ có một cánh tay phải khô quắt hết như cành cây, mặc dù giọng nói cô rất ngọt ngào, lại ôn nhu sẵn sóc, nhưng trên gương mặt lại ngang dọc đầy vết sẹo. Ở bên ngoài có thể sẽ khiến người ta kinh hãi, nhưng ở trong “Đêm Hè”, cô là một chuyện gia thực vật rất được mọi người tôn kính, lại còn lấy một người chồng cũng là một sư phụ khác rất anh tuấn, nhưng có một quả đầu màu xanh lá cây.

Những người còn lại thì có người là nhận lời với Đại sư phụ, dâng hiến cuộc đời còn lại của mình ở “Đêm Hè”. Có người tự sát được cứu sống nhưng sống không còn niềm vui, cũng có người bị quỷ ma xâm nhập linh hồn vết thương chồng chất.

Đương nhiên, cũng có người giống như tôi – vì cứu vớt gia tộc mà bị đưa vào làm thực tập sinh.

Có lẽ người ở trụ sở chính “Đêm Hè” đều đã từng trải qua rất nhiều gian truân, nên gần như nhất trí với nhau, đều cùng có giọng nói từ tốn chậm rãi, cử chỉ lặng lẽ. Mặc dù không hề có cảm đoán, nhưng trong viện nghiên cứu “Đêm Hè”, tôi chưa từng thấy ai nói lớn hoặc chạy loạn. Ở trong đó có một loại không khí như của giáo đường, rất thần thánh, khiến người an ổn mà bình tĩnh.

Cho nên ngay từ đầu, tôi cũng cho là tân sư phụ của tôi cũng giống như vậy.

Ở mặt ngoài mà nói, hần xác thực là người của “Đêm Hè”. Cử chỉ nhẹ nhàng, lời nói nhỏ nhẹ, trầm tĩnh ổn trọng.

Nhưng, đó hoàn toàn chỉ là mặt ngoài.

Khi lần đầu tiên tôi phát hiện ra bản mặt thật sự của hần, quả thật là tôi đã không nói thành lời một thời gian dài.

Sau khi tôi đến sở nghiên cứu tư nhân nơi ‘thăm sơn cùng cốc’ của Mạnh sư phụ được một tháng, một học sinh trao đổi được chuyển đến nơi này học tập.

Tôi biết học sinh này đến từ “Nhóm phòng chống thảm họa của Hội Chữ Thập Đỏ”. Nói một cách đơn giản, chính là một cơ quan nghiên cứu khác, mặt ngoài thì bình thường, trên thực tế cũng nghiên cứu thần chú pháp thuật linh tinh. Hần đến học tập bộ môn mà Mạnh sư phụ am hiểu nhất – cổ độc.

Ban đầu mọi chuyện rất bình thường, vào một buổi chiều nào đó của một ngày nào đó, bạn học sinh mặt đầy tàn nhang kia, đột nhiên hét to một tiếng, rồi té xuống đất không còn thoi thóp. Tôi hết hồn giật nảy mình, nhìn thấy một cái bóng dài dài đỏ tươi nhanh chóng trườn ra, vội chạy đến bắt lại.

Tôi không ghét rắn, cũng phụ trách nuôi nấng chúng nó. Nhưng mà nhìn lại con rắn này, da đầu tôi còn tê rần nữa là. Đây là một loại rắn độc có tên là Xích luyện xà*, chỉ 5 CC nọc độc, có thể giết chết một thôn dân gồm năm trăm mạng người.

*Xích luyện xà: không biết tên VN, chỉ biết tên khoa học gọi là *Rufozonatum*

xích luyện xà

Vừa ngoảnh đầu lại, vị sư phụ xinh đẹp của tôi đang ngồi xổm trên đất, hứng thú đảo dặt nhìn người bị hại còn đang co giật toàn thân.

“Sư phụ?” Tôi đem con vật nhỏ gây họa kia nhét vào lồng sắt, “Huyết thanh đâu? Huyết thanh ở đâu?!”

“Xích luyện xà a.” Mạnh sư phụ chột chột bạn học sinh nam còn đang co giật, “3 phút sẽ chết nha.”

...3 phút sẽ chết, người không lo tìm huyết thanh còn ngồi ở đó mần chi?!

“Sư phụ!” Tôi nhảy dựng lên, “Huyết thanh để đâu?!”

“Không cần lo lắng a...” Hắn lấy sổ ghi chép ra bắt đầu ghi lại, “Ta đều tiêm phòng cho các người rồi...”

Tôi vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại bị câu nói tiếp theo của hắn làm cho mém nhảy tim ra ngoài, “Cho nên 10 phút mới chết.”

.....

“Sư phụ!” Tôi túm lấy vạt áo hắn, liều mạng mà lắc, “Mau đưa huyết thanh cho con!”

“Không cần phải gấp gáp a.” Hắn cũng thật tài, tôi lắc như điên vậy mà hắn còn có thể ghi được, “Còn 5 phút để tìm huyết thanh, tìm huyết thanh chỉ cần 2 phút, tiêm vài giây là kịp...”

Tôi đã làm một chuyện ‘đại nghịch bất đạo’. Mặc dù tôi biết, tôi làm vậy rất có thể sẽ bị đuổi khỏi “Đêm Hè”, hoặc sẽ bị lão sư phụ thần kinh không được bình thường kia dùng thứ tàn khốc gì đó để trả thù, nhưng dù cho tôi chọn lại, tôi cũng vẫn làm như vậy.

Tôi chỉ tốn một phút để... hành hung sư phụ mỹ nhân kia một trận. Sau đó áp tải hắn đi tìm huyết thanh, ngay lúc bạn học sinh kia còn chưa ngoẻo, kéo bạn ý trở về từ Quý Môn quan.

Theo tần số phát sinh liên tục của những chuyện không bình thường này, nhân tố bạo lực của tôi cũng lần lượt phát tác. Nhưng mà có một chuyện tôi cũng hơi biết ơn hắn, mặc dù thường xuyên bị tôi hành hung, nhưng Mạnh sư phụ vẫn không tố cáo tôi ra ngoài.

Đương nhiên, một trong nguyên nhân chính là hắn sợ tôi tố cáo với Đại sư phụ, nhưng con người mà, phải luôn mang tấm lòng biết ơn chứ.

Với cả, ra khỏi “Đêm Hè”, tôi cũng không có nơi nào để đi.

Nói như vậy đại khái sẽ có người bị tôi làm cho hồ đồ. Tôi rõ ràng là vì cứu gia tộc mới bị dăng vào làm thực tập sinh, không phải sao?

Từ một quan điểm nào đó mà nói, đúng vậy. Nhưng vốn dĩ ban đầu Đại sư phụ muốn nhận là con gái cưng của pa pa tôi, cũng chính là chị gái của tôi. Nhưng lúc Đại sư phụ tới đón người, tôi bèn chủ động nói, “Đề con đi cho.”

Đại sư phụ nhìn nhìn tôi, rồi nhìn chị tôi đang khóc sụt sùi, đoạn đưa tôi đi. Vì điều này, mà cả đời tôi rất biết ơn Đại sư phụ.

Tôi không thông minh cũng không xinh đẹp như chị, nhưng sư phụ dường như đều biết hết, thương hại mà dẫn tôi đi.

Chuyện này cũng phải nói đến xuất thân của tôi.

Tuy tôi sinh ra trong một gia đình giàu có. Cái loại giàu có này đại khái có thể nói như vậy: nhà của tôi ở Dương Minh Sơn (công viên quốc gia ĐL), từ công suất đi qua con đường Hoa Điều đến cửa chính tòa nhà, lái xe mất 5 phút. Ở cái nơi Đài Loan ‘đất chật người đông’ này, điều này ước chừng có thể nói là trình độ phú hào.

Giống như tất cả các nhà phú hào đều có đàn ông đặc biệt dễ dàng phạm lỗi, sau khi say rượu về nhà, ông chủ cưỡng ép cô nữ giúp việc, nhưng gay ở chỗ, một lần liền dính bầu. Vốn ban đầu có thể phá đi cho xong việc, nhưng ông chủ lại có suy nghĩ kỳ lạ, muốn có nhiều con trai. Nhưng bất hạnh ở chỗ, lại oái ăm là sinh ra một đứa con gái, càng bất hạnh hơn là, kiểm tra DNA, cư nhiên lại còn ăn khớp. Vô cùng bất đắc dĩ mà lưu lại đứa bé gái, còn tốn một khoản tiền, tổng cộng cô nữ giúp việc kia đi.

Ông chủ phạm sai lầm kia chính là ba tôi, mẹ đẻ của tôi chính là nữ giúp việc xui xẻo kia. Còn về phần đứa bé gái càng xui xẻo hơn kia, chính là tôi.

Lão cha vạn bất đắc dĩ nhận nuôi tôi, đặt tên là Tô Phi*. Ý tứ của ông rất rõ ràng, tôi cũng rất hiểu rõ. Mặc dù là người Tô gia, nhưng lại chỉ được cái mẹ ngoài. Ông không muốn thừa nhận, lại không thể không thừa nhận, đành phải bày tỏ ngụ ý ở trên mặt tên. (* phi: sai lầm)

Nha, đừng cho rằng tôi từ nhỏ nhận đủ mọi ngược đãi khổ sở, điều đó là không hề có. Tô phu nhân tuy rằng không thích tôi, nhưng ngay cả đây cũng không hề đẩy tôi một cái nào. Từ nhỏ, anh chị có cái gì, tôi sẽ có cái đó. Bà giao tôi cho bảo mẫu chăm sóc, nếu bảo mẫu ăn hiếp tôi bà biết được, lập tức sẽ bị đuổi đi.

Từ khi còn rất nhỏ tôi đã biết bà là một người phụ nữ tao nhã cao quý, mặc dù bà không phải mẹ ruột của tôi (ngay từ lúc tôi còn chưa biết nói, đám người hầu trong nhà đã tranh nhau kể cho tôi biết về thân thế tàn khốc của mình), nhưng bà chưa từng bạc đãi tôi – bằng chứng thép của hành động không chung thủy của ông chồng vô lương tâm – ngược lại hết sức duy trì một loại công bằng ở mặt ngoài.

Có lẽ vì sự bảo vệ im lặng của bà, mà những anh chị cùng cha khác mẹ của tôi có thể xem thường tôi, nhưng không ức hiếp tôi.

Nhưng loại không khí kia thật sự là không hề dễ chịu. Tôi vẫn hy vọng có thể mau mau lớn lên, rời khỏi ngôi nhà đó. Tôi rất mệt mỏi chuyện người hầu

luôn lấy tôi làm đề tài để tám nhảm, tôi giống như một đứa trẻ mồ côi sống trong một tòa cô nhi viện hoa lệ, lời nói hành động đều phải đặc biệt cẩn thận, loại áp lực đó rất lớn.

Khi tôi lên mười bốn tuổi, lại phát hiện có một rắc rối mới.

Anh trai cùng cha khác mẹ của tôi vô cùng anh tuấn. Đương nhiên, đó cũng là do hắn có một người mẹ là mỹ nữ, còn có một người bà cũng là mỹ nữ, ghen trội của loài người quả nhiên có khả năng đó.

Nhưng về phương diện tính cách, hắn lại rất giống lão cha đặc biệt dễ dàng phạm sai lầm. Hồng bét là, hắn phát hiện trong nhà còn có một đối tượng rất thuận tiện.

Không sai, đối tượng xui xẻo đó chính là tôi.

Ban đầu, hắn đầu tiên là ‘tốt đột xuất’. Nhưng hắn không biết, đứa bé sống trong những lời đồn đãi và trào phúng, lớn lên trong sự đối xử lạnh lùng, sẽ đặc biệt trưởng thành sớm, cũng đặc biệt có cảnh giác. Người hầu ở trước mặt chủ nhân đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, nhưng không hề tránh né tôi. Cho nên... tôi coi vậy mà nghe được rất nhiều ‘tài liệu giảng dạy mang tính chất tiêu cực’. (ý chỉ chị nghe được những chuyện xấu mà học được từ đó)

Căn bản không tin hắn đột nhiên nhớ ra mình là anh trai, đặc biệt là ánh mắt khi hắn nhìn tôi thật sự rất con mẹ nó khủng bố. Về sau thủ đoạn của hắn càng ngày càng thái quá, có lần còn ý đồ cưỡng hôn tôi, trong lúc kích động, tôi dùng cặp sách đánh hắn...

Tôi nghĩ hắn sẽ không mất đi năng lực sinh dục đâu, chẳng qua trong cặp của tôi có nghiên mực, làm cho tư thế đi đường của hắn vài ngày sau trông có hơi quái quái mà thôi.

Không thể cầu xin giúp đỡ từ ai, tôi chỉ có thể nhốt mình trong phòng, cả cửa chính cửa sổ đều khóa hết, cần răng chịu đựng lại chịu đựng.

Sau đó sự nghiệp của lão cha già gặp nguy cơ lớn, khi đó tôi thần kinh căng thẳng đến trình độ chỉ chăm chăm bảo vệ chính mình, không có bụng dạ để tâm đến chuyện gì. Chỉ nghe đâu là lão cha cuối cùng đi cầu một tiến sĩ nào đó, nghe nói người đó có nuôi tiểu quỷ (?), có thể hóa giải vận rủi.

Sau đó Đại sư phụ giải trừ được vận rủi xong, đến nhà đón một đứa bé đi.

Mà đêm trước khi Đại sư phụ đến, ông anh trai cảm thụ của tôi lấy được chìa khóa phòng tôi từ chỗ quản gia, mò mẫm chui vào. Tôi cũng không biết lấy ở đâu được can đảm như thế, từ cửa sổ lầu hai nhảy ra ngoài.

May mắn chỉ là bị trật chân. Kỳ thật tôi cũng đã nghĩ, cho dù có đang ở lầu 14 cũng sẽ nhảy? Tôi không muốn mình thành trò cười cho thiên hạ chế giễu, tôi không muốn có vận mệnh giống như mẹ ruột mình.

Tôi là tôi, bà là bà.

.

Đại sư phụ đến muốn đưa chị gái đi, tôi nói, làm ơn, mang con đi đi. Người đó nhìn tôi hồi lâu, rồi đỡ lấy tôi ‘chân cao chân thấp’ (đi cả nhấc), rời khỏi Tô gia.

Ban đầu Lưu sư phụ rất bài xích tôi. Tôi vốn nghĩ là ông ghét tôi, nhưng rời khỏi “Đêm Hè”, tôi căn bản không còn nơi nào để đi. Nếu tôi lớn hơn vài tuổi, có thể tự làm việc nuôi sống mình, điều đó không có vấn đề gì. Nhưng mà ai sẽ thuê một đứa trẻ mười bốn tuổi chứ?

Tôi thích cái không khí yên ả đạm mạc của “Đêm Hè”. Nơi đây thật sạch sẽ, hài hòa. Tôi không muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng điều tôi không ngờ tới, là Lưu sư phụ không hề chán ghét tôi.

“Lưu, người không thích học trò mới sao?” giọng của Đại sư phụ vang lên, cánh tay vốn đang muốn gõ cửa tôi dừng lại. Tôi biết nghe lời là không đúng, nhưng tôi rất muốn biết Lưu sư phụ nghĩ gì.

“Con bé rất thông minh, cũng rất hiếu học. Nói không chừng con bé có thể kế thừa sự ma của tôi (ma đề sai khiến)... con bé có tài thiên phú.” Giọng của Lưu sư phụ rất phiền não, “Đại sư phụ, thầy không nên cho con bé đến đây. Nó còn rất nhỏ, cuộc đời còn dài như vậy... thầy để con bé hiện tại tiến vào mộ huyết học vấn này, điều này...”

Đại sư phụ im lặng một lúc, thờ dãi. “Nó không còn chỗ nào để đi, Lưu, anh trai cùng mẹ khác cha của con bé... có suy nghĩ dơ bẩn với nó. Mà nó không muốn, cũng không được ai bảo vệ.”

Thằng thần mà nói, tôi chưa từng khóc bao giờ. Vì để sinh tồn ở Tô gia, ngay cả tiếng khóc tôi cũng không có. Phải tự kiềm chế, phải tự trọng, không cần phiền hà đến bất cứ ai. Huống chi, khóc có thể giải quyết được gì?

Ngay tại lúc này, tôi lại khóc. Giật mình nhìn thấy nước mắt trong lòng bàn tay mình, tôi chạy trốn vào trong tủ quần áo trong phòng mình, vùi đầu, không tiếng động mà khóc nức nở không ngừng.

Tôi còn thực sự không hiểu rõ tôi đang khóc vì cái gì.

Sau đó, tôi mang theo đôi mắt đỏ ngầu, đi gõ cửa phòng Lưu sư phụ, đó đã là chuyện của hai tiếng sau.

Đương nhiên, Đại sư phụ đã sớm rời đi, Lưu sư phụ đang sắp xếp lại sổ ghi chép, rột rột hí hoáy viết không ngừng. Ông là người lạc hậu, không thích dùng máy tính, thậm chí còn đang dùng bút máy.

Tôi nhìn đỉnh đầu Địa Trung Hải ‘chói lòa’ của ông, lại cảm thấy thật thân thiết đến vậy.

“À,” ông ngừng đầu nhìn tôi, điềm nhiên như không đưa cuốn sổ ghi chép kia cho tôi. “Con biết dùng máy tính chứ? Giúp ta nhập số liệu này vào. Một mình ta thật sự bận quá không làm được... đợi làm xong, ta dẫn con đi gặp Chu sư phụ. Thực vật học cũng rất trọng yếu...”

Tôi không lên tiếng, chỉ gật gật đầu, nhận lấy xấp ghi chép dày cộm kia. Chữ Lưu sư phụ viết bằng bút máy rất đẹp.

“Không cần làm xong trong ngày hôm nay đâu.” Ông loay hoay với đồng văn phòng phẩm trên bàn, giả vờ như đang rất bận rộn, “Ách, nếu không ngủ được bị đau mắt...” ông nhìn sang bên cạnh, liến đẫy qua một hộp thuốc mỡ. “Bôi cái này lên mí mắt, sẽ nhanh chóng hết đau.”

Ông lúng túng ho khan, “Aizz, mau cầm đi! Ta còn bận nhiều việc, bận nhiều việc lắm a!”

Nhận lấy hộp thuốc mỡ, tôi ngồi trước máy tính, thoa lên trên mí mắt, quả nhiên không còn đau. Nhưng không biết sợi dây thần kinh nào của tôi không được bình thường, vừa gõ chữ vừa khóc, cứ như vậy khóc cả một ngày.

Lưu sư phụ sau vài lần không nói chuyện, cuối cùng với tay đưa qua một bình nước khoáng và một cuộn giấy vệ sinh lớn, rồi chạy trốn chết.

Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy được trân trọng. Cứ nhiên lại là ở một nơi cơ quan nghiên cứu vừa thần bí lại vừa có hương vị tôn giáo khép kín này.

Tôi nghĩ, tôi đã có một người cha thật sự. Thậm chí ông còn đem họ của ông đặt cho tôi, là họ Lưu.

Hiểu ý của ông. Là tôi có thể “lưu” lại ở đây. Tôi có nơi để đi. Tôi tôn kính đồng thời cũng yêu mến ông, dùng tình cảm yêu mến như đối với một người cha vậy.

Người tính không bằng trời tính, cuộc sống hạnh phúc đó kéo dài không đến một năm sau, Lưu sư phụ liền ngoài ý muốn qua đời. Vì điều đó mà tôi đổ bệnh nặng một trận, nằm liệt giường gần hai tháng.

Sau đó, Đại sư phụ đưa tôi đến sở nghiên cứu tư nhân nơi rừng sâu này. Tôi nghĩ ông thật là một bậc trưởng lão duệ trí, biết nỗi đau thương cực độ của tôi cần phải dời đi.

Thật vậy, thời gian tôi ở cùng Mạnh sư phụ, nổi giận thì nhiều, buồn thương thì ít.

Ở cùng vị sư phụ mỹ nhân đầu óc có chút không bình thường này... đây rốt cuộc là may mắn, hay là bất hạnh, kỳ thật tôi cũng không có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Câu chuyện thứ nhất

Nỗi hận điên cuồng

Theo thời gian qua đi, kinh ngạc của Lưu Phi đối với vẻ đẹp mỹ mạo của Mạnh sư phụ cũng đã tương đối tan thành mây khói.

Đương có người nấu cơm, Mạnh Ân rất tự nhiên mà buông tha cho thịt luộc, rau luộc, trứng luộc của hắn, lại còn kén cá chọn canh gọi món ăn (ngươi cho là ngươi đang ăn ở nhà hàng hửm?). Khi hắn phát hiện có người quét dọn, thế là hắn rất ‘không hề chùn bước’ mà đem phòng ở biến thành đồng rác, đặt sai sử đệ tử nhỏ đến dọn dẹp (chắc công dụng lưu lại đệ tử là thế?). Khi hắn biết Lưu Phi không nhìn được sẽ giúp hắn chăm sóc đám vật nuôi dùng làm thí nghiệm cả lần không dùng làm thí nghiệm, thì hắn cứ yên tâm dấn tờ giấy lưu ý nên cho con nào ăn cái gì lên cửa tủ lạnh, sau đó rất tiêu dao mà đi làm thí nghiệm và đọc sách của hắn...

Đối với mỹ nhân, Lưu Phi đã có thành kiến rất nghiêm trọng.

Vốn ban đầu cô còn ôm hy vọng rất mong manh, ảo tưởng rằng Mạnh sư phụ để một mái tóc dài tất có một nguyên nhân lãng mạn nào đó...

Nhưng, hắn rất trực tiếp thẳng thắn mà nói cho Lưu Phi, “Bởi vì cứ phải suy nghĩ cật kiêu gì, thật sự rất khó lựa chọn, lê lét hết một năm, thế là cứ để dài được vậy.”

Lưu Phi rốt cục phân tích rõ được sự phụ của cô: một người lười đến mức không thể lười hơn, lười đến mức ngay cả bánh sau cổ cũng lười quay đầu ăn* (đó là có người hầu hạ nói), hoàn toàn tuyệt đối, thần kinh không được bình thường.

(* Câu chuyện người lười ăn bánh: Truyện kể rằng, có một đứa bé rất lười, lười oi là lười, không muốn làm gì hết. Có một ngày, cha mẹ cậu bé phải đi xa nhà, không thể mang cậu bé theo, bèn nướng nhiều chiếc bánh mì, xâu thành vòng, đeo vào cổ cậu bé, dặn cậu bé nếu đói bụng thì cúi đầu xuống ăn, vài ngày nữa sẽ trở lại. Vài ngày sau, khi cha mẹ về nhà, phát hiện cậu bé đã đói đến hôn mê bất tỉnh.

Người cha nói: không thể nào, chúng ta đã chuẩn bị đủ số bánh cho con ăn mà.

Cẩn thận kiểm tra lại, thì ra, cậu bé đã ăn hết số bánh trước ngực, cúi đầu là có thể ăn, còn phần bánh sau gáy, vì lười quay đầu nên không ăn được. Cho nên, liền đói hôn mê bất tỉnh.)

Tuy cô không nổi điên lên oánh cho Mạnh Ân đang ngủ say trong đống rác một trận, nhưng sẽ cam chịu mà xử lý hết thảy công việc tạp vụ. Bao gồm quét tước từ trên xuống dưới hai tầng lầu mười căn phòng phòng của sở nghiên cứu, chăm sóc khoảng chừng một đội quân súng vật và phi súng vật, thậm chí còn mạo hiểm đi lỏi con Tiểu Ái đang gặm sạch gấu chó Đài Loan ở quả núi bên cạnh về...

Còn cả bài tập hằng ngày phải làm, cho nên cô có rất nhiều việc, bận đến bù đầu.

Còn về Mạnh Ân thường xuyên mặt mũi bầm dập kia, hứng thú lớn nhất là khiêng cần câu đi câu cá, nhưng thường xuyên không câu được gì.

Bất quá mấy ngày nay trời đổ mưa to, chặn đứng con đường lương thực duy nhất đến sở nghiên cứu, tuy rằng rau xanh có thể lấy từ vườn rau cần cỗi hoang sơ mà miễn cưỡng bổ túc, nhưng cá thịt là không có biện pháp.

Lúc Mạnh Ân lại khiêng cần câu ra ngoài, Lưu Phi gọi hắn lại. Mà Mạnh Ân, lại phi thường hành động có phản xạ che mặt mình. “Nói thôi, đừng có nện vào mặt!” Hắn không nhớ là đã gây ra họa gì, “Hai cây lạp xưởng cuối cùng trong tủ lạnh không phải ta đem ra ngoài nướng ăn!”

... Thảo nào lạp xưởng lại không cánh mà bay. Đại khái ngay cả thịt hun khói, jampon đều biến mất bên dòng suối tại thời điểm câu cá kiêm nướng thịt đi...

“Người!” Lưu Phi nghiêng nghiêng răng, cổ nén xuống, “Nếu người không câu được con cá nào, từ hôm nay trở đi, người chỉ còn canh củ cải để húp.”

Trong chớp nhoáng, mặt Mạnh Ân đã xụ một đống, lăm lăm đi vào trong phòng cảm theo cái gì đó, rồi xoay người đi ra cửa câu cá.

20 phút sau, hắn xách về một xô cá đầy.

Lưu Phi mở mắt nhìn hắn. Quái, lúc trước đều không câu được con nào, vừa thấy nguy cơ không được ăn thịt, vị sự phụ này làm sao lại hô biến ra được cá? Chẳng lẽ đói khát có thể kích thích tiềm năng?

Nghi thì nghi, cô vẫn xách xô cá vào bếp.

“Phải làm sạch nội tạng nha!” Mạnh Ân từ trong thư phòng kêu vọng ra “Cá phải nấu chín nha!”

Cá trong suối lớn chừng có nửa lòng bàn tay mà phải rửa sạch nội tạng? Lưu Phi nhún vai, rất nhẫn nại bắt đầu mổ bụng cá làm nội tạng, một bàn miễn ngư toàn tịch (toàn món cá) vừa kho vừa chiên thơm ngào ngạt.

Mạnh Ân hí hửng ăn như gió cuốn mây bay, Lưu Phi mới gấp một con cá kho lên ăn, mấy con mèo đói bụng liền xáp tới cọ cọ vào chân cô khóc đòi kêu meo meo rất đáng thương. Cô bắt đặc dĩ buồng đĩa, đem đồng ruột cá đồ trong bồn rửa chén ra.

Kết quả, mấy con mèo kia vừa ăn ruột cá xong, toàn bộ sùi bọt mép ngã lăn xuống đất.

Cái gì...? Lưu Phi ngồi xổm xuống nhìn mấy con mèo rõ ràng bị trúng độc, cô tái mặt chạy vọt vào phòng “...Người...Người rốt cuộc dùng cái gì làm mồi câu cá...?”

Mạnh Ân vui đầu tận lực ăn, nói câu gì đó mơ hồ nghe không rõ.

“Mạnh sự phụ!” Lưu Phi rống lên.

Hắn về mặt đau khổ nuốt ực một miếng đầy com, “...Độc cá nóc a.”

Mặt Lưu Phi vụt một cái biến trắng. Gân xanh trên huyết thái dương không ngừng nhảy bang bang.

Tiểu rồi! Mạnh Ân cảnh giác bảo vệ mặt, “Ta không có độc chết cá mà! Chỉ có làm cho bọn chúng tê liệt mà thôi! Hơn nữa, độc đó là phương pháp ta đặc chế, trong đó còn có thạch tín đặc chế cùng với ngư đằng Châu Phi... Câu cá thì chậm quá, độc cá có về mau hơn nha... phương pháp điều chế đều là thiên nhiên, sẽ nhanh chóng phân giải hết, không phá hoại môi trường...”

Thạch tín? Ngư đằng* Châu Phi?!

(*Độc ngư đằng: Còn gọi là gió niết, gió cánh, gió miết, gió chuột, liễu kha vương, linh nam nguyên hoa, cửu tin thảo, sơn miên bì, địa ba ma, độc ngư đằng. Tên khoa học Wikstroemia indica C. A. Mey. Niết gió là một vị thuốc chỉ mới thấy dùng trong phạm vi nhân dân, theo đông y niết gió có vị đắng, hơi cay, tính lạnh và có độc.)

“Còn gì nữa?” giọng Luru Phi rét lạnh như sương.

“Còn, còn có...” Mạnh Ân cẩn thận nhìn cô từ trong kẽ tay, “Còn có cỏ thiên toàn và hạc đỉnh hồng...”

Mình có cắn một miếng cá kho. Trời ạ ~ mình có ăn một miếng nha!

Luru Phi cảm thấy trời đất quay cuồng, vọt vào toilet, cố gắng ói ra tất cả trong dạ dày.

Nói cũng kỳ quái, Luru Phi cùng đám mèo kia đều bệnh nặng một trận, ba ngày sau mới dậy nổi. Ăn hết một mâm cá, Mạnh Ân lại không bị một chút gì, thậm chí còn hảo tâm nấu canh cá giúp Luru Phi.

Cô hữu khí vô lực nằm bẹp trên giường, dùng ánh mắt khinh thường liếc Mạnh Ân. “...Tự ta nấu cháo trắng là được rồi, cảm ơn.”

“Rất thơm đó.” Mạnh Ân ngâm ngón trở, “Ta thấy ăn rất ngon...”

“Độc không chết được người...” Luru Phi cảm thấy bụng quặn đau từng cơn, cả người co lại như con tôm luộc, “Người ăn đi, xin người đó...”

Mạnh Ân rất vui vẻ húp hết nồi canh cá kia, không thấy được ánh mắt oán hận của Luru Phi.

Cô đã phạm vào hai sai lầm

Thứ nhất, cô không nên tin tưởng vào chỉ số thông minh của sư phụ, để cho hấn đi tìm đồ ăn chính là sai lầm đầu tiên.

Thứ hai, trước khi độc chưa phát, cô không nên ói ra chỉ cho vô ích, mà trước tiên nên lời tên sư phụ kia ra đánh một trận thật ra sức, chứ không phải chờ độc phát đến mềm oặt vô lực, mới đành nghiêng răng trào trọc mà nhìn hấn.

Có nghiêng mấy hấn cũng có đau đầu.

Chờ đến khi cô khôi phục thể lực có thể đánh người, đã là chuyện của một tuần sau.

Bệnh nặng vừa khỏi (trên thực tế là ngộ độc thức ăn...), tuy thể lực đã khôi phục, nhưng Luru Phi ngược lại không sử dụng bạo lực với vị sư phụ thiếu hụt bình thường này.

Cô cảm giác sâu sắc, đối đãi với Mạnh sư phụ cũng phải giống như đối với mèo nuôi trong nhà vậy. Lúc hấn vừa phạm lỗi phải lập tức dùng “kỷ luật thép”, qua chuyện rồi mới đi làm thịt hấn, hấn sẽ nước mắt lưng tròng ngâm ngón tay, mà ngồi xỏm góc tường.

Lại diễn vai ‘Con chim non mồ côi’ rồi, căn bản không hiểu mình đã làm nên chuyện tốt gì.

Sự chênh lệch giữa Mạnh sư phụ và người bình thường, khoảng cách có thể sánh bằng từ Địa Cầu đến sao Hỏa xa tít mù. Bạn phải xem hấn là người sao Hỏa, như vậy mới có thể sống tiếp.

Cái gọi là ‘ta không vào địa ngục thì ai vào’. Cô rốt cục cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Đại sư phụ. Nói là đưa cô tới làm đệ tử, trên thực tế là đưa cô tới làm bảo mẫu thì đúng hơn, miễn cho Mạnh sư phụ chơi đùa cái gì mà ‘lỡ tay’ làm rớt mạng người khác, cũng rớt luôn cái mạng nhỏ của mình.

Hấn muốn đùa giỡn với tính mạng của mình thì không sao cả, nhưng người khác thì vô tội. Cô kiên nghị đứng thẳng hàng mây thanh tú, phi thường có tinh thần hy sinh ‘ta mặc kệ cóc cần biết hấn là ai’.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cỗ Giả (Người Nuôi Cỗ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Có điều, Luru Phi thật sự vô cùng hoài nghi không biết cả ngày Mạnh sư phụ làm gì, rốt cuộc là có tài năng gì hay không. Nhưng rất nhanh, cô đã được có cơ hội chứng minh.

Hôm nay, trụ sở “Đêm Hè” đột nhiên gửi đến một cái hộp được bọc cẩn thận. Là một chiếc hộp lập phương giữ lạnh, dài rộng cao ước chừng một mét, vừa mở ra nhìn, là một bình đựng bằng pha lê trông như quả trứng khổng lồ.

Lưu Phi đã từng thấy thứ này. Đây là sản phẩm nghiên cứu của “Đêm Hè”, chuyên dùng để vận chuyển các bộ phận cấy ghép hoặc những sinh vật hiếm có trong trường hợp khẩn cấp. Trong bình chứa đầy dung dịch nuôi cấy đặc biệt, loại dịch này có công năng như nước ối và kích hoạt tế bào phát triển.

Trong bình nuôi cấy, thứ bập bênh chìm nổi bên trong, là một ngón tay.

Ngón tay? Lưu Phi có chút mập mờ khó hiểu. Không phải nói có bệnh nhân cần chữa trị gấp sao, sao chỉ có ngón tay không thấy bệnh nhân?

Giờ hồ sơ bệnh lý ra, Mạnh Ân bấm bấm, nhấn điện thoại gọi cho Đại sư phụ đang bề bộn trăm việc. “Đại sư phụ, nếu sư phụ muốn đóng ‘Nguyên tố thứ năm’, con đề nghị ngài tìm đến Hollywood.”

“Mạnh Ân, đồ nhi thân ái của ta.” Đại sư phụ giọng điệu hết sức hòa ái, “Khu vực Bán Kiều bùng nổ ôn dịch biến chứng không rõ nguyên nhân, cả viện đã bận rộn bốn ngày không ngủ, con có thể làm ơn nghiêm túc, hỗ trợ làm chút chuyện được không?”

“Con có thể giúp người bệnh làm giấy chứng tử.” Giọng Mạnh Ân rất chi là vui vẻ, không ngờ vừa thông tới đầu dây kia liền rước tới một tràng phiền toái.

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi lâu lâu, khiến Mạnh Ân có điểm bất an. “Alo alo? Đại sư phụ? Sư phụ còn đó không, cúp máy rồi hả?”

Như sấm bên tai, giọng Đại sư phụ tích đầy mười vạn Volt điện cao thế nổ ra từ điện thoại, “NGƯỜI LẠI GIẢ VỒ ĐI CHO TA!!! TRỊ KHÔNG KHỎI CHO BỆNH NHÂN ĐÓ, TA LIỀN TRỪ NỬA NĂM TIỀN LƯƠNG CỦA NGƯỜI” Bùm một tiếng, thanh âm muốn nổ tung điện thoại làm cho lỗ tai Mạnh Ân ơng ơng vang một lúc lâu.

Mạnh Ân khoanh tay trầm tư. Lưu Phi nhìn hấn đang nghiền ngẫm suy nghĩ, không muốn làm phiền, bèn nhặt bệnh án lên.

Đây là một “Bệnh nhân” được chuyển đến từ bệnh viện thành phố. Bỏ bớt mấy thuật ngữ y học tối nghĩa cố tình cao thâm ra, đơn giản hóa mà kết luận rằng...

Đây đúng thật là một bệnh nhân. Ngoại trừ ngón tay ra, toàn thân người đó đã lâm vào hôn mê sâu, hơn nữa ngoại trừ ngón tay là vẫn bình thường ra, cả người đã thu nhỏ lại chỉ còn dài hơn 5 cm

Cô hốt hoảng tìm kính lúp, cẩn thận ngắm soi chiếc bình dưỡng... Tuy rằng trông có hơi gần giống quả trứng, nhưng đích thực, bên dưới ngón tay kia có dính theo chút gì đó...

Thật sự là một con người... nhỏ xíu nhưng đầy đủ a! Hấn giờ lên ngón tay vô cùng lớn (chiều theo tỉ lệ thoát nhìn), rất giống như đặc tả trong truyện tranh hoặc hoạt hình vậy, thật không ngờ trên đời có thể nhìn thấy một chuyện siêu nhiên như vậy a ~

“... Sư phụ?” Lưu Phi giọng run rẩy, lại không hoàn toàn là sợ hãi. Sư phụ đang suy nghĩ tìm cách trị căn bệnh kỳ quái này chăng?

“Trừ nửa năm tiền lương ta cũng không trở ngại lắm a.” Sau khi nghiêm túc suy nghĩ đủ điều, Mạnh Ân rốt cục lên tiếng, “Gạo có lẽ còn đủ ăn trong nửa năm, ta có thể câu cá, săn thú hấn là không thành vấn đề đâu. Có điều mấy con động vật nuôi nên ăn gì đây ta?”

... Hóa ra người nghĩ nửa ngày là nghĩ chuyện này? “Mạnh sư phụ!!”

“Ta không muốn chữa cho loại bệnh nhân này...” Mạnh Ân với lấy cần câu, “Rất phiền toái.”

Lưu Phi trừng mắt nhìn hấn, “Mạnh sư phụ, ta còn chưa quên chuyện bị cá của người làm cho ngoắc ngoải một tuần.”

Hấn phản xạ che mặt, “Đừng có oánh vào mặt!”

“Đại sư phụ bảo người hào hảo điều trị căn bệnh này có đúng không?!”

Mạnh Ân ngậm ngón trỏ, hai mắt dăm lệ lưng trông, “Ta có thể trực tiếp làm giấy chứng tử không?”

“Không được!!” giọng của Lưu Phi ầm chứa bão táp cuộn cuộn.

... Đại sư phụ quả nhiên là có ý đồ xấu. Mạnh Ân rầu rĩ về vòng tròn trên đất. Lão làm chi đưa tới một bà cô phiền toái như vậy chứ? Quả thực là phiền bản nữ của Đại sư phụ mà!

“Đây là ca bệnh rất phiền mà,” Mạnh Ân vô lực biện hộ, “Đó là ngón giữa nha.”

“Ngón giữa thì thế nào?” Lưu Phi không hiểu.

“Ngón tay thối (Fuck u) a.” Mạnh Ân mặt mày đau khổ lật bệnh án, “Kỳ thật hai mươi năm trước đã từng phát sinh ca bệnh cùng loại này.”

Không cần ngay lập tức bắt tay vào chữa trị khiến tâm tình hấn tốt hơn một chút, mò mẫm nửa ngày trong thư phòng chất đầy ắp tài liệu và sách vở yêu quý của hấn, cuối cùng cũng lục ra được một tập bệnh án đã ố vàng.

“Đây là ta tìm được tử trong thư phòng.” Hấn thực nhiệt tâm chỉ điểm, “Lúc đó cảm thấy căn bệnh này rất thú vị, cho nên còn nghiêm túc đọc hết tất cả tài liệu...”

“Bệnh nhân đó có khỏi hẳn không?” Luru Phi biết những loại chuyện phát sinh ở “Đêm Hè” cũng không kỳ quái, nhưng việc này cũng quá kỳ lạ.

“Àh,” Mạnh Ân chậm rãi đáp lời, “Hấn bây giờ còn đang ở trong phòng tiêu bản ở trụ sở chính.”

.....

“Bệnh nhân đó ở phòng tiêu bản chống đỡ được bao lâu?” trong lòng Luru Phi từng đợt lạnh run.

“Nghe nói Đại sư phụ đích thân chăm sóc hẳn, từ lúc phát bệnh đến chết, ước chừng khoảng bảy ngày.” Mạnh Ân hớn hờ tuyên bố.

Bảy ngày?! Luru Phi tái mặt lấy bệnh án ra. Ngày phát bệnh là... ngày 9 tháng 10.

“Hôm nay là ngày 13 tháng 10!” Luru Phi rống lên.

“Cho nên làm giấy chứng nhận tử vong có vẻ nhanh hơn nha...”

Luru Phi không chút nào bận lòng lo lắng mà... đánh cho sư phụ của cô một trận nằm bẹp dí. “Mạng người quan trọng, người còn không nhanh tay bắt tay vào làm còn ở đó tán vớ chả dốt với ta a~”

Mạnh Ân mặt ngẩn lẹ, “Căn bệnh ‘Sân bệnh’ này có thuốc gì trị được đâu a...”

Mạnh Ân không khuất phục bạo lực, lại khuất phục dạ dày.

Luru Phi đe dọa hẳn, nếu không bắt tay vào chữa trị, thì từ nay trở đi, cô sẽ bãi công không nấu cơm. Việc này đối với Mạnh Ân mà nói, thật sự là một kích trí mạng.

Ủ rũ chán nản, hẳn thông thả đi vào phòng máy tính.

“Dựa vào máy tính là có thể trị khỏi bệnh sao?” Luru Phi cảm thấy tính nhẫn nại của cô lại bị một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

“Ta phải tìm ra nguyên nhân trước đã.” Mạnh Ân vành mắt ngẩn lẹ, ngâm ngón tay, “Không tìm ra làm sao trị?” Hấn vùi đầu khóc nức nỏ, khuôn mặt xinh đẹp uốn lượn lấp lánh trong nước mắt, “Chuyện này thật phiền a...”

Luru Phi nhìn trần nhà, nghiêng răng nghiêng lợi nuốt xuống con giận. Không có chuyện gì làm, cô bắt đầu lật giở tập hồ sơ bệnh án đã ố vàng kia.

Nghiêm túc mà nói, đây không chỉ là bệnh án, xen lẫn hơn mười tờ giấy nhìn có vẻ như mới thêm vào, mặt trên đều chỉ chút bút tích xinh đẹp của Mạnh Ân.

Mạnh Ân hành văn rất lưu loát, đem báo cáo y học mà viết thành như tiểu thuyết trinh thám, phi thường lôi cuốn đầy sức hấp dẫn.

Theo như hẳn viết, đây là một loại “Sân bệnh”.

(* sân: một trong những tính cách tham, sân, si của con người, sân là sân hận, thù ghét, nóng tính...)

- Sân có những loại sau:

+ Do quyền lợi, tài vật, danh vọng, sắc dục, bản thân bị xâm phạm.

+ Do lợi, tài vật, danh vọng, sắc dục không được hay dưới mức mong muốn (do tham quy định)

+ Do lợi, tài vật, danh vọng, sắc dục của người khác hơn mình (ghen tị thành thù ghét) theo nhà Phật)

Sự tình phát sinh ở hai mươi năm trước, cũng ở tại một thành phố lớn. Một phóng viên tự phụ chính nghĩa, tố giác cuộc sống trước đây của một thanh xuân ngọc nữ nổi tiếng: cô ca sĩ thần tượng trong sáng này trước khi thành danh, vì cuộc sống bức bách, đã từng đi bán thân.

Tên phóng viên kia vạch trần bộ mặt giả tạo của cô thần tượng trong sáng kia, sử dụng lời văn trào phúng một cách vô cùng sỗ sàng, thậm chí còn làm như đang viết một chuyên đề của tuần san, còn đem vài bài viết hưởng ứng xấu xa của vài anti fan đề lên trang bìa, bắt đầu đào móc tất cả chuyện bất hạnh trong quá khứ của cô, bao gồm cả chuyện cô từng bị cha đẻ cưỡng hiếp, phá thai vãn vãn...

Trong tờ bút ký, Mạnh Ân viết: “Phiên tòa xét xử phù thủy bắt đầu.”

Luru Phi cảm thấy thật sâu sắc, câu này rất chuẩn xác. Đúng thật là phiên tòa xét xử phù thủy... Thời Trung Cổ, những người bị kết tội là phù thủy không hề làm gì, mà chỉ là do quá khứ của họ có nhiều lời đồn đãi mà thôi.

Cậu con trai chàng xóm tự xưng chết, thôn dân bị lạc mất bò, gà mái không đẻ trứng... Cô gái bị đàn ông lừa gạt (có bầu), hay va trúng người nào đó.

Những thứ này, đều là “bằng chứng thép” kết tội phù thủy.

Thực vớ vẩn. Nhưng loại vớ vẩn này vậy mà vẫn còn thường xuyên diễn ra, lại còn kéo dài tới thế kỷ 21, vẫn giống y như trước.

Bản điều tra của Mạnh Ân kể lại tỉ mỉ những chi tiết vụn vặt nhất, cứ như đang trực tiếp tiếp cận vậy. Trong số lượng lớn báo cáo, không biết hẳn làm sao có thể xoay sở ra được lá thư của phóng viên kia gởi cho bạn, trong thư kể rõ nỗi thất vọng và phần nộ của hẳn.

Đúng vậy, là phần nộ.

Phóng viên kia cũng chính fan hâm mộ trung thành của cô ca sĩ thần tượng trong sáng kia. Hẳn mê muội mà tiếp cận tìm hiểu về cô, cho nên quá khứ không thể chấp nhận được của cô đối với hẳn mà nói, là một đả kích vô cùng nghiêm trọng.

Hẳn dùng ngòi bút trong tay như một con dao mổ, từng dao từng dao lóc đi nguyên bản thần tượng mà hẳn từng mê luyến, cho dù cô đã lập tức rút lui, hẳn vẫn thường xuyên lôi ra viết, giống như hứng thú của một loại bệnh trạng.

Dùng cạn tâm huyết truy lùng hành tung của cô, bất kể cô chuyển đến đâu, hẳn đều lợi dụng quan hệ của phóng viên mà tìm ra được, sau đó dùng sơn phun và những vật dơ bẩn, bày trước cửa nhà cô để gởi lời “Chào hỏi”.

Mãi đến khi cô gái kia thân bại danh liệt, không một xu dính túi. Mãi đến khi cô bị dày vò đến tự sát. Nhưng khi cô ta vừa chết, tên phóng viên kia đột nhiên mắc phải một căn bệnh quái lạ, rồi cũng chết theo. Thật sự là một chuyện làm người ta kinh hãi, tương tự như vòng tuần hoàn của nhân quả báo ứng vậy.

Lưu Phi mở mắt ngẩng đầu lên, Mạnh Ân đang đáng thương hề hề ngồi xồm trước mặt cô, “Ta tìm được nguyên nhân, là được ăn cơm sao?”

Lưu Phi nói không nên lời cảm giác trong lòng là gì. Cô chỉ mới mười lăm tuổi, tâm còn phi thường mềm mại. Bị kịch tàn khốc như vậy làm cho cô cảm thấy mờ mịt mà bi thương.

“... Ta đi nấu cơm cho người ăn.”

Máy móc đi nấu cơm, cô nghĩ tới “bệnh nhân” còn đang trôi nổi trong bình dưỡng dịch kia, tự hỏi hẳn do duyên cớ gì mà dẫn đến loại “Sân bệnh” này.

Ăn no cơm, tâm tình Mạnh Ân có vẻ tốt hơn. Hẳn hăng hái ngẩng cao đầu mà đàm luận về ca bệnh này, như thể đang thảo luận cách câu cá như thế nào. “Internet thật tiện lợi.” Hẳn tán thưởng, “Gõ vài chữ, nhấp chuột một cái, là thuận lợi như mỹ ăn liền, thật hữu dụng.”

Bệnh nhân này, là một người viết nhạc có danh tiếng trên Internet. Tự hẳn soạn nhạc, viết lời, đăng lên mạng cho người ta tải xuống. Một công ty đĩa nhạc đề nghị đến hẳn, bèn giúp hẳn ra vài album, lượng tiêu thụ tương đối không ít, dù sao hẳn cũng có tài và danh tiếng, cho dù trên mạng có mp3 nhạc của hẳn, nhưng fan hâm mộ vẫn rất nguyện ý bỏ tiền ra mua album ủng hộ.

Nhưng sự nổi tiếng quá mức và fan hâm mộ quá cuồng nhiệt, đã khiến bản ngã của hẳn càng bành trướng nhanh chóng. Vì thế, khi một người đạo nhạc của hẳn bị hẳn phát hiện, hẳn không nhờ pháp luật hoặc theo các trình tự giải quyết như bình thường, mà trực tiếp công khai danh tính và địa chỉ của người nọ lên trang web của mình, hơn nữa còn đăng status như vậy:

“Con nhò này thật đáng chết. Tất cả mọi người đọc được dòng này hãy cầm đá ném chết nó đi. Để cho nó vĩnh viễn không bò dậy được.”

Đạo nhạc là có tội, xác thực có tội. Nhưng tội đó cũng không đáng chết chứ? Không ai ngờ rằng, một fan cuồng nhiệt dựa theo địa chỉ kia tìm được nhà cô gái kia, còn thật sự cầm đá ném cô.

Trúng ngay huyết thái dương.

Cô gái ngã xuống đất không dậy được, lúc đưa đến bệnh viện đã không còn thở. Tuy rằng sau khi cấp cứu giữ được mạng sống, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Fan hâm mộ cuồng nhiệt kia bị bắt đến đồn cảnh sát, bị kết tội cố ý gây thương tích cho người khác, nhưng trên trang web của gã bệnh nhân kia lại đầy những lời khen ngợi rầm rộ, “Phiên tòa xét xử phù thủy”, không hề ngừng lại.

Hẳn còn đăng một bức ảnh của hẳn khi còn khỏe mạnh rất dương dương tự đắc mà chụp ngón tay thối lên trang web của mình.

Có quả tất có nhân. Lưu Phi không biết nên đồng tình với ai, ai cũng đều có chỗ sai, nhưng tội của họ cũng không đến mức tử tội.

“Cho nên ta nói rất phiền nha.” Mạnh Ân lầm bầm, “Ta không muốn cứu loại người như thế.”

Lưu Phi hít một hơi thật sâu, “Nếu người muốn nửa năm sau tự mình nấu cơm ăn, thì cứ không cần cứu.”

Mạnh Ân sầm bĩ nhìn cô một cái, ủ rũ đi thu thập những dụng cụ chữa bệnh cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Mở cửa con Ford Sedan* vừa rách vừa nhỏ của hắn ra, Mạnh Ân phát bực, “...Đáng sợ nhất không phải mấy người dốt đặc cán mai, mà là mấy tên hồn dân hiểu biết nông cạn, ngu mà giả vờ nguy hiểm jkia. Đọc được mấy quyển sách nát, liền cho mình là bảnh lĩnh thông thiên. Nếu mấy cuốn sách quý quái kia được phân loại, vậy thì còn may. Đáng này mấy quyển sách bại hoại kia còn chép đồng cốp tây loạn cả lên, thật giả tốt xấu đều xào nấu gộp chung vào một quyển, đó mới là điều tệ nhất...”

(*Ford fiesta sedan: dòng xe nhỏ của Ford được dành riêng cho thị trường TQ)

Lưu Phi kỳ quái quay đầu nhìn hắn, “Ngươi nói cái gì?” làm gì mà tự dưng không đầu không đuôi phát bực như thế?

“Sân bệnh a.” Mạnh Ân tức tối trả lời. Hắn ghét nhất là đến nơi có nhiều người, cố tình rề rà khởi động xe, đến một thành phố lớn chen chúc ồn ào làm lỗ tai hắn chịu không nổi, còn làm cho hắn ăn không tiêu nữa. “Không có người nguyên rửa, chẳng lẽ loại quái bệnh này tự nó phát tác? Có phải tể bào ung thư đâu.”

Nguyên rửa? Lưu Phi nuốt nước miếng. Cô biết “Đêm Hè” có đơn vị chuyên môn nghiên cứu cái này, nhưng đề mục nghiên cứu này thuộc loại nguy hiểm cao, cô cơ bản chỉ là một thực tập sinh, ngay cả Sư ma Lưu sư phụ để lại cho cô, cô cũng không thể triệu hồi, chứ nói gì đến nghiên cứu Niệm chú nguyên rửa.

Hiện tại cô lại phải đi theo vị sư phụ không đáng tin này giải quyết đề mục nguy hiểm đó. Cô rất muốn nói cô không đi, nhưng mở miệng toan nói, lại không thốt ra được gì.

Ba tiếng đồng hồ sau, cô vẫn không nhận được mà mở miệng nói. “Sư phụ, cái bưu điện này chúng ta đã đi qua năm lần rồi.”

“Nhiều lần vậy sao?” Mạnh Ân nhìn nhìn bản đồ, gãi gãi đầu, “Dù sao trái đất hình tròn mà, sớm muộn gì cũng sẽ chạy đến nơi thôi.”

...Bệnh nhân trong nhà có thể chống đỡ được 88 ngày chúng ta vòng quanh thế giới sao?!

Cô đoạt lấy bản đồ, không bao lâu, con tức của cô càng ngày càng dâng cao, nhìn không được hết âm lên, “Ta nói quẹo phải! Ngươi quẹo trái làm gì?!” “Ngươi lên đường cao tốc làm chi? Chúng ta đi Đào Viên sao?!” “Đèn đỏ! Đèn đỏ a!! Ngươi không biết nhìn đèn giao thông hả? Làm sao mà ngươi thi được bằng lái thế haaaa.”

Sau khi rống một hồi khan cả cổ họng, không thể nhận được nữa, cô ép Mạnh Ân dừng xe ngay lề đường, kiên quyết lôi hắn ra gọi xe taxi.

“Chiếc xe yêu của ta sẽ bị trộm mất!” Mạnh Ân lớn tiếng kháng nghị.

“Cái xe rách này ai thèm hả?” Lưu Phi mặt mũi lau mặt, “Trừ bỏ còi không kêu được, còn lại từng cái linh kiện đều kêu.” Tim cô muốn tràn lên cổ họng luôn, dọc trên đường đi cứ luôn sợ cửa xe bị long ra rớt xuống đường. Vừa chạy được nửa đường, gương chiếu hậu đã theo gió bay đi...

Hơn nữa còn gặp một tên mù đường, lái xe chậm như rùa bò. Cả người và xe hợp nhất khiến người khác muốn giết người...

“Ta không thích ngồi xe kẻ khác.” Về mặt đau khổ, Mạnh Ân nói tên bệnh viện, “Không phải tự mình lái, ta sẽ bị say xe.”

Nửa đường, Mạnh Ân quả thật rất không hạnh diện mà ói ra cả mặt xanh mặt vàng. Lưu Phi dứt khoát không nói thành lời thăm hỏi cao xanh oiiii, tuy rằng hắn đâu gì cũng chống đỡ đến lúc ngừng gấp xuống đường mới ói, nhưng chiếc giày thể thao cũng cô cũng gần như đi tong rồi...

Rốt cục tên sư phụ vô tích sự này của cô còn có tật xấu gì mà chưa ai biết a?!

Thật vất vả đến được bệnh viện, tài xế taxi mặt đen ngòm tổng cổ bọn họ xuống xe, tìm tiền thối quăng một cái, dứt khoát tuyệt trần mà đi.

“Thực không hiểu khách gì cả.” Ói đến yếu ớt cả người, Mạnh Ân oán giận, “Bây giờ tài xế sao toàn như vậy...”

...Nếu ta là tài xế, đã sớm quăng người ra khỏi xe rồi. Dọc đường đi hết rên rồi nôn, có người nào thân kinh bình thường mà chịu được?

Lưu Phi trừng mắt nhìn hắn một hồi, lại vô lực đầu hàng. Lúc này không sớm không muộn, vừa mới hơn 10 giờ. Bệnh viện ít người ra vào, tòa nhà to lớn lại thiếu nhân khí này, ở nơi ranh giới sống chết hiện ra một loại cảm giác áp bách căng thẳng.

Thật ra đã hết thời gian thăm bệnh. Bất quá, Mạnh Ân chậm rãi từ trong ba lô lôi ra một chiếc áo dài trắng khoác vào, cư nhiên bệnh viện không có ai hỏi đến, bảo vệ còn chào, “Chào bác sĩ.”

“...Bác sĩ?” Lưu Phi nhìn bảo vệ đã đi xa kia, lại nhìn nhìn vị sư phụ không đáng tin bên cạnh mình.

“Đây là áo khoác của phòng thí nghiệm.” Mạnh Ân cười, nụ cười tươi trông rất thanh thuần ôn hòa, “Trông rất giống áo blouse trắng của bác sĩ ha?”

... Đây coi như là lừa đảo đi?

Cô rầu rĩ đi theo Mạnh Ân vào một căn phòng bệnh. Đó là một phòng bệnh bốn người, hiện tại, ngoại trừ bệnh nhân hôn mê bất tỉnh, hầu hết còn chưa ai ngủ.

Mạnh Ân móc từ trong túi ra một cái bình, sau đó rắc một ít phấn đen vào không trung... những bệnh nhân còn tỉnh vốn đang kinh ngạc nhìn bọn họ, bèn mờ mịt nhắm mắt lại rồi ngủ thiếp đi.

Một phen bịt chặt miệng mũi mình, Lưu Phi thật sự bị sự kiện trùng độc cá lần đó dọa sợ. Cô căn bản không biết Mạnh sư phụ đầu óc không bình thường của mình đang rắc cái gì, hoặc là sẽ có để lại di chứng gì không.

“Đây là cái gì? Đây là cái gì?!” Cô kêu lên the thé.

“Thuốc mê a.” Mạnh Ân cảm thấy kỳ quái, sao lại căng thẳng thế, “Đừng sợ, người không ngủ theo đâu. Vừa rồi ta có giúp người hạ cổ dự phòng rồi...”

... Khi nào? Trời ạ ~ cô còn có thể sống bao lâu a?!

Trông cô há hốc miệng, ngây ngốc đứng đó không nhúc nhích, Mạnh Ân đẩy cô, thấy không phản ứng, đành phải đem kính râm chuẩn bị sẵn đeo vào cho cô, mình cũng tự đeo một cái. Sau đó lấy ra một cây gậy dài nhỏ, nhìn có hơi giống như một cây bút ghi âm làm bằng bạc.

“Này!” Lưu Phi hồn hển nói, “Người muốn làm gì? Người muốn làm gì?! Người đừng có gạt ta là chưa xem qua MIB nha ~”

“MIB?” Mạnh Ân có hơi khó hiểu, “Ta cũng xem rồi a.” Hắn nhìn nhìn cây bút trong tay, A một tiếng, “Không phải. Không phải như người nghĩ đâu... mọi người trong phòng đều ngủ hết rồi, ta muốn xóa trí nhớ ai chứ?” Hắn cười cười ẩn chút mờ.

Đầu bút bắt đầu tỏa sáng, ngày càng sáng, ngày càng sáng hơn. Sáng đến mức ngay cả kính râm cũng không thể ngăn cản ánh sáng mãnh liệt của nó...

Trong căn phòng bệnh im ắng, một tiếng cười vừa âm trầm vừa kiều mỹ vang lên. Lưu Phi hai mắt tròn to, miệng không đóng lại được.

Trong vầng ánh sáng tuôn ra một làn sương mù rực rỡ. Dần dần ngưng tụ lại thành hình, tóc bạch kim, mắt xanh lục, móng vuốt mèo. Đôi cánh dài thật lớn giương ra, bắp đùi tròn đều... từ hông trở xuống đều mang chân, móng như thân hình của ngựa.

Khuôn mặt trắng nõn mềm mại, đôi môi đỏ búng, đẹp như máu.

Cô biết đây chính là Cổ sư ma. Mặc dù những sư phụ ở “Đêm Hè” hầu như ai cũng đều có một con, nhưng bọn họ đối với sư ma luôn chột dạ tôn kính và cảnh giác, sẽ không tùy tiện triệu hồi ra.

“Ha ha ha ha...” sư ma yêu diễm cười duyên, móng vuốt ngân bạch nhẹ nhàng vuốt cằm, “Mạnh Ân thân yêu? Sao người còn chưa chết?” Cô ta bay trên không, móng vuốt lớn nhẹ lướt qua mặt Mạnh Ân, “Người chết rồi ta mới có tự do...”

“Người còn chưa chết, ta làm sao dám chết trước chứ.” Mạnh Ân cười híp mắt, tràn đầy ôn nhu. “Cuồng Mộng à, ta có việc muốn nhờ người giúp.”

Sư ma tên là Cuồng Mộng kia thờ khì bên tai Mạnh Ân, “Người giải trừ trói buộc của ta trước đã rồi nói sau.”

“Người hoàn thành chuyện của ta trước rồi nói sau.” Mạnh Ân vẫn mỉm cười tủm tỉm.

Cuồng Mộng mặt trầm xuống, dung nhan vốn kiều diễm như xuân, bao phủ sát khí khủng bố mà âm u. Cô rít lên một tiếng, đèn huỳnh quang bị ánh hưởng mà nổ tung.

“Ăn ác mộng của cô ta đi.” Mạnh Ân bất vi sở động, chỉ vào một cô gái nhỏ gầy nằm trên giường. Cô ta mắt nhắm nghiền, toàn thân quần đầy dây rợ máy móc bảo trì sự sống.

Lưu Phi run rẩy nhìn cô ta, thấy có chút quen mắt...

Là cô ta. Cô gái đạo nhạc.

Cuồng Mộng bay đến phía trên cô gái kia, chăm chú nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của cô ta. Sau đó quay đầu nham hiểm nhìn Mạnh Ân... đầu xoay nhưng người không xoay, thì ra, đầu của cô ta linh hoạt quay được 180 độ, cái đầu trên tấm lưng oán hận nhìn.

Lần đầu tiên nhìn thấy loại cảnh tượng này, Lưu Phi sợ tới mức túm lấy ống tay áo Mạnh Ân, run lập cập.

Rít lên một tiếng, Cuồng Mộng biến mất trong hư không, biến thành làn sương mù rực rỡ, nhập vào trong người cô gái kia.

“Nguyên lai người cũng biết sợ nha?” Đánh vỡ không khí im ắng khó thở, Mạnh Ân cười đến là vui.

Lưu Phi bị cười nhạo mặt đỏ tía tai, nghiêng răng trèo trẹo, lại càng sống chết níu chặt tay áo Mạnh Ân.

“Cuồng Mộng chỉ làm màu thế thôi, cô ta không làm gì được đâu a.” Mạnh Ân kéo hai cái ghế dựa qua, “Cô ta không đáng sợ, chỉ là có hơi đáng ghét mà thôi. Đợi một lát nữa mới có cái hơi đáng sợ hơn thôi...”

“Còn, còn có cái gì nữa?” Lưu Phi run rẩy, dứt khoát ôm lấy cánh tay Mạnh Ân.

Phức tạp nhìn xuống Lưu Phi, Mạnh Ân lắc đầu. Nữ đệ tử bạo lực này của hắn đối mặt với Tiểu Ái mặt đều không chút nao núng, vừa tha vừa đánh vừa nằng kẻo về nhà... Không sợ Tiểu Ái ăn thịt gấu chó Đài Loan, lại sợ Cuồng Mộng...

“Chẳng lẽ ngươi sợ quý?” Mạnh Ân thốt lên, Lưu Phi lập tức thét lên một tiếng chói tai, đoạn chui tọt vào lòng hắn.

A ha ha... Cô có điểm thật giống với Tiểu Ái a. Tiểu Ái lúc nghe thấy tiếng sét đánh cũng sẽ tới mức nhảy lên đầu gối hắn phát run. Nhưng mà bạn có biết, một con thần lân cao hai mét nhảy lên đầu gối thật sự có hơi chịu không thấu.

Có lẽ, sinh vật giống cái càng hung mãnh càng có phương pháp khắc chế, vạn vật tương sinh tương khắc thôi. Bất quá Tiểu Ái nhảy lên đầu gối so với Lưu Phi chui vào trong lòng... Vẫn là cảm giác Lưu Phi chui vào lòng có vẻ tốt hơn.

Hắn thực hưởng thụ ôm Lưu Phi, vuốt đầu cô, thơm quá, lại mềm nữa. Như con mèo vừa tắm xong vậy, ôm vào cực thích cực thoải mái a. Kỳ thật con gái cũng rất đáng yêu, nhất là lúc sợ tới mức cả người run rẩy, sẽ không đánh người...

“Quý, quý ở đâu?” Lưu Phi sợ tới mức nước mắt rung rung. Đây là tử huyệt của cô, cô vô cùng vô cùng vô cùng sợ quý.

Gãi gãi đầu, “Ách...” có nên nói cho cô biết sắp xuất hiện không? Ngộ ngờ cô bé té xỉu thì biết làm sao? Không đúng, vừa rồi giúp cô bé hạ hỏa tính mình, ngay cả ngủ cũng không thể, huống chi là té xỉu.

Tình hình này, có hơi phiền nha...

“Sợ quý còn tới ‘Đêm Hè’?” Hắn có chút áy náy, “Ta không biết ngươi sợ quý, biết sẽ không mang ngươi đến đây.”

Bất quá cũng không còn kịp. Bởi vì, cánh cửa phòng mở ra một khe hở, một đôi mắt tóe lửa như ma trôi hiện ra trong bóng đêm.

“Các ngươi... Các ngươi...” giọng nói khàn khàn rít lên chói tai như tiếng cạo thủy tinh. “Các ngươi lại dám...”

Lưu Phi lập cập quay đầu nhìn, đầu óc nhẹ nhàng đình một tiếng, ngược lại không ngắt đi được. Cô chỉ có thể trốn tránh nhìn đôi mắt tóe lửa qua khe cửa kia, dĩ cùng là thân thể đẹp lép, trông như bị đập nát như thịt vụn chen qua khe cửa tầm 5cm kia. (giống điện thoại Oppo mới quảng cáo nhờ)

Cô ngay cả kêu cũng không kêu được, liều mạng ôm lấy cổ Mạnh Ân, quả thực mềm bóp chết hắn.

Ừm, cô thật sự rất giống Tiểu Ái a. Lần trước Tiểu Ái vì sét đánh, mà làm hắn phải đeo nẹp cổ một thời gian.

Thật vất vả lòi cô xuống, nhét ra sau, nhưng Lưu Phi lại nhào lên ôm lấy thắt lưng hắn, khiến hắn ngay cả đường cũng đi không được.

Aizz, phụ nữ a. Bất kể lớn nhỏ đều là hợp thể của đủ loại phiền toái.

Nhất là nữ quý, trời ạ. Đặc biệt càng không phân rõ phải trái.

Bất quá đối đãi với loại sinh vật dị thường Quý Hồn này, Mạnh Ân lại không phải đạo sĩ, chỉ có hai loại biện pháp. Một là đàm phán, hai là hồi lộ.

Hắn nhìn xuống, chuẩn bị đàm phán cùng lệ quý oán khí ngất trời này.

“Có gì từ từ nói a.” Mạnh Ân xuất ra một cục phấn, vẽ lên mặt đất. Nữ quý huyết nhục mơ hồ kia như gặp phải chướng ngại gì đó, bắt lực gầm rú về hướng hắn.

“Có là cũng không thể giải quyết được a, đúng không?” Mạnh Ân hòa nhã khuyên, “Ngươi đọc được ‘Oán sân chú’ (lời nguyện rửa hận) ở đâu? Đây cũng không phải lần đầu tiên đúng không? Hai mươi năm trước... Ngươi cũng từng dùng tánh mạng mình làm mồi một lần, đúng hay không?”

Nữ quý ngừng lại, đôi mắt đỏ máu bắn ra tinh quang.

“Ta nói đúng rồi chứ gì?” Mạnh Ân muốn tiến lên một bước, bất đắc dĩ bị Lưu Phi sợ đến cứng ngắc ôm gấu lại. “Ta biết ngươi rất hận, rất oán.” Hắn cẩn thận quan sát nữ quý, “Lý Giai Hân... là con gái ngươi?”

Nghe đến cái tên của cô gái tự sát hai mươi năm trước, nữ quý đột nhiên kích động, nào là ly trà ly tách, nói chung thứ gì có thể bay được đều bay loạn trên không. Mạnh Ân còn bị ném trúng vài cái.

“Không phải! Ta không phải!” trên khuôn mặt thối rửa lẫn lộn máu thịt và nước mắt, “Nếu ta là mẹ nó, sao có thể không biết tên kia súc sinh kia đã làm gì với nó? Sao có thể vì nó mang thai mà đánh nó chết đi sống lại khiến nó phải trốn khỏi nhà? Ta có tư cách gì làm mẹ nó? Ta không phải...”

“Sau đó thì sao?” giọng Mạnh Ân cực kỳ dịu dàng, “Ngươi làm sao có thể phát động ‘Oán sân chú’? Một lần phát động là cần một mạng người. Nhưng phải chỉ định quan hệ huyết thống trực hệ mới được.”

“...Ta đã giết tên súc sinh kia.” Quả nhiên thanh âm dịu dàng có tác dụng rất lớn, nữ quý an tĩnh lại. “Bởi vì hân cũng nuôi ý định với con gái nhỏ của ta... Ta đã giết hân. Ta không hề hối hận...” Bà ta sờ đầu lấy ra một cái đầu lâu, “Ta chỉ hối hận là không phát hiện sớm hơn, không giết hân sớm hơn...”

Không khí trầm mặc lan tràn trong phòng bệnh. Lưu Phi miễn cưỡng nuốt một ngụm nước miếng, hé đôi mắt nhắm tịt đến cay xè. Nhưng cô lại không dám nhìn “Thứ kia”, đành phải nhìn chằm chằm Mạnh sư phụ.

Như phát hiện ánh mắt của cô, Mạnh Ân quay đầu, liếc nhìn nữ đệ tử thiếu chút nữa bị dọa choáng váng, hòa ái cười cười với cô, vỗ vỗ lên cánh tay đang ôm chặt mình của cô.

Mặt Lưu Phi gần như lập tức đỏ ửng, lỗ tai từng đợt nóng rần. Sau đó... cô cảm thấy vị sư phụ phi thường không có đầu óc, thần kinh không được bình thường này của mình, lúc này thật sự rất cường đại, rất khiến người khác tin cậy.

“Cô bé này là cháu ngoại người đúng không?” giọng nói Mạnh Ân càng trở nên ôn nhu, “Khổ sở của cô bé cũng giống như nỗi đau khổ kích động xưa kia của người... Nhưng người phải biết rằng, cô bé cũng không phải là không có lỗi.”

“Lỗi của nó đáng phải chết sao?” Nữ quý grừ grừ rít gào, “Các người, các người... Các người chỉ chờ xem kịch vui, xem một màn huyết tinh! Các người đang đợi nó chết, ước gì nó chết đi! Tiếng đòi đáng sợ... tiếng đòi đáng sợ... tiếng đòi thật đáng sợ~”

Tiếng rít của bà ta vượt qua vạch phách, cả người lập tức bốc cháy. Nhưng bà ta vẫn dửng dưng nhào tới, hoàn toàn không màng đến thân thể đã cháy đen.

Lưu Phi hoàn toàn sợ đến mềm nhũn, nhưng cô không đào tẩu, ngược lại giãy dụa muốn vọt lên trước, Mạnh Ân kinh ngạc, ôm bà vai cô lại, dịu dàng ngăn cản, khẽ gọi, “Cuồng Mộng.”

Một cái móng vuốt khổng lồ vọt ra từ trong thân thể của cô gái hôn mê, tàn nhẫn bắt lấy đầu nữ quý, ép bức con mắt của bà ta lòi ra qua kẽ hở của móng vuốt.

“Nhẹ chút, nhẹ tay một chút, Cuồng Mộng.” Mạnh Ân khẽ quát lớn, “Bà ơi, xin bà bình tĩnh nghe ta nói. Giết người không phải cách giải quyết duy nhất. Và lại, nếu giết chết tên cuồng vọng đáng giận kia, cũng sẽ phải bồi thường lại mạng sống của cháu ngoại bà... điều đó không phải rất không đáng sao?”

Nữ quý ngừng gầm rú, đôi con ngươi rỉ máu trợn trừng, “... Người nói vậy! Ta rõ ràng có thứ này...” bà ta kích động giơ cái đầu lâu trong tay lên, “Ta rõ ràng có thứ này! Ta đã giữ lại đầu tên súc sinh này vì...”

“Lời nguyện không đơn giản như bà nghĩ đâu.” Mạnh Ân lắc lắc ngón tay, “Hân chết đã quá lâu rồi, mà loại lời nguyện hắc ám này rất tham lam, muốn sinh mệnh tươi mới a...” Hân muốn đi lên trước, nhưng Lưu Phi đã muốn hóa đá ôm trụ thắt lưng hân. Hân chỉ có thể cố sức kéo cô cùng đi theo tới trước.

Ra hiệu Cuồng Mộng buông tay ra, Mạnh Ân lấy ra một cây lược gỗ, như vỗ về an ủi mà chải tóc rơi trên trán cho nữ quý. “Buông tay đi, khoan thứ đi... Không vì ai khác, mà vì để ngoảnh lại nhìn đứa con gái nhỏ và đứa cháu ngoại của bà a...”

Theo mái tóc được chải lên, gương mặt thối nát của nữ quý dần dần khôi phục thành bộ dáng khi còn sống. Lưu Phi đã từng xem ảnh của Lý Giai Hân, cô gái đáng yêu tựa như thiên sứ kia, thế nhưng không kế thừa được một nửa mỹ mạo của người mẹ.

Trên mặt bà có phong sương lao khổ, nhưng vẫn đẹp như trước, một vẻ đẹp vô cùng bị thương. “...Ta không có tư cách yêu chúng. Ta chỉ cố kiếm tiền nuôi gia đình, hoàn toàn không chú ý tới tên súc sinh kia đang hủy hoại con gái ta... Chẳng lẽ nó còn chưa đủ bất hạnh sao? Vì sao? Vì sao... Vì sao lại tàn nhẫn bức tử nó như thế...”

“Ta hận những kẻ đó!” trên gương mặt xinh đẹp nhưng bị thương của bà, ngang dọc nước mắt. “Ta hận những kẻ dùng ngôn ngữ giết người kia!”

“A, cứ hận đi.” Mạnh Ân dịu dàng chải đầu cho bà ta, “Chờ đến lúc bà hận đủ, không còn hận được nữa, nếu cần người giúp, cứ tới tìm ta.”

Ánh mắt hân thương cảm, “Cho dù bà đã chết, nhưng con gái út của bà vẫn cần bà, cháu ngoại bà cũng cần bà.” Người còn sống cần tổ tiên phù hộ, cho dù chỉ là một loại an ủi.

“Ta không có tư cách...” ôm mặt, bà rên rỉ, “Ta không có tư cách làm mẹ...” Sau đó biến mất.

Con gió mát của đầu thu thổi vào từ ô cửa kính vỡ. Sân nhà hỗn loạn, nhưng những bệnh nhân vẫn còn say ngủ như trước.

Mạnh Ân hươu hươu tay trước mặt Lưu Phi, thấy cô không té xỉu, nhưng ánh mắt lại thất thần, cứng đờ. Cô... thật đúng là rất sợ quý.

Đem Cuồng Mộng ‘tâm không cam tình không nguyện’ thu hồi, rồi gọi điện thoại cho Đại sư phụ, nhờ ông ta cho người đến dọn dẹp hậu quả. Chờ cho mọi việc hoàn tất xong rồi, Lưu Phi còn ôm cứng thắt lưng Mạnh Ân mới giật mình tỉnh lại.

“Ách, ta đột nhiên nghĩ đến.” Đầu óc cô thật vất vả mới có thể hoạt động trở lại. “Lời nguyện được giải trừ rồi?”

“Đúng vậy.” Lâu lâu không nghiêm túc làm công việc này, quả thật thấy đói bụng a. Bây giờ đi đâu ăn cơm đây... Đi ăn Dim sum* uống trà đi?

(*Dimsum: điểm tâm, người Việt mình quen miệng gọi là Điểm sấm, gồm nhiều món ăn sáng của người Hoa, đa phần là các món hấp như bánh bao, sủi

cảo, há cảo, xiu mại... , bữa trưa thì sẽ được phục vụ thêm trà.)

Dimsum

“Vậy bệnh nhân kia sẽ khỏi hẳn sao?” Luru Phi quay cái cổ cứng ngắc, phát ra tiếng răng rắc. Cô cương cứng hồi lâu, cổ cũng thấy đau.

“Ừm, ước chừng hai tiếng nữa sẽ khôi phục kích cỡ ban đầu thôi.” Mạnh Ân lơ đãng trả lời, hẳn còn đang bận tính toán đi ăn Dimsum uống trà ở tiệm nào mới ngon. Hẳn xem như là đi công tác, kinh phí có thể báo cáo thu chi. Lúc này không tiện dụng, còn chờ đến khi nào...

Luru Phi quên mất toàn thân cứng ngắc đau nhức, trừng mắt nhìn Mạnh Ân. Hai tiếng? Nói cách khác, cái ngón tay còn đang bập bênh trong ‘quả trứng khủng long’ kia, sau hai tiếng nữa sẽ khôi phục thành người bình thường.

Cái ‘trứng khủng long’ kia thế mà là sản phẩm nghiên cứu đặc ý của viện ‘Đêm Hè’, được xưng là đạn xuyên thép cũng không xuyên thủng được. Cái bình nho nhỏ đó... có thể nhét vừa một người đàn ông trưởng thành sao...?

“Quyết định rồi, ăn Dimsum uống trà của nhà hàng Phúc Hoa cũng rất ngon a.” Mạnh Ân rất vui vẻ vẫy xe taxi.

“Uống trà?” Luru Phi bấm ngón tay lên cánh tay Mạnh Ân, “Sư phụ! Hai tiếng sau, người bệnh kia sẽ khôi phục bình thường a!”

“Ta chữa khỏi cho hắn rồi không phải sao?” Mạnh Ân hoang mang nhìn cô, “Đại sư phụ đã bảo chỉ cần ta chữa khỏi cho hắn thôi.”

“...Người cảm thấy, hẳn ở trong cái bình kích cỡ quả trứng khủng long đó, khôi phục thành người bình thường sẽ...”

“Sẽ bị nát thành một cục thịt vụn đi.” Mạnh Ân xoa cằm, “Đây xem như là trường hợp biến chứng tử vong.” Vậy khai giấy chứng tử là được rồi. (hở chút đòi khai giấy chứng tử o.0”)

Tải mệt mặt mày, Luru Phi lười kéo hắn còn đang cố đón xe ở trên đường lớn, cấp tốc chạy về sở nghiên cứu, hơn nữa ở 5 phút cuối cùng mở quả trứng khủng long ra, vót ngón tay kia đặt lên giường bệnh...

Gần như là vừa chạm lên giường bệnh liền phịch một tiếng, khôi phục thành một người kích cỡ bình thường.

Luru Phi ngồi phịch dưới đất, bản thân nhìn trần nhà. Thiếu một chút... Chỉ thiếu một chút nữa thôi a.

“Người làm gì thế, ta phải điền lên giấy chứng tử thế nào đây...” Mạnh Ân nước mắt lưng tròng, “Ta muốn đi ăn Dimsum uống trà nha... Ô ô...”

Nhìn sư phụ một chút đầu óc cũng không có, Luru Phi đem mặt chôn trong lòng bàn tay.

Kỳ thật, cô rất muốn khóc a~.

Tuy rằng rất khảo nghiệm trái tim, nhưng dù sao, cô cũng thành công cứu được một mạng người xấu số dưới tay Mạnh sư phụ... đây cũng coi như là một loại công đức đi?

“Người lừa bà ta.” Một tháng sau, Luru Phi ở trong thư phòng đọc báo cáo, liếc xéo đưa quyển sách cho Mạnh Ân xem, “Lời nguyện của bà ta căn bản không cần dùng tới tính mạng của cháu ngoại bà ta.”

“Đúng vậy, ta đã lừa bà ấy.” Mạnh Ân mặt không đỏ thờ không gáp, “Đàm phán vốn là chứa đựng thành phần lời nói dối thiện ý.”

“Này, ngay cả quỷ mà người cũng lừa a!”

“Bởi vì người muốn ta chữa khỏi cho bệnh nhân kia a.” Mạnh Ân bùng mả, “Ta cũng không hy vọng bà ta lại giết người.” Hắn thở dài một hơi rất nhẹ, “Bởi vì bà ta vẫn cứ mãi khóc thương a.”

Luru Phi dời mắt ra ngoài cửa sổ, mùa thu đến rồi, lá phong nhuộm đỏ rực khắp núi. Tia sáng trắng lan tỏa mệnh mang, gió lạnh gào thét từng cơn, khiến cô nhớ tới tiếng khóc bi thương mà điên cuồng của người phụ nữ họ Lý kia.

“Người muốn ăn điểm tâm gì?” Luru Phi đóng cửa sổ lại, “Ta chỉ biết nướng bánh quy thôi.”

“Ta còn muốn hồng trà nữa.” Hắn lập tức thêm vào.

“Được.”

Phụ nữ, mặc kệ là ở độ tuổi nào, đều vừa đáng yêu lại vừa đáng sợ. Có lẽ hẳn cũng không chán ghét phụ nữ lắm? Ngược lại, hẳn còn rất yêu quý họ.

Có điều, phụ nữ a. Lúc họ dịu dàng đáng yêu bao nhiêu, thì lúc điên cuồng lại càng đáng sợ bấy nhiêu...

Có thể bảo trì bao lâu đây? Luru Phi đáng yêu? Trước khi cô bé trưởng thành... liệu có thể có bao nhiêu trong sáng đây? Hẳn thật sự rất muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Câu chuyện thứ hai

“Si bệnh” là bệnh nan y

Lưu Phi nằm bẹp trên giường, vô cùng tuyệt vọng.

Cô đã gần một tháng không nhắm mắt rồi... Đương nhiên, thân thể của cô cũng không xảy ra tình trạng gì, nhưng mà căn “Giác ngủ” là bản năng của con người.

Cô thật sự thực rất muốn ngủ, rất hy vọng có thể ngủ.

Đêm khuya, bốn bề yên ắng. Yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng tim mình đập, và cả... tiếng ngáy phòng bên cạnh.

Tên đầu sỏ đáng giận kia, là căn nguyên của tất cả tai họa! Lưu Phi tức giận cực độ, hận không thể lập tức vọt vào phòng sư phụ... lời hấn dẩy, tàn ác, dã man, mạnh mẽ mà đánh cho hắn một trận.

Cô đã rất chi là không hề tự nguyện mà bị mất ngủ cả một tháng trời, tất cả nguyên do là tại lão Mạnh sư phụ hoàn toàn không có đầu óc kia lạm dụng cổ độc.

Chính là cái tinh minh cổ chết tiệt kia! Vì chống cự thuốc mê, Mạnh sư phụ lên hạ lên người cô cái gọi là cổ để dùng dự phòng, lại không ngờ rằng thể chất của cô đặc biệt dị ứng đối với loại đó, thể cho nên bất cứ giải pháp gì đều không có hiệu quả, ngược lại càng làm cho cô càng dị ứng nghiêm trọng hơn, phát bệnh sỏi, tiêu chảy trường kỳ... Thậm chí còn dài ra cả một thứ nòng đậm xinh đẹp là...

Râu!

râu

“... Chòm râu túm được cả 5 ngón tay aaaa.” (hình trên) Mạnh Ân giương miệng nhìn cô, cho dù cô thấy hắn thất kinh như thế, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng vị sư phụ bị mê mất một góc não của cô trông rất xinh đẹp... Nhưng mà anh sư phụ xinh đẹp kia cư nhiên lại chộp lấy máy chụp ảnh kỹ thuật số cùng với cuốn sổ tay rột rột viết không ngừng, có xinh đẹp hơn cũng không thể đập tắt được lửa giận phùng phùng của cô.

“Ngươi mau nghĩ cách cho ta!” Cô vừa lớn tiếng khóc, vừa đuổi đánh Mạnh Ân chạy tán loạn, “Ta, ta làm sao dám gặp ai nữa? Ta không dám đi ra ngoài mua đồ ăn... Oa ~”

Bị tấn mặt mũi bầm dập, Mạnh Ân cũng hiểu được tình hình cực kỳ nghiêm trọng. Tuy rằng tác dụng phụ gây ra chòm râu quái nón dài đẹp như vậy thực đáng nghiên cứu, nhưng so với việc Lưu Phi không thể đi mua đồ ăn, loại đề mục nghiên cứu này thật sự có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Hắn rất nghiêm túc tìm kiếm giải pháp, rốt cục trước khi bị Lưu Phi chính cho còn nửa cái mạng, đã thành công làm cho râu ngừng sinh trưởng. Mặc dù mỗi buổi sáng Lưu Phi đều phải vừa khóc vừa cạo râu, cạo cả một tuần mới bình thường lại không hề sinh trưởng nữa, ít nhất đã có thể ra ngoài gặp người.

“Ách, tác dụng phụ thì được giải quyết rồi.” Mạnh Ân khổ não nhìn nữ đệ tử của hắn, “Nhưng tinh minh cổ còn phải nghiên cứu lại một chút a.”

“Đừng có lại đây!” Lưu Phi né ra xa, “Tinh minh cổ thì thế nào? Vẫn kéo dài cả đời hay là được chuyển hóa hết?”

“Có thể được chuyển hóa a.” Cô có công dụng cả đời rất khó làm nha, hắn làm gì có thời gian nghiên cứu ra a.” Nói ngắn thì trong vòng một tuần.”

Đã sớm không biết qua mấy tuần rồi... Lưu Phi run run hỏi, “Còn dài thì sao?”

“Nửa năm thì phải.” Mạnh Ân không chắc chắn lắm.

Lưu Phi hít một hơi thật sâu, thực sự khi phân vân giữa tánh mạng và nửa năm không ngủ... Cô thà rằng nửa năm không ngủ.

Nhưng ngay tại lúc này đây, cô không khẳng định như vậy.

Thở dài, cô xoay người. Khí trời càng ngày càng lạnh, gió trên núi lại đặc biệt càng lớn hơn, lúc vỗ lên ô cửa sổ, như phát ra một loại thanh âm nứt nẻ.

“Hu hu...” tiếng khóc như có như không, làm cho Luru Phi đang muốn rời giường bỗng dừng cứng đờ cả người. Đó không phải là tiếng gió.

Cô muốn quay đầu, nhưng thân thể không nghe lời, chỉ có thể hơi liếc mắt qua, nhìn chằm chằm nơi phát ra âm thanh. Ở cuối giường của cô, một đôi mắt u oán tròn tròn nhìn cô, lại còn khóc nức nở.

Nơi này chỉ có cô và Mạnh sư phụ, mỗi ngày cô đều rất cẩn thận khóa kỹ cửa, cửa sổ rồi mới đi ngủ. Trước khi ngủ, cô còn kiểm tra một lần rồi mới lên giường...

Cô ta là ai cô ta là ai cô ta là ai cô ta là ai cô ta là ai cô ta là ai?!

Cô ta từ từ lơ lửng lên, áo trắng, tóc dài, mặt tái nhợt không có một giọt máu. Từ từ, từ từ lướt tới gần mặt Luru Phi, bị quỷ khí âm trầm của cô ta ép bức, gương mặt của Luru Phi rét lạnh đến đau đớn.

“Ngủ không được a... Ta ngủ không được...”

Đầu óc khê đĩnh một tiếng, nhưng mà Luru Phi rất thông khổ nhận ra, cô không ngắt xu được. Thậm chí bởi vì kinh hách quá độ, mà ngay cả thanh âm cũng không thấy.

Cô sững sốt khoảng 5 giây (5 giây này có lẽ là 5 giây dài nhất trong đời cô), phốc một tiếng nhảy dựng lên, hoàn toàn quên chính mình còn đang trùm chăn, chân nam đá chân xiêu vọt vào phòng Mạnh sư phụ, ôm cả chăn lẫn người nhảy vọt lên người Mạnh sư phụ.

Bị làm giật mình tỉnh lại, Mạnh Ân còn chưa phân tích rõ được tình hình, đã mơ màng che lấy mặt mình, “Đã nói đừng có đánh vào mặt mà! Bánh kem ngôi nhà gỗ người mua là Tiểu Miêu ăn vụng đó, ta chỉ ăn ké có một miếng nhỏ thôi...”

Luru Phi căn bản không thêm nghe hắn nói gì, chỉ hoá tốc chui vào vòng tay ấm áp của Mạnh sư phụ, ôm ghì lấy hắn, kéo mãi không ra được.

“Ta sắp chết... Ta sắp bị người bóp chết rầu~!” Mạnh Ân liều mạng giãy dụa, “Làm sao vậy hả?” lúc này, hắn rốt cục đã thanh tỉnh, “Sao vậy? Gặp quỷ hả?”

Nghe được cái từ mà ngay cả đến chết cô cũng không dám nghĩ đến, Luru Phi rốt cục lấy lại được giọng mình, phát ra một tiếng “Oa~~” phi thường thâm trầm khủng bố...

Mạnh Ân hồi hận không kịp bịt lỗ tai. Tiếng ồn với đề-xi-ben cao vút quả nhiên dễ dàng tạo nên hiệu quả choáng váng giống như bị say xe. Không biết dây thần kinh thính giác của hắn có bị tổn thương không nữa...

Sư tử hồng của Phật gia, tiếng kêu của Luru Phi nhà ta. Nói không chừng đều có công hiệu giống nhau... Hắn chắc chắn, cho dù có yêu ma quỷ quái gì cũng bị dọa chạy. Ít nhất đám mèo ngủ dưới gầm giường hắn đều theo cánh cửa phòng chưa đóng mà chạy biến không còn bóng dáng, còn có vài con la lên vì bị té cầu thang.

Tách từng ngón từng ngón tay của Luru Phi đang bấu chặt vào thịt hắn ra, “...Ta đi xem sao.”

“Đừng đừng!” Luru Phi run như cây sậy, “Lỡ như cô ta đến thì biết làm sao bây giờ...? Ta, ta...” Chớp mắt một cái, Luru Phi vì kinh hãi cùng khủng bố tột độ mà té xỉu.

Xem ra tình hình cổ tự động phân giải rồi, thời cơ thật đúng là vừa vặn a. Hắn ngáp dài, đi đến phòng bên nhìn xem, bên trong đã “Người” đi nhà trống.

Bây giờ làm sao đây? Khoanh tay, hắn vắt trán nên đến phòng Luru Phi ngủ, hay là ôm Luru Phi trở về ngủ... Một cơn gió lạnh thổi tới, cả người lạnh run, hắn chui tọt vào ổ chăn.

Trong chăn nhiều người có vẻ ấm áp hơn. Ôm lấy Luru Phi, hắn cũng ngủ say.

Vẫn còn đang say giấc nồng, cảm Mạnh Ân đã bị trúng một cái cùi trỏ xinh đẹp, bên cạnh đó còn được bồi thêm một cái Đại Lực Kim Cương cước, đem hắn đá ra khỏi ổ chăn ấm áp.

Hắn ngồi thừ trên sàn nhà lạnh băng, mắt nổi đom đóm nhìn Luru Phi đứng ở trên giường đang giương nanh múa vuốt.

“Tại sao người ở trong phòng ta?!” Luru Phi vừa tức vừa giận, thật bất lịch sự nha~

“... Đây là phòng của ta, tiểu thư ới.” Mạnh Ân đau đớn ôm cầm, “Người đang đứng trên giường của ta.”

Ồ? Luru Phi có chút mơ hồ, sao mình lại... Cô từng chút từng chút nhớ tới cặp mắt to u oán, rồi gương mặt bay tới được phóng to... Tới hôm qua, cô đã thấy “Cái kia”.

“Oa~~” phát ra một tiếng hét thê thảm, cô một phen nhảy vào trong lòng Mạnh Ân, làm cho cái ột Mạnh Ân cùng sàn nhà có một tiếp xúc thân mật nhất, hết sức phi thường mà vang dội một tiếng ‘Cộp’.

Đây có được coi là điểm phúc bay tới không? Mạnh Ân hai mắt vô thần nhìn trần nhà. Luru Phi không nặng lắm, nhưng mà từ trên giường nhảy lên người hắn, dưới trọng lực lại cộng thêm gia tốc, xương sườn của hắn gào thét thảm thiết, cái cổ mảnh khảnh thiếu chút nữa gãy lụn.

Từ khoang bụng đến lồng ngực, từ cổ đến cái ót, không chỗ nào mà không đau. Thử từ Thiên ngoại bay tới, quả nhiên chỉ có tai họa bất ngờ. Đúng là những chuyện gì mà có liên quan đến phụ nữ sẽ không bao giờ có cái gì điềm phúc. Aizz...

Có lẽ vì hối hận vì đã ra tay đánh sư phụ, nên bữa sáng Luru Phi làm rất phong phú kinh người. Làm cho cái mặt xụ một đồng của Mạnh Ân ăn đến mặt mày hớn hở, phi thường rộng lượng mà tha thứ cho cô.

Ban ngày, tất cả đều bình thường. Mạnh Ân đang thí nghiệm một loại cổ mới, chui vào phòng thí nghiệm rồi là quả thực mắt ăn mắt ngủ, Luru Phi vội vàng làm việc nhà, còn có bài giảng qua webcam cần phải theo, bài tập rất nhiều, cũng hoàn toàn quên mất nỗi sợ đêm qua.

Có điều, khi màn đêm buông xuống, đồng dạng thời gian, đồng dạng đôi mắt to u oán cùng đại đặc tả, đồng dạng không kêu được, Luru Phi vọt vào phòng Mạnh Ân, trên lồng ngực đã đầy vết bầm của hấn lại một lần nữa bị trọng thương, cũng đồng dạng, làm cho màng nhĩ của Mạnh Ân tiếp nhận một lần khảo nghiệm tàn khốc khác.

Cứ như vậy một tuần lễ, Luru Phi ngủ đủ tinh thần sáng láng, xinh tươi như chậu hoa sơn trà trước cửa. Nhưng sư phụ của cô, Mạnh Ân tiên sinh, với hai đôi mắt thâm quầng, như hoa hồng héo rũ.

“...Ta thấy, vẫn nên gọi con quý kia ra hỏi chuyện đi thôi.”

Luru Phi nhảy dựng lên, dán thật chặt trên tường, sống chết lắc đầu, lệ tuôn như suối, còn theo lực lắc đầu liêu mạng của cô mà vẩy ra ngoài.

Mạnh Ân rũ vai. Hấn không ngại mỗi ngày ôm Luru Phi ngủ, nhưng hấn thực ngại mỗi sáng thức dậy bị sớm bị quần áo một hồi.

“Vậy ta gọi Tiểu Ái đến canh cửa đi.” Hấn mặt mày như đưa đám, “Tiểu Ái là Ly, có thể phòng yêu ma quỷ quái.”

“Ngươi nói Tiểu Ái là cái gì?” Luru Phi quên khóc, giương miệng.

“Ly. Ly long. Bất quá rồng xem như cũng là loài bò sát, gọi là thần lằn cũng không có gì không đúng...”

(*Ly: là con thứ hai của Rồng. Còn có tên gọi là Si Vĩ hay Si Vãn. Linh vật có đầu rồng không sừng, miệng rộng, thân ngắn, thích ngắm cảnh và thường giúp dân diệt hỏa hoạn nên được chạm khắc làm vật trang trí trên nóc các cung điện cổ, chùa chiền, đền đài...)

... Ngươi nói, con thần lằn cao hai mét kia là ly long?! Bảo sao thấy thế nào cũng không giống thần lằn a!

“Sao ngươi nuôi được...” Luru Phi cô hống khô rất.

“Ách...” Mạnh Ân chột dạ ngoảnh đầu đi, “Việc đó không quan trọng.”

Bò lên 5 – 6 quả núi mới tìm được Tiểu Ái còn đang đánh nhau với gấu núi, nó vừa khóc vừa la bị kéo trở về, Mạnh Ân dịu dàng ôn tồn nói vài lời dụ dỗ, mới khiến cho nó tâm không cam tình không nguyện ra đứng canh cửa.

Nhưng là ngay cả ly long thủ hộ cũng không hữu dụng. Nữ quý kia vẫn là đúng giờ tới thăm Luru Phi, cũng làm cho cô đúng giờ vọt vào phòng Mạnh Ân.

Lần này nhất định phải giải quyết cho xong hoàn toàn. Mạnh Ân đen mặt bò lại lên giường, Luru Phi như con bạch tuộc tám vòi vất ngang thất lưng hấn.

“Ngươi muốn đi cùng sao?” Mạnh Ân không xác định lắm hỏi, “Ta muốn đi tìm nữ quý kia nói chuyện.”

Luru Phi lập tức buông lỏng tay, chạy vội xuống lầu, mở cửa ngoài ra, nhào vào lòng Tiểu Ái, trong sân vang vọng tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ của Tiểu Ái.

... Không sợ ly long, lại sợ ma... Mạnh Ân không nói thành lời mở cửa phòng Luru Phi, cùng u hồn trong suốt phát ra ánh sáng nhạt kia, hai mặt nhìn nhau.

Nếu không để ý đến trạng thái trong suốt của cô ta, thẳng thắn mà nói, nghiêm nhiên là một cô gái xinh đẹp đáng yêu.

Nhưng nữ nhân vẫn là nữ nhân, bộ dạng có không giống nhau cũng đều gây phiền toái. Mạnh Ân không có chí tiến thủ thờ dài, “...Tiểu thư, phải chăng đệ tử của ta đắc tội với ngươi? Con bé phi thường sợ ngươi... Nếu trong lúc vô ý vô lễ với ngươi, nói thẳng là được. Ta sẽ bắt nó đến bồi thường xin lỗi ngươi. Hà tất mỗi ngày đến dọa con bé chớ...?”

U hồn nghiêng đầu, như không hiểu hấn nói gì. Đôi môi trắng bạch như phấn anh đào phun ra vài chữ, “Ngủ không được... Ta ngủ không được a...”

Mặc kệ Mạnh Ân nói gì, câu trả lời của cô ta chỉ lặn qua lộn lại mấy chữ này.

Phiền toái nhất là loại u linh không thể khai thông giao tiếp, Mạnh Ân còn u oán hơn cô ta. Quý Hồn không đăng ký tạm trú, hấn không có biện pháp tìm quan khu tra hỏi.

Thật ra cô ta cũng không gây phiền phức gì, không phải sao? Nếu là chính hấn gặp, không để ý tới là được. Nhưng ngặt là nữ đệ tử siêu cấp sợ ma kia của hấn, chỉ biết la hét vọt vào phòng lão sư.

Là cái gì dẫn cô ta đến chứ? Nhìn quanh phòng Luru Phi, bày biện cũng như phòng một cô gái bình thường, không có thứ gì thần kỳ.

Sương mù trên núi bay qua vạt ruộng trên ngọn cây, phát ra âm thanh như tiếng khóc nức nở. Cô bay lên, bập bênh theo gió, vô lực không chế phương hướng của mình.

Như bị ai ngưng tụ thành gió, khiến cho cô thân bất do kỷ.

Ngẩng nhìn ánh trăng lười lười, cô thì thào, “Ta muốn ngủ, ta muốn quên...” Theo gió bay đi, thanh âm mảnh mai như có như không của cô lượn lờ.

“Ta muốn chết.”

Sau đó liền không thấy tăm hơi.

Gãi gãi đầu, rõ là phiền toái. Cô ta không phải có nguyên do gì mà bị hấp dẫn đến đây, chính là bay theo ngọn gió bắc tiến sở nghiên cứu trong sơn cốc này, sau đó lại theo gió rời đi. Cô ta lại không làm gì sai, kêu Cuồng Mộng ra ăn luôn cô ta thì hơi quá đáng.

Kêu Luru Phi đổi phòng là được rồi... Hắn xuống lầu, kéo Tiểu Ái sắp bị siết chết cứu ra. Một cái đầu Ly long cùng một cái cô gái nước mắt ràn rụa cùng leo lên người hắn.

“Oa oa oa oa ~” Tiểu Ái so với thấy sét đánh còn sợ hơn, nó khóc sụt sùi dùng long ngữ kể về Luru Phi khủng bố nhảy lên người nó như thế nào, còn mím chút nữa tay không bóp chết loại giống trên quý sắp tuyệt chủng là nó đây.

“Ô ô ô ô ~” Luru Phi ôm chặt lấy thất lưng của hắn, vừa rồi u linh bay bay kia xém chút nữa hù chết cô.

.....Mạnh Ân cảm thấy, người nên khóc phải là hắn mới đúng. Đàn ông, tên của người gọi là mệnh khổ...

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Hắn cho Luru Phi đổi phòng ngủ, nhưng vẫn không ngăn được vị u linh tiểu thư kia đến thăm. Không biết tại sao, u linh tiểu thư đặc biệt thích Luru Phi, mặc kệ cô đổi đến phòng nào, đều có thể chuẩn xác lên tàu gió bắc tìm đến cô.

Sau đó vẫn là tiết mục trình diễn mỗi ngày giống nhau, một chút dấu hiệu cải thiện đều không có.

Luru Phi có một ưu điểm lớn nhất, cho dù gặp được dạng kinh hách gì, ngủ một giấc tỉnh lại là có thể quên sạch, sinh long hoạt hổ, một chút vết thương tâm lý đều không có. Nhưng mà, mỗi sáng bị cố định quân ầu, Mạnh Ân chịu không nổi.

“Người đến ngủ cùng ta luôn đi.” Hắn vô cùng bất đắc dĩ đề nghị.

Mặc dù ánh mắt như giết người của Luru Phi làm cho hắn khiếp đảm, nhưng là vấn đề luôn phải được giải quyết. “Dù sao không phải đến nửa đêm người cũng vọt vào phòng ta sao... dứt khoát trực tiếp ngủ ở đây đi. Ta nằm ngủ dưới đất, là được rồi chứ gì?”

Đối với cuộc sống sinh hoạt, hết thầy hưởng thụ đều có thể không cần, nhưng chuyện ngủ giấc hắn vẫn chú trọng nhất. Hắn có một chiếc giường đôi cực thoải mái, lại là phiên bản loại siêu lớn, ngủ ba bốn người cũng không thành vấn đề. Nhưng hắn không dám mạo hiểm đề nghị cùng ngủ chung giường với Luru Phi...

Luru Phi kinh người quái lực ngay cả Ly long cũng không chịu nổi, huống chi một tên thư sinh nhu nhược như hắn đây. (nhảy từ lầu hai xuống không bị sao mà còn không kinh người quái lực à)

Trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, Luru Phi đấu tranh vật lộn một lúc. “...Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.”

Sau khi dọn vào phòng sư phụ ngủ, ngoại trừ việc Mạnh Ân ngủ sàn bị cảm liên tục ra, quả nhiên u linh tiểu thư kia không tái xuất hiện ở trước mặt cô nữa...

Nhưng mỗi buổi tối, Luru Phi đều nổi cả da gà bùng tỉnh. Trong viện nghiên cứu chỉ có cô và sư phụ ở, trong hành lang trống vắng đến có thể truyền đến tiếng quần áo ma sát, tiếng khóc nức nở khe khẽ.

“Ngủ không được... Ta ngủ không được.”

“Ta muốn ngủ, ta muốn quên... Ta muốn chết.”

Cô cuối cùng cũng xanh mặt, bò dậy từ chiếc giường lớn lạnh lẽo, trèm chần run rẩy nằm sát bên sư phụ đang ngủ say.

“Chờ hướng gió thay đổi, cô ta hẳn sẽ không đến đây nữa.” Mạnh Ân hất xi vài cái, nằm sốt trên giường lớn, “Dù sao chịu đựng qua hai tháng cũng không sai biệt lắm...”

Trời rét đậm mà ngủ dưới sàn không phải ý kiến tốt. Bất quá bởi vì hấn cảm mạo đến không đứng dậy được, Luru Phi áy náy cho hấn trở về nằm giường lớn ngủ, về phần cô, lấy cớ muốn chăm sóc sư phụ, cũng ngủ cùng Mạnh Ân.

Chỉ là sợ quý mà thôi, vị tiểu thư này. Nói thì nghe hay như vậy... nóng sốt đến mê man, Mạnh Ân tức giận thầm nhủ.

Từ khi Mạnh Ân bị bệnh, Luru Phi càng bận rộn hơn. Thí nghiệm của Mạnh Ân không thể tiếp tục, nhưng cổ nuôi cũng không thể thiếu người chăm sóc. Còn có một đám lớn thú nuôi và không phải thú nuôi ngủ đông hoặc không ngủ đông phải cho ăn, phải chăm sóc, lại thêm người bệnh phát sốt nhu nhược.

Tệ hơn là, vào lúc này, kỳ thi trắc nghiệm ở “Đêm Hè” cũng bắt đầu, Luru Phi bận đến sứt đầu mẻ trán.

Đệ tử của “Đêm Hè” và nghiên cứu sinh, tuổi tác ở đủ mọi tầng lớp, từ mười 15 tuổi đến 85 tuổi đều có, còn có một vài là không được giáo dục chính thống. Vì thế, “Đêm Hè” mở hội nghị giảng dạy qua webcam, để cho tất cả đệ tử đều có thể nhận được hệ thống giáo dục, hơn nữa còn có bài kiểm tra trắc nghiệm học lực ở từng giai đoạn.

Kỳ trắc nghiệm học lực không phải là kỳ kiểm tra đơn giản, thường xuyên phải giao một đồng bài báo cáo. Cô đã thông qua được đánh giá học lực bậc quốc trung và cao trung (cấp hai và cấp 3), đang chuẩn bị thông qua bậc cửa đại học, cho nên thức đêm tra tài liệu viết báo cáo là chuyện bình thường như cơm bữa.

Bất quá, bởi vì nửa đêm tiểu thư u linh luôn luôn quanh quẩn trong hành lang, nên cô đem laptop của sư phụ ôm vào phòng, mở đèn gỗ cả đêm.

Cô chọn một nữ tác gia nổi tiếng làm dự án báo cáo môn tiếng Trung của mình, đang ở trên Internet tìm kiếm tư liệu của bà ta. Đương nhiên, rất nhiều tư liệu mang tính liên quan cô cũng đều click vào xem...

Sau đó cô nhìn thấy một tấm ảnh chụp.

Há to miệng, cách năm giây mới hết được một tiếng. Tiếng hét thê thảm này làm cho Mạnh Ân phát sốt ngủ trên giường nhảy dựng lên, “Cháy hả? Đâu đâu?”

Không làm được gì, Luru Phi chỉ vào màn hình laptop, cứng đờ bất động.

Mạnh Ân kho kho khụ khụ, bò xuống giường nhìn màn hình máy tính... u linh tiểu thư hàng đêm lượn lờ quanh sở nghiên cứu của hấn, đang cười tươi như hoa, từ trong tấm ảnh chụp trên Internet, nhìn lại đây.

Liếc qua bên, Luru Phi đã ngã ngửa té xuống đất.

“Có quý a ~” vừa được cứu tỉnh, Luru Phi lại hét lên.

Mạnh Ân ho vài tiếng, “...Ồ Đêm Hè khó tránh khỏi phải giao tiếp với quý. Sợ quý thì rời đi đi...”

“Ta không muốn.” Luru Phi giẫy nảy, “Ngoại trừ ‘cái đó’ ra, những sinh vật sống khác ta không sợ a. Ta chỉ nghiên cứu mỗi cổ độc không được sao?”

Mạnh Ân vô lực nhìn cô trong chốc lát, “...Vậy vị tiểu thư kia còn sống a... Ngươi ngay cả sinh linh còn sợ, còn có thể làm gì...” Hơn nữa nghiên cứu cổ độc đến cấp độ tinh thâm, phải giao tiếp cùng quý a...

Đại sư phụ mới mặc kệ ngươi nghiên cứu cái gì. Phái ngươi đi trị bệnh là phải trị khỏi, trị không hết sẽ về chờ viết báo cáo dày ba thước đi. Mặc kệ là virus Ebola hay là bệnh nhân quả, hấn chỉ quan tâm kết quả đáng hay không đáng với kinh phí quốc gia bỏ ra không thôi.

Sợ quý thì làm sao là ở lại Đêm Hè được a...

“Cô ta vẫn còn đang sống sờ sờ,” Mạnh Ân gõ gõ vào màn hình, “Thân thể khả năng hơi yếu nhược, nghe nói bị bệnh suyễn. Bất quá cô ta xác thực còn chưa chết.”

Luru Phi theo bản năng lảng tránh ánh mắt, “...Vậy tại sao cô ta có thể mỗi ngày chạy tới chỗ này dọa người?”

“Không biết nguyên do gì,” Mạnh Ân hất xi một cái, “Không biết là một hồn hay một phách của cô ta đã ly thể. Theo gió bay tới chỗ chúng ta, lại theo gió bay trở về. Bất quá cho dù thoát nhìn cũng khiến người ta sợ hãi, nhưng cô ta cũng chỉ là sinh linh mà thôi...”

Nói trắng ra, là người sống. Người sống thì không có gì đáng sợ đi?

“Nguyên lai là như vậy.” Luru Phi nhẹ nhàng thở ra, “Sư phụ, người đừng ngủ.” Cô đẩy Mạnh Ân đang bò lại giường còn nhắm mắt lại, “Đi toilet với ta.”

Miền cưỡng mở mắt ra, Mạnh Ân u oán nhìn cô, “...Phòng này là một căn hộ nhỏ. Toilet cách giường không đến mười bước...”

“...Ta sợ.”

Hắn vô lực tựa vào vách tường ngoài toilet, che mặt. Việc này mà không giải quyết, hắn thể nào cũng sẽ chết sớm ở tuổi tráng niên.

“Cuồng Mộng.” Chờ Luru Phi ngủ say, Mạnh Ân hữu khí vô lực gọi.

“Chờ người chết rồi lại gọi ta.” Thanh âm lười biếng của Cuồng Mộng vang lên giữa đám sương mù rục rờ.

Ho khan vài tiếng, “Người không muốn nhìn thấy bộ dạng thảm bại đáng thương của ta sao?”

Cô lập tức hiện hình, hào hứng bùng bùng nhìn Mạnh Ân bệnh đến ủ ê. Từ khi hắn thu phục được con Mộng ma này, còn bắt cô nhốt vào trong cái xác con chim chết tiệt này, thành cổ sử ma, hắn đối với ảo tưởng tốt đẹp của nữ nhân liền xem như là tuyên cáo cho may mắn đi tong.

Vừa ho, hắn vừa mở cửa phòng, nhìn tiểu thư u linh vẫn còn du dương trên hành lang. “Ăn ác mộng của cô ta đi.”

Hắn là cô ta có khúc mắc gì, cho nên mới sẽ rời hồn phiêu đảng. Ăn ác mộng rồi, chắc sẽ khôi phục lại bình thường thôi.

Cuồng Mộng quan sát cô ta một lúc, “Cô ta không có ác mộng, làm sao ăn?”

Mạnh Ân kỳ quái nhìn Cuồng Mộng. Hắn biết Cuồng Mộng trước nay vốn không cam không nguyện, nhưng bọn họ đã lập huyết khế, Cuồng Mộng không thể nói dối hắn. Bất quá hắn vẫn là hoài nghi hỏi, “Thật sự?” Nếu không có ác mộng đại biểu cho khúc mắc, vì sao cô ta lại ly hồn thành sinh linh?

Cuồng Mộng hừ lạnh một tiếng, “Ta ngược lại có thể làm cô ta thấy ác mộng, vậy thì có thể ăn. Làm không tốt ngay cả hồn phách đều nuốt cả thầy vào trong bụng cũng có thể.”

“...Người có thấy được ác mộng của cô ta không?”

“Hừ hừ,” Cuồng Mộng cười lạnh, “Không nói cho người.”

Chắc, phụ nữ. Mặc kệ chủng tộc gì đều giống nhau đến một cách khó hiểu, loạn thất bát tao thích ghi hận. Nữ mộng ma cũng giống vậy.

“Quên đi, dù sao ta cũng biết là cái gì. Bất quá là vì một người đàn ông thôi...”

Cuồng Mộng tròn to hai mắt, hơi nhếch miệng, trông vô cùng gợi cảm. Ánh mắt tràn ngập “sao người biết”.

Aizz, phụ nữ. Mặc kệ chủng tộc gì đều giống nhau đến một cách khó hiểu, loạn thất bát tao thích đùa giỡn trên chọc. Nữ mộng ma cũng giống vậy.

“Người không có việc gì liền đi ngủ, đương nhiên không biết nguyên nhân của cô ta.” Mạnh Ân nhún nhún vai, “Mộng ma so ra vẫn kém am hiểu thu thập tư liệu hơn nhân loại nhiều...”

“Ai nói!” Cuồng Mộng hét rầm lên, “Ta là ai? Ta thế mà là nữ vương của Mộng cảnh (Dreamland, thế giới trong mơ)! Trên đời có chuyện gì mà ta không biết? Mộng cảnh của mỗi người đều tương thông, hơn nữa trong mộng cảnh không ai có thể nói dối được ta! Có chuyện gì mà ta không biết được!?”

“Người không biết chuyện của cô ta.” Mạnh Ân lại hất xì vài cái, “Nhưng ta biết cô ta là bị tổn thương tình cảm...”

“Người cũng chỉ biết những tin lá cải truyền thông của cô ta mà thôi.” Cuồng Mộng khinh thường bĩu môi, “Bọn phóng viên kia biết cái rắm gì! Bọn chúng viết cái gì ngay cả chúng cũng xem không hiểu, chỉ có thể lừa những độc giả không biết mà thôi. Ta mới là người biết được chân tướng rõ ràng nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Hắn dựa vào tường, cầm trong tay một quyển sách vừa xem xong. Thật ra hắn rất ghét hội sách quốc tế, cái nơi quý quái lại còn ồn ào này, hơn nữa còn sót còn chưa lui, lại càng chói mắt.

Nhưng phải giải quyết cho xong chuyện đã.

Buổi ký tặng sách đã bắt đầu 10 phút, hắn vẫn nhìn chăm chăm nữ tác gia đã làm cho hắn vô cùng mê mẩn kia.

Thực khiến người kinh dị. Một người phụ nữ thể chất yếu ớt, cũng đã bốn mươi tuổi, lại như một đóa hoa không tàn lụi, vẫn duy trì khuôn mặt và khí chất của thiếu nữ. Chính bởi vì như vậy, cho nên thoát nhìn đặc biệt hư ảo.

Bạn đã từng thấy bạch cúc (hoa cúc trắng) chưa?

Trước bỏ qua một bên truyền thống thành kiến đối với hoa cúc (tang tóc). Người đã từng gặp, một bông hoa bạch cúc nở rộ xinh đẹp chưa? Có loại bạch cúc tên là “Nguyệt chi hữu”, ở thời điểm rực rỡ nhất, nó sẽ bung nở những cánh hoa trắng thuần như hóa điểm, như hơi thở của ánh trăng.

Cánh gầy yếu của nó gần như không mang nổi vẻ xinh đẹp nặng nề của nó, đẹp đến hư ảo mà mộng lung. Nhỏ nhưng đầy ấp, đem chính sự tồn tại của mình biến thành thu đêm mê ly. Ngay cả linh hồn trong sạch không có một chút tình tự, chỉ ở trong mộng mới có thể nhìn thấy đóa hoa mộng ảo kia.

Cô giống như một bụi bạch cúc bình lặng, thế gian này thực sự không thích hợp với cô.

“Cuồng Mộng, cô ta thật sự không có ác mộng cần ăn sao?” Mạnh Ân nén cơn ho khan nơi yết hầu.

“Chờ người chết rồi ta liền nói cho người.” Cuồng Mộng ngắm nghía bộ móng trơn bóng của mình.

Nói như vậy, thật sự không có. Mạnh Ân thông thả bước tới, đứng vào cuối hàng đang chờ ký tên. Cô ta mỉm cười ôn nhu, nhẫn nại, ký tên từng quyển sách một, bắt tay từng độc giả. Tiếng nói của cô mềm糯 như của đứa bé, ánh mắt lại còn trong trẻo như vậy.

Những độc giả của cô cũng không khác mấy với khí chất của cô, nói chuyện nhỏ tiếng, thực ôn hòa lễ phép xếp hàng. Không nhiều người lắm, nguyên bản vị nữ tác gia này cũng không có tiếng tăm lớn lắm, nhưng nhìn ra được, cô có một nhóm độc giả kiên trì hâm mộ.

Nhưng trên thế giới này, phóng viên là những sinh vật không lễ phép nhất. Bọn họ căn bản không thèm đứng xếp hàng, vọt tới trước bàn phỏng vấn cô. Cô vừa ký tên bắt tay, vừa câu được câu không nói chuyện với họ.

“Đứng rồi, Dư tiên sinh cũng có ký tên ở hội trường!” Có một phóng viên điềm nhiên như không hỏi, trong mắt lóe lên tia giả hoạt ác ý, “Quý tiểu thư không đến chào hỏi ông ấy sao?”

Trong hội trường ký tên nổi lên một cổ xôn xao nhỏ nhỏ, vài độc giả hiện ra vẻ mặt không đành lòng hoặc chán ghét, tràn ngập địch ý nhìn tên lưu manh có văn hóa giới vạch trần vết sẹo kia.

Quý tiểu thư vẻ mặt trống rỗng một giây, đoạn ôn nhu cười cười, “À. Có lẽ chờ xong việc rồi nói sau.”

Phóng viên cũng rất không thức thời, hỏi, “Cô có lời nào muốn nói cùng ông ta không? Chuyện cô tố giác ông ta bắt cả hai tay là có thật sao? Lúc còn qua lại với ông ta, cô hoàn toàn không biết ông ấy đã dính hôn với vị hôn thê sao? Nghe nói hai người yêu nhau ba năm, trong thời gian đó chẳng lẽ cô chưa từng nghi ngờ?”

Phóng viên nhìn gương mặt càng ngày càng tái nhợt của cô, cảm thấy khả năng có tin tức để đào, “Nghe nói kể từ khi vạch rõ chuyện Dư tiên sinh bắt cả hai tay cho giới truyền thông, cô biến mất khoảng một năm... Có người nói rằng cô bị đã kích tinh thần phải nằm viện, có hay không từng có chuyện đó?”

“Này, đừng có quá đáng!” Có độc giả mắng lên, “Người hỏi vấn đề này làm gì hả! Đồ đáng ghét!”

Quý tiểu thư sững sốt trong chốc lát, nở nụ cười, “Đều đã qua rồi, tôi cũng đã quên. Khi đó tôi còn hơi trẻ con, không chịu được một chút đả kích. Đã làm cho mọi người lo lắng, thực ngại quá.” Cô điềm đạm đáng yêu cúi thấp người, “Đợi một lát phỏng vấn tiếp được không? Mọi người đã chờ hơi lâu rồi, thực có lỗi... Tôi còn đang ký tên...”

Nhân viên công tác của nhà xuất bản cũng ra mặt can thiệp, đem phóng viên “mời” đi.

Cô tiếp tục ký tên, tựa hồ như cảm xúc không có gì dao động. Vẫn điềm tĩnh cười như trước, trên từng cuốn sách của độc giả ký lên cái tên thanh tú.

Mạnh Ân mắt lạnh nhìn, khi đến phiên hắn, hắn đưa cuốn sách vừa mới xem xong cho cô. “...Cô còn nghe thấy, tiếng ca đầy trời của nhân ngư qua sông không?”

Quý tiểu thư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, lộ ra một tia thống khổ nhưng vẫn kiên cường mỉm cười, “Đã không còn nghe thấy nữa.”

Mạnh Ân cũng mỉm cười, bắt tay cô, cầm sách đi.

Bút danh của cô tên là Nguyệt Quý (hoa hồng). Tác phẩm “Không linh mà hư ảo”, như sống trong thế giới của bản thân mình. Cách hành văn của cô rất tốt, nhưng vẫn không thể nào nổi tiếng được. Mọi người nhắc tới tên cô, chỉ nhớ lại một năm trước, một cô gái nhu nhược yếu đuối, cư nhiên lại chủ động

tìm tờ Nhật báo Bình Quả vạch rõ chuyện, lúc đó mọi người mới biết được, cô cùng vị tác giả Dư Hoa đang còn đính đám lúc bấy giờ đã yêu nhau ba năm.

Sau đó, Dư Hoa sớm đã tuyên bố tin tức kết hôn, sẽ cùng vị hôn thê đã đính hôn sáu năm bước vào lễ đường.

Ai cũng không ngờ tới, một thiếu nữ vĩnh viễn ốm yếu, sẽ có loại dũng khí phản kích này. Nhưng loại phản kích kia xem như thực ngu ngốc, đủ lời phản đối phê bình theo nhau mà đến, thậm chí nhà xuất bản còn ám chỉ cô có vấn đề về thần kinh, thường xuyên nói cô nghe được “Tiếng ca của nhân ngư”, chuyện hẹn hò cùng Dư Hoa cũng xuất phát từ tưởng tượng mà thôi.

Tin tức náo nhiệt mấy cũng chỉ xào nóng ba ngày, nhưng chỉ vì vậy mà cô biến mất hơn một năm.

Bởi vì tình cảm bị tổn thương mà ly hôn sao? Mạnh Ân có điểm rồi rầm gãi gãi đầu. Nhưng quan sát nửa ngày, vết thương của cô hẳn đã hoàn toàn khỏi hẳn, cũng không còn vì vậy mà vậy hăm trong bị thương nữa.

Vậy tại sao, hồn phách của cô ta còn có thể theo gió bắc đến thăm sở nghiên cứu của hắn?

“...Ta là chuyên gia nghiên cứu cổ độc.” Hắn vừa thì thào, vừa thu hồi Cuồng Mộng, “Nếu không có việc gì, mặc kệ là được rồi...”

Lúc hắn về nhà đã hơi trễ, từ rất xa, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Lư Phi và tiếng hét thảm thiết của Tiểu Ái.

Như hoàn toàn không có trí nhớ, sinh linh của Nguyệt Quý lơ lửng bay trong sân, u buồn nhìn Lư Phi như đang bị lên cơn điên.

Lư Phi điên cuồng la gào nhảy lên người Tiểu Ái còn bị lên cơn hơn.

Nguyệt Quý mỏng manh phiêu đảng theo gió, thanh âm mảnh mai mang theo quý khí.

“Ta muốn ngủ, ta muốn quên, ta muốn chết.”

Trong cơn gió bắc, tiếng khóc nức nở vang vọng vào hư không.

...xem ra, không thể mặc kệ rồi.

.

“Sư phụ...” Lư Phi giọng run rẩy, “Người, người lại phải ra ngoài sao? Nhớ về trước khi trời tối nha? Nhớ nha nhớ nha?”

Thay xong quần áo, Mạnh Ân nhìn nhìn cô, “...Ừ. Ta đi trụ sở tìm Chu sư phụ giúp ta chế thuốc. Tuy đã hết sốt, nhưng vẫn hơi yếu. Thí nghiệm đã gác lại quá lâu rồi...”

Cô gái trước nay hung hãn này, nước mắt rung rung trong hốc mắt, bộ dáng đáng thương hề hề. Đối với loại vẻ mặt này hắn không có sức chống cự... Mạnh Ân không có chí tiến thủ thờ dài.

“Không phải người có báo cáo phải nộp sao? Tự tay giao nộp báo cáo cũng có vẻ có thành ý hơn.” Mạnh Ân bước ra ngoài, “Đi thay quần áo đi, chúng ta cùng đến trụ sở chính.”

Lư Phi như được đại xá, hoan hô một tiếng bèn nhanh chóng đi thay quần áo. Tiểu Ái tối hôm qua đã chạy trốn, ngay cả chân sau cùng cũng không còn... Kết quả là, người tối tin cậy cũng duy nhất có thể dựa vào, chỉ có vị sư phụ vô cùng không có đầu óc này thôi.

Trông cô vui mừng như vậy, Mạnh Ân lại lặng lẽ thờ dài. Sợ quý như thế, làm sao tiếp tục sống được ở Đêm Hề đây?

Nói là muốn đi tìm Chu sư phụ, kỳ thật cũng không hoàn toàn như vậy. Bệnh cảm của hắn đã gần khỏi hẳn, cơn sốt cũng đã lui. Chẳng qua là hắn cần một vài ý kiến, dù sao hắn đối với việc nghiên cứu Quý Hồn cũng không dốc lòng, mà sinh linh của Nguyệt Quý lại rất không bình thường... Hắn cần đồng nghiệp giúp.

Rầu rĩ khởi động chiếc xe cổ lỗ sĩ, rốt cục cũng đến được trụ sở chính tọa lạc tại thâm sơn. Rất khí thế chiếm cứ cả một vùng thung lũng, bề ngoài nhìn vào hoàn toàn như là một ngôi trường đại học rất lớn. Nhưng ở phương diện nghiên cứu đều rất siêu thực.

Lư Phi vừa về tới trụ sở chính quen thuộc, lập tức tràn đầy sức sống kêu, “Ta đi nộp báo cáo!”

“Ừ, một lát đến chỗ Chu sư phụ tìm ta.” Mạnh Ân phát phát tay, hắn xoay người tiến vào toàn nhà nghiên cứu thực vật. Chu sư phụ đang cùng vị hôn phu của cô – Diệp sư phụ làm việc trong nhà kính, nhìn thấy hắn vừa mừng vừa sợ. Bọn họ là bạn học cùng khóa, mà tên bạn cũ lười chây thây này thà rằng chui rúc trong nhà nuôi chim hoang thú dữ, cũng lười ra ngoài thăm hỏi bạn bè.

“Oa, ngọn gió nào thổi cậu tới đây vậy?” Diệp sư phụ thực hào khí vỗ vỗ lên lưng hắn, thiếu chút nữa làm cho hắn ngã vào thùng phân bón, “Thoạt nhìn là bị ‘phong tà’ rồi?” Nở nụ cười.

“Người ta sinh bệnh đã đủ đáng thương, anh còn cười hắn.” Khuôn mặt chẳng chịt sọ, Chu sư phụ khê trách, “Đến đây, đợi mình rửa tay rồi xem giúp cậu.”

Vẫn như vậy, vẫn không khí ôn hòa mà yên tĩnh này. Trụ sở chính vẫn luôn như chốn đào nguyên, người tránh đời ẩn cư vẫn còn nồng đậm nhân tình như vậy. Ở nơi này, hần luôn cảm thấy mình như con cừu đen lẫn trong đàn cừu trắng, bề ngoài giống nhau như đúc, nhưng màu lông lại bất đồng.

Nhấp ly trà của Chu sư phụ pha, hần nghĩ nghĩ, đoạn kể lại chuyện xảy ra gần đây.

Hai vợ chồng suy nghĩ một lúc, “Đã mất một hồn hoặc một phách, mà không hề bị gì?”

“Đúng. Cô ta rất bình thường... Nói không chừng là quá mức bình thường.” Mạnh Ân nhún vai, “Loại chuyện ly hồn này mặc dù không bình thường, nhưng không phải là chuyện gì hi hần. Thời cổ đại, liên quan đến dạng này được gọi là...”

“Thất tâm phong (bệnh tâm thần).” Diệp sư phụ đón lời nói, “Đây là một trong những luận văn của nhóm chúng ta.”

“Nhưng cô ta lại không hề bị gì.” Chu sư phụ cũng có chút hoang mang. “Mạnh, cậu cũng biết, đây không phải là sở trường của mình và Diệp. Lúc trước báo cáo này gần như đều là La viết. La mới là chuyên gia Quý Hồn học, hai người chúng ta chỉ biết về cây cỏ, cậu cũng chỉ biết nuôi cỏ.”

“Ta không muốn...” Mạnh Ân hất đầu, lời còn chưa nói xong, phía sau liền truyền đến thanh âm u ám, làm cho người ta từng đợt sồn cả da gà.

“Đây không là bạn học cũ Mạnh Ân yêu dấu sao?” Một người đàn ông xuất hiện trong bóng tối, tựa tiểu phi tiểu, “Trở về cũng không báo một tiếng, thực xa cách a.”

“A, ta vừa mới đến, ngồi còn chưa nóng mông đâu.” Mạnh Ân cười đến là hiền hòa rạng rỡ, “Lâu không gặp, La. Ngươi vẫn còn đang mò mẫm chơi đùa trên đồng xác chết lòi xương sao?”

(Kỳ thật hần chân chính muốn nói là, “Ngươi cái tên biến thái âm hồn bất tán này!”)

“Đúng vậy, lâu quá không gặp. Cũng không trở về nhiều một chút thăm bạn cũ.” La sư phụ đi ra từ bóng tối, nhiều năm nghiên cứu Quý Hồn và U linh, khí chất của hần có chút tương tự với những thứ hần nghiên cứu, như mang theo ma trôi vậy. “Ngươi còn chưa bị mấy con sâu nhỏ (cỏ) cắn chết a?”

(Kỳ thật hần chân chính muốn nói là, “Ngươi mụ ‘nuơng pháo*’ chuyên giả trang nữ sinh này!”)

(*nuơng pháo hoặc pháo nuơng: từ ngữ xuất phát từ một bộ phim thần tượng của Đài Loan, hình dung con trai éo lá, từ hành động, tính cách, hành vi, về mặt đều nữ tính hóa, cổ làm ra vẻ giống con gái đến thái quá – hình minh họa ở cuối chương)

Hai người nhìn nhau, hoàn toàn là ngoài cười nhưng bụng không cười. Trong không khí như sinh ra luồng điện sát khí, tiếng sét xẹt xẹt.

“Ách... Uống trà nhé? Mọi người... ngồi xuống uống trà đi?” Chu sư phụ lúng túng chào đón, nhìn Diệp sư phụ có chút không nhịn được cười, huých khuỷu tay một cái.

Cả “Đêm Hè”, mọi người ai cũng biết La sư phụ cùng Mạnh sư phụ ghét nhau như nước với lửa, nhưng nguyên nhân chân chính chỉ có bốn người họ biết.

(Có thể Đại sư phụ cũng biết, nhưng lão chỉ quan tâm có liên quan gì đến kinh phí quốc gia hay không...)

Bọn họ vào “Đêm Hè” cùng chung một khóa. Dung mạo tuyệt mỹ của Mạnh Ân khiến cho sở nghiên cứu xôn xao một trận rất lớn. Nhưng khi biết hần là nam sinh, xôn xao cũng dần dần lặn xuống.

La luôn vui đầu nghiên cứu, thế nhưng vẫn không hề biết được sự thật tàn khốc này.

Mối tình đầu của La, lần đầu tiên gặp đã yêu phải bạn học mỹ nhân cao lớn phiêu dật xinh đẹp này. Bốn người họ được phân cùng một tổ, đều là đệ tử của Lưu sư phụ, ngày đêm bên nhau, nhưng La tính tình vốn rụt rè, vẫn chưa cho người ta biết được tình cảm luyến mộ của hần.

Sau Diệp cùng Chu thông báo chính thức yêu nhau. Có thể chuyện đó kích thích đến La, làm cho hần dấy lên dũng khí, cũng đi tỏ tình với Mạnh Ân.

Về phần quá trình, mọi người đều không biết được. Bất quá một nam sinh Bò Cạp (La sư phụ là một người thuộc chòm sao Bò Cạp đúng chuẩn), tỏ tình hần không phải là nhiệt tình ở mức độ bình thường. Đợi khi Chu và Diệp nghe được tiếng la thảm thiết của hai bạn học thì...

(BÒ CẠP...)

Nguyên tố: Nước

Phẩm chất: Kiên định

Phân cực: dương

Hành tinh thống trị: Sao Hỏa, sao Diêm Vương

Nhà: nhà số 8

Biểu tượng: con Bọ Cạp

Tâm lý cần thiết: Trải nghiệm mạnh mẽ chuyển biến cảm xúc

Phẩm chất tốt nhất: Tháo vát, có tài xoay sở

Mặt kém: Bất hòa, lạm dụng về tình dục, cảm xúc mạnh mẽ, nóng nảy, ngoan cố một cách chủ tâm, hay thù oán, phật ý, ghen tị, thèm muốn, chiếm hữu, phiền phức, không khoan nhượng.

Những từ khóa: sự tái sinh, dừng khí, khát khao, tháo vát, quý quyết, hay giấu giếm, giữ kẽ, kiên định.)

Chỉ thấy Mạnh Ân trắng bệch mặt mày, túm lấy vạt trước áo somi lao ra khỏi cửa. La kích thích quá độ ngồi dưới đất, miệng há to. Một hồi lâu mới giãn dờ rỗi lên: “Hắn là nam?!”

Ách... bạn học à, hắn vẫn luôn là nam. Ngươi đã từng thấy hắn mặc váy sao...? Không biết La tỏ tình thế nào, mà làm toàn bộ cúc áo sơ mi của Mạnh Ân rơi tan tác...

Từ đó trở đi, hai người họ liền như nước với lửa, thù hận kết càng ngày càng sâu.

“Ách... Mọi người uống ly trà bình tĩnh một chút đi.” Chu sư phụ rót đầy một bình trà ‘xua tâm hoá’, hy vọng là loại này hữu dụng.

Uống vào ly trà của Chu sư phụ, La sư phụ cũng bình tĩnh lại. Thiếu chút nữa vì tức giận mà làm trễ việc chính, chuyện này không thể được.

“Thương lượng việc chính,” La sư phụ quý khí dày đặc cười lạnh, “Ta có một đệ tử đã rời khỏi ‘Đêm Hè’, cho nên chỗ ta có thể nhận thêm một đệ tử. Thế nào? Nghe nói ngươi cái gì cũng chưa dạy Lưu Phi... vậy giao cô bé Lưu Phi kia cho ta đi?”

Ngươi tên biến thái này... muốn làm gì Lưu Phi bé nhỏ a?! Nụ cười trên mặt của Mạnh Ân vẫn không thay đổi, nhưng ly trà bị bóp đến hiện ra vết nứt.

“Lưu Phi còn nhỏ quá, trước để biết được cơ sở rồi nói sau. Chờ cô bé vượt qua kỳ kiểm tra trắc nghiệm học lực đại học rồi dạy cũng không muộn nha.” Hắn hoàn toàn quên mất nhân tố bạo lực tiềm tàng của Lưu Phi, chỉ lo giận sôi lên.

“Hừ hừ hừ.” La sư phụ vẻ mặt khinh thường, “Ngươi vẫn đuôi mù kém cỏi như trước kia. Con người đều cũng có tài năng đấy, có điều là có thể bật mở được cái công tắc kia hay không mà thôi. Ngươi thật sự không nhìn ra, vẫn cho là mình thật sự là Đường cổ đại sư ư? Mạnh Ân của Hoạn Long thị*?”

*Họ Hoạn Long (hoạn: nuôi), thời vua Thuấn có một người tên là Đồng Phụ, rất giỏi nuôi rồng, có rất nhiều con rồng bay đến cạnh ông ta. Sau khi vua Thuấn nghe kể việc này, vô cùng vui mừng, bèn ban thưởng cho Đồng Phụ họ là Hoạn Long (theo Tả truyện – Xuân Thu năm Chiêu Công thứ 29)

Vẫn cười hi hi, vẻ mặt xinh đẹp như nữ tử của Mạnh Ân biến sắc. Phần nộ làm cho ánh mắt hắn bắn ra hồng quang, đôi con ngươi dựng thẳng như của loài bò sát, lóe ra ánh sáng quỷ dị như đá mắt mèo.

“Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?” Mạnh Ân thanh âm trầm sương lạnh.

“Ta nói, ngươi thực đuôi mù kém cỏi. Ngươi thực sự cho là ngươi là học giả sao? Ngươi chính là ý vào tư chất thiên phú của tổ tiên, gán cho cái tên khoa học là Vu sư. Lưu Phi căn bản không cần theo ngươi, cô bé là một người họ Hoạn Long trời sinh, cùng ngươi ý vào thiên phú của tổ tiên là hoàn toàn bất đồng! Cô bé đâu chỉ có thể dưỡng cô? Cô muốn nuôi dưỡng vạn vật chúng sinh trong thiên địa cũng không có vấn đề gì, căn bản không cần học!”

Mạnh Ân ánh mắt càng đỏ, gương mặt điểm lệ đầy sát khí.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Diệp sư phụ trong lòng run sợ bước ra hoà giải, “La, ít nói vài câu...”

Chu sư phụ che mắt, đầu phát đau từng cơn. Cái gọi là “Hoạn Long thị”, chính là một thế gia thời viễn cổ từng nuôi rồng cho đế vương, có một cái tên gọi khác là “Long quan”. Thời viễn cổ linh thú còn trên nhân gian, gia tộc nhà Hoạn Long phụ trách phụng dưỡng, chăm sóc rồng ở nhân gian. Rồng là một chi trưởng của trùng có vảy, loài cổ lại đa số là trùng xà, cho nên cũng không ghi tạc sự nuôi dưỡng và nghe lệnh của người Hoạn Long thị.

Cho dù linh thú vút bỏ nhân gian mà đi, nhưng thiên phú của Hoạn Long thị vẫn truyền thừa theo từng thế hệ, tuy rằng bởi vì chiến loạn mà lệnh đênh lưu lạc, gia đạo sa sút mà số người điều linh, truyền đến đời Mạnh Ân chỉ còn lại một huyết thống là hắn. Nhưng chỉ có hắn, đích thật là duy nhất, họ nhà Hoạn Long hàng thật giá thật.

Tuy rằng bản thân hắn thông hận thân phận cao quý này.

Nhưng La đặc biệt rất thích lấy điểm ấy ra kích thích hắn, có một lần đánh nhau, Mạnh Ân mất lý trí thiếu chút nữa giết La.

Tuy rằng sợ hãi, cô vẫn chen qua khuyên giải hai người này, nhưng dường như không ai thèm nghe vào tai... Thảm rồi, để cho Mạnh Ân tức giận lên, bọn họ ai còn có thể sống cho...

Hồng quang trong mắt Mạnh Ân đột nhiên biến mất, đồng tử khôi phục kích cỡ bình thường. “Ngươi là hâm mộ, hay là đồ kị chứ gì.” Hắn cười cười đầy mỉa mai, “Ta chẳng những là Hoạn Long thị, còn là sư phụ của Lưu Phi. Nguy hiểm thật nha, thiếu chút nữa bị ngươi đạt được như ý. Nếu ta làm thật tên

biến thái như người, thế nào Đại sư phụ sẽ đem Lưu Phi giao cho người. Ta đây không phải hại tiểu Lưu Phi rồi sao?”

Đáng giận... “Người mù nương pháo muốn hủy diệt một thiên tài là đúng sao?” La sư phụ rống lên, “Con bé chỉ có theo ta mới có tiền đồ!”

Dù sao cũng đã xé rách mặt rồi, lễ phép vô vị là khỏi cần.

“Con bé ở trụ sở hơn một năm, người không biết nó sợ quỷ sao?” Mạnh Ân cao thấp đánh giá hần, “Đi theo loại sư phụ không khác quỷ là mấy như người, so với nhìn thấy quỷ còn có thể dọa chết con bé đi.”

“Chỉ là con bé chưa quen thôi!”

“Nó là quen được với loại người biến thái như người cuộc đời mới bị hủy diệt đó!”

“Mụ nương pháo như người có tư cách gì nói ta biến thái?”

“Tên biến thái như người có tư cách gì nói ta nương pháo?”

“Báo cáo trước kia của người toàn là cóp-py của ta! Người là tên trộm!”

“Thế những bài thí nghiệm không phải ta làm giùm người chắc? Người là tên cướp!”

“Người ba ngày không tắm rửa!”

“Người năm ngày không đại tiện!”

“Người...” “Người...”

Hai tên đàn ông này mắt tóe lửa mắng mỏ nhau hoàn toàn quên mất thân phận học giả đáng lẽ ra phải cẩn trọng của mình, vô cùng càn rỡ càng xuống cấp như thể hai đứa bé đang cãi nhau. Diệp sư phụ cùng Chu sư phụ không biết khuyên thế nào, thở dài, ngồi xuống uống trà.

Nhao nhao đến cuối cùng, Mạnh Ân động đến lửa giận, “Lưu Phi là do Đại sư phụ tự mình đưa đến nhà của ta! Có gan người cứ đi tìm Đại sư phụ đòi người, thế nào!”

“Ta không dám đi chắc?” La sư phụ đứng bật lên, “Đi thì đi!”

Hai tên đàn ông nổi giận đùng đùng, bay nhanh như gió thẳng hướng đến văn phòng của Đại sư phụ. Mới từ khu bệnh dịch trở về, Đại sư phụ còn đang uống thuốc bắc.

“Đại sư phụ, Lưu Phi là đệ tử của con đúng không?” Mạnh Ân khí thế kinh người vọt vào, “Con bé còn chưa tốt nghiệp, con không cho phép nó chuyển đến chỗ sư phụ khác!”

“Đại sư phụ, Lưu Phi thiên phú tốt như vậy, vì sao lại đưa đến cho tên phế vật kia?” La sư phụ hùng hổ đập bàn, “Chỉ cần con bé theo con, nhất định có thể trở thành đại sư Quý học vĩ đại!”

Hai người họ tiếp tục khắc khẩu, Đại sư phụ ánh mắt càng ngày càng híp lại. “Thư ký, mang cho ta vài viên panadol và ly nước lọc được không?”

Mỗi lần hai tên của nợ này cùng nhau vọt tới, bênh đầu nửa đầu của hần sẽ phát tác. Rõ là xúi quẩy a...

“Đại sư phụ...” “Đại sư phụ...” Hai người cướp lời, kịch liệt gần như muốn lật tung nóc nhà.

“Đủ chưa?” Đại sư phụ không nhịn được rống lên, bụi trên nóc nhà rung rinh rơi xuống, “Người cũng gọi hần cũng gọi, ta phải nghe à? Cả hai câm miệng hết cho ta!”

Hần hít vài hơi thật sâu, trong lòng từng đợt ai oán. Vì sao thiên tài luôn có con điên nặng nề bất đồng chớ? Đệ tử ưu tú nhất của hần đều có tật xấu đặc biệt nhiều...

“Người,” hần chỉ vào La sư phụ, “Người muốn Lưu Phi chuyển đến chỗ người? Người cũng không phải không biết nội quy của Đêm Hè, còn cần ta giảng sao? Trừ phi Mạnh Ân đánh giá Lưu Phi không thích hợp dưỡng cô, đưa đơn đề xuất, bằng không đệ tử không thể chuyển trường lung tung.”

“Cũng không phải không có ngoại lệ!” La sư phụ biện hộ, “Chuyện này có thể thương lượng...”

Đại sư phụ mặc xác hần, “Còn người nữa, Mạnh Ân. Người đến để cãi lộn với La Thiết hả? Chuyện người muốn hỏi ta, hỏi La Thiết không phải tốt hơn sao?”

Mạnh Ân đực mặt một lúc, hần còn chưa mở miệng đâu, sao Đại sư phụ biết?

“Hai người các người... uống cho lớn chừng này tuổi đầu, làm sao còn như thời trẻ trước đây chứ?” Đại sư phụ giáo huấn, “Trước tiên ở đây mà tự kiểm điểm lại mình đi, ta đi ra ngoài bàn chút chuyện. Có gì muốn nói, chờ ta trở lại nói tiếp...” Hần bực tức ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại.

Nhưng mà... lão nhân gia hắt đóng cửa còn chưa tính, vì sao còn khóa luôn cửa?

“Đại sư phụ?” Mạnh Ân kinh hoàng, “Đại sư phụ, người khóa cửa làm gì? Đại sư phụ!”

“Người xanh mặt làm gì?” La Thiết cũng tức giận, “Nhìn thấy quý sao? Đại sư phụ, người nhốt ta cùng mộ nương pháo này làm gì?”

“Các người từ từ nói chuyện đi.” Đại sư phụ ho khan hai tiếng, “Chờ các người nói xong rồi, cửa tự nhiên liền mở...”

Bạn đang đọc truyện *Dương Cô Giả (Người Nuôi Cô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Gọi vài tiếng, cánh cửa bên chắc vẫn không nhúc nhích. Mạnh Ân chạy trốn tới một góc cùng trong phòng, “Tên biến thái kia, đừng tới đây!”

“Mộ nương pháo chết tiệt, người tưởng ta thích qua chắc?” La Thiết cũng rống lên.

Hai người mắng nhau một hồi lâu, mắng đến dùng từ bắt đầu lặp lại, có chút nghèo từ, lúc này mới dần dần bình tĩnh lại. Đại sư phụ đã nói là có một không hai, nếu không nói xong, bọn họ đại khái sẽ bị nhốt ở chỗ này đến trời tàn đất tận sông cạn đá mòn.

“Người rốt cuộc muốn hỏi gì?” La Thiết thực không kiên nhẫn, “Nhanh hỏi cho xong đi để cho ta còn chạy lấy người nữa! Thở cùng một bầu không khí với người thật khiến cho người ta không thoải mái.”

“Người cướp lời ta rồi đó.” Mạnh Ân tức giận trừng mắt liếc hán một cái, “Ta muốn hỏi ‘ly hôn’.”

“Ly hôn có gì hay mà phải hỏi?” La Thiết hút thuốc, “Thất tâm phong chó jè.”

“... Ly hôn thôi, không điên.”

“Bệnh nặng? Người thực vật? Không có khả năng, người nói hươu nói vượn xem nhiều anime tiểu thuyết quá hả? Hồn phách chạy mất là chuyện phi thường nghiêm trọng. Làm sao một chút dị trạng đều không có...”

Mạnh Ân gãi gãi đầu, nói rõ chân tướng cho hán.

La Thiết mờ mịt nhìn hán, cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, “Thật đặc biệt... Thật sự quá đặc biệt. Nghe bệnh trạng tựa hồ là ‘si bệnh’.”

“Si bệnh?” Mạnh Ân như rơi vào sương mù dày đặc.

“Người có biết ‘Du viên kinh mộng’ không?”

Du viên kinh mộng xuất xứ từ “Mẫu Đơn Đình”, “Mẫu Đơn Đình” còn có một cái tên khác là “Hoàn hồn ký”, tác giả là Thang Hiến Tổ, là một trong Ngọc Minh Đường tứ mộng*.

(*Ngọc Minh Đường tứ mộng còn được gọi là Lâm Xuyên tứ mộng, là bốn tác phẩm văn học hí kịch của kịch gia Thang Hiến Tổ: Mẫu Đơn đình, Từ Thoa ký, Hàm Đan Ký, Nam Kha ký.)

đọc các truyện của Du viên kinh mộng ở đây.

Truyện kể về Đỗ Lệ nương nằm mộng dạo chơi vườn hoa, cùng Liễu Mộng Mai cảm mến nhau, sau khi tỉnh mộng vì quá thương tâm nên bệnh chết, được chôn dưới cây mai trong sân đình. Một thời gian sau khi nàng qua đời, thư sinh Liễu Mộng Mai dưỡng bệnh ở hoa viên gần đó, nhặt được bức chân dung tự họa của Đỗ Lệ, bên ái mộ không thôi. Đỗ Lệ nương sau khi chết tình hồn không tan, cảm giác được thâm tình của Liễu Mộng Mai, đến lúc chiều tối, rồi đi lúc bình minh. Cuối cùng vì ở chung lâu ngày, đào ra phần mộ của Đỗ Lệ nương, Đỗ Lệ nương quả nhiên đã sống lại.

“Đây chính là chuyện xưa.” Mạnh Ân nhún vai, “Nào có loại chuyện này.”

“Thối, ngu ngốc.” La Thiết khinh thường nhìn hán, “Ta đã làm khảo chứng, chuyện này xác thực có. Chính là Đỗ Lệ nương vẫn không hề chết, sống rất bình thường, ăn được, ngủ được, khỏe mạnh thật. Chỉ phải đợi chàng trai kia đến lấy cô ta thôi. Nữ nhi không lấy chồng khiến cho người ta lời ong tiếng ve, cha mẹ đành phải nói dối là cô ta đã chết.

Cái gì mà mờ quan tài rồi sống lại, hoàn toàn chỉ là trò diễn lừa tên thư sinh ngu ngốc kia thôi. Bất quá, lúc Đỗ Lệ nương ngủ, xác thực có ly hôn lang

thang đây đó, chuyện này ngược lại là thật.”

“...Làm sao ngươi biết?” Loại chuyện này, tìm ai khảo chứng chứ?

“Nói ngươi ngốc, ngươi thật đúng là ngốc a.” La Thiết mắng, “Ta hỏi ngươi, ta nghiên cứu cái gì?”

“Quý.”

“Vậy ta hỏi lại ngươi, đương sự để cho ta gọi tới, có phải là trực tiếp khảo chứng không?”

... Quả nhiên là chuyện xưa của “Quý”.

“Sau ta lại nghiên cứu một thời gian, phát hiện đây là hậu di chứng của ‘si bệnh’.” La Thiết thao thao bất tuyệt, “Đương nhiên không phải từng bị ‘si bệnh’ đều sẽ ly hôn. Cũng không phải là trò chơi ghép hình (jigsaw puzzle), ngươi tưởng là ly hôn đơn giản vậy sao? Ngoại trừ ‘bẩm sinh’, còn cần phải có tâm nguyện kiên cường.”

“...Vậy làm sao đem ‘cô’ ta nhét trở lại?” Được rồi, cuối cùng biết là bệnh gì rồi, nhưng cái hấn muốn biết nhất không phải nguyên nhân, mà là làm thế nào để giải quyết hiện tượng thần quái như thế.

“Không phát si bệnh nữa thì hôn phách tự nhiên liền trở về cơ thể.”

... Nói cho cùng, Bị phụ tình thì làm sao bây giờ? Quên đi là được rồi. Nếu quả đơn giản như vậy, còn có người cần phải tự sát vì thất tình sao?

“Si bệnh có chữa được không?” Mạnh Ân từng đột nhức đầu.

“Si bệnh là bệnh nan y.” La Thiết một mực chắc chắn, “Cho dù từ một đợt si này tỉnh lại, rất nhanh sẽ lâm vào một đoạn si khác. Si bệnh là bệnh không thể chữa.”

“Sao ngươi chắc chắn như vậy được?” Mạnh Ân cảm thấy càng đau đầu.

La Thiết không đáp lời, muốn mở cửa, phát hiện cửa vẫn là khóa. Bởi vì hấn vẫn chưa nói hết tất cả sao... ?

“... Ta đương nhiên chắc chắn.” Một hồi lâu, La Thiết mở miệng. “Lúc ta vừa tới Đêm Hè, đã thích ngươi. Nhiều năm như vậy, loại tình cảm này cũng chưa từng thay đổi.”

Mạnh Ân hét một tiếng dán sát trên tường, gương mặt trắng bệch.

“Ngươi đừng tưởng rằng ta muốn làm gì ngươi!” La Thiết thờ hồn hển, “Ngay cả chạm vào ngươi một cái ta cũng thấy nổi cả da gà rồi, nghĩ lại ta vậy mà đi thích ngươi... Ta liền thấy phi thường ghê tởm! Nhưng nếu có thì thế nào? Ta vừa ghét ngươi, nghĩ đến là buồn nôn, cùng lúc ta thích ngươi, như là yêu một bãi nôn! Con mẹ nó ta quả thật đúng là tên biến thái! ...”

Biết rõ ràng đối phương là ghê tởm như thế, khinh khủng như thế, làm người ta căm ghét và khinh thường như thế. Biết rất rõ ràng.

Nhưng lại không có cách nào kiềm chế bản thân mà trầm luân vào, yêu say đắm, tâm tâm niệm niệm chỉ có mỗi tên đáng ghê tởm kia. Nói không nên lời là hận đối phương, hay là hận chính mình...

‘Si bệnh’ không thể khỏi hấn, như một căn bệnh khó chữa như vậy.

La Thiết điên cuồng hét lên một hồi, đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhàng. Cánh cửa vốn đang bị khóa đột nhiên cạch một tiếng, nhẹ nhàng mở ra. Hấn thực ung dung tiêu sái mà đi khỏi văn phòng, Mạnh Ân lại vô lực ngồi phịch trong góc, thật lâu thật lâu...

Sau đó...

Sau khi Mạnh Ân túm Lưu Phi vội trốn về nhà, rầu rĩ không vui cả một tuần lễ. Mặc kệ hỏi thế nào, Mạnh Ân cũng không nói lời nào, rầu rĩ khoảng một tuần, hấn mới mở miệng nói...

“Không phải nữ nhân phiền toái, nam nhân cũng cực phiền toái... Không, không đúng, là nhân loại liền cực kỳ phiền toái... Ta muốn sống một mình đến chết mới thôi!”

Sống một mình? “Vậy muốn ta trở về trụ sở sao?” Lưu Phi lạnh lùng nói.

Mạnh Ân đắn đo suy nghĩ một hồi, “...Ngươi ở lại đi. Ta cần người nấu cơm...”

Lưu Phi rất thẳng thắn dứt khoát mà cho hấn một cú đấm thẳng xinh đẹp ngắn gọn.

La Thiết gởi đến một hạt giống, trông đẹp như hạt ngọc trai. Tờ giấy bao lấy hạt giống viết rất cầu thả, ghi rằng đây là hạt giống cỏ huyên có cái tên là

“Mỹ nhân dưới ánh trăng”. Dặn dò nhất định phải do Luru Phi gieo trồng, hơn nữa phải là một nơi đón gió tràn trề, cách xa nơi ở mới tốt.

Chọn một son cúc nhỏ sâu trong rừng rậm, bên cạnh có dòng suối lững lờ chảy qua. Hạt giống cò lạ kỳ kia rất nhanh đã đâm chồi lớn lên, không đến mười ngày, đã cao hơn đầu gối, hơn nữa bắt đầu cho ra nụ hoa nho nhỏ. Nụ cười nở rộ tựa như bạch cúc, nhưng nhụy hoa nhỏ bé trong suốt, như một viên trân châu nhỏ.

Sau đó, sinh linh xinh đẹp mà bị thương kia, không còn đến thăm sở nghiên cứu nữa.

Bất quá, Tiểu Ái nói cho Luru Phi biết, son cúc kia đã nở đầy hoa, có rất nhiều Quý Hồn thống khổ muốn lãng quên, đều lưu luyến quanh nơi đó. Mà sinh linh xinh đẹp kia, đã dứt khoát mọc rễ tại nơi đó, tắm mình trong ánh trăng dệt nên mộng cảnh chữa nỗi đau thương.

Cảm mạo cũng là một loại bệnh nan y, bệnh nan y, thì thế nào? Quán chi là gãy tay đứt chân, mất hồn phách, nát tim hoặc bị vỡ nát linh hồn, đều vẫn có thể dùng cảm mà sống sót.

Đó, mới chính là nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Câu chuyện thứ ba

Tham bệnh

Trong sở nghiên cứu có nuôi một ổ mèo.

Lúc Luru Phi vừa mới đến, mấy con mèo chỉ lớn cỡ chừng nửa bàn tay, nhút nhát e sợ, meo meo kêu khóc, mỗi con đều có đuôi xoắn. Vóc dáng tuy nhỏ, nhưng đã cai sữa, sức ăn lại lớn. Chúng nó thích ăn thịt tươi, nhưng Luru Phi cảm thấy như vậy không vệ sinh, luôn đem thịt xắt nhỏ nấu chín mới cho chúng ăn.

Dần dần, số thịt cô cần xắt ngày càng nhiều, mỗi ngày nấu cơm cho chúng ăn là cả một công trình lớn, trước kia Luru Phi chưa từng nuôi mèo, cho nên không biết quá trình trưởng thành và kích cỡ của chúng.

Nhưng dù có không biết gì đi nữa, cô cũng có thể dựa vào hiểu biết thông thường mà biết... mèo bình thường, sẽ lớn như vậy sao?

Cô đến sở nghiên cứu này đã gần nửa năm, mà đám nhóc mèo này, cũng đã lớn đến quá mức, trước kia ôm chân cô đòi ăn, hiện tại sắp ôm đến bả vai cô rồi. Chén đựng thức ăn của chúng liên tục đổi mới, hiện tại đã dứt khoát lấy chậu rửa mặt đến đựng thịt.

Đây... Thật là “mèo nhỏ” sao?

“Sự phụ...” bị đám “mèo lớn” vây quanh kêu gào đòi ăn, cô có hết sức cho chúng ăn, “Sự phụ, mèo chúng ta nuôi là mèo thật sao...?”

Đang ăn dở bữa sáng, Mạnh Ân ánh mắt mơ hồ một chút, đoạn gắt gao nhìn chăm chăm tờ báo chí, “...Đúng nha.”

“Mèo mà lớn như vậy sao?” Lớn gần bằng chó chăn cừu (chó shepherd) cỡ đại rồi, cho dù có nhỏ hơn chút, cũng không thấy nhỏ được bao nhiêu.

“...Dinh dưỡng tốt thôi.”

Thật là do dinh dưỡng tốt sao? Vì sao mấy con “mèo nhỏ” này bắt đầu mọc ra lông xơ xồm xàm, chân lại lớn cỡ chiếc bát, trên người còn có mấy xoáy hoa văn vậy sao?

Đây rốt cuộc là giống mèo gì a?

Không bao lâu, rốt cục cô cũng biết được chân tướng, còn ước gì bóp chết Mạnh Ân.

Vào một buổi sáng nọ, Luru Phi đột nhiên phát ra một tiếng thét thảm thiết kinh thiên động địa, làm cho Mạnh Ân đánh vỡ một cái ống nghiệm, thiếu chút nữa bị a xít clohydric làm cho hủy dung.

Hắn mặc kệ vết bỏng, sắc mặt trắng bệch xông lên lầu, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?!”

“Bé, bé heo...” Luru Phi kêu to, “Bé heo của ta!”

Mạnh Ân nhìn đến một đồng tiền mảnh sứ vụn đầy đất, trong lòng âm thầm kêu hồng bét. Luru Phi có một con heo đất bảo bối đời mạng, mỗi ngày đều cẩn thận nhét tiền xu vào trong, đó là vật cô quý trọng nhất, ngay cả sò cũng không cho ai sờ.

Nhưng đám “nhóc mèo” kia chẳng những làm vỡ nát con heo đất... Còn cực kỳ hứng thú mà ăn sạch số tiền xu đầy đất.

Xong rồi, lộ tẩy rồi. Tệ hơn là, cả người Luru Phi đều trào ra sát khí mãnh liệt, hấn bắt đầu lo lắng an nguy cho đồng cục bông này. Sợ đương nhiên là rất sợ, nhưng hấn vẫn kiên trì, che lấy mặt, “Ta đền người! Ta đền cho người một con heo đất là được! Người đừng có vì một cái ống heo mà sát sinh a ~” nhất là đừng giết ta nha...

“...Tụi nó rốt cuộc là con gì?” ngừng tiếng thét chói tai, thanh âm bình tĩnh ngoài ý muốn của Luru Phi, lại làm cho cả người Mạnh Ân dựng cả tóc gáy.

“A là...” Mạnh Ân cúi đầu lăm bằm tên của chúng.

“Rốt cuộc là con gì?” Luru Phi hét lớn, làm cho toàn bộ nhóc mèo đều sợ tới mức cuộn thành một cục, còn túm tùm ôm nhau một chỗ.

Mạnh Ân u oán nhìn đám nhóc gây họa này, và Luru Phi nổi giận lên như điều gặp gió, một phát bay tận trời... Hấn cũng rất muốn lui vào góc nhà, nép chung với đám mèo.

“...Bì hừ (da hừ)”

“Da hừ? Là con gì...” Luru Phi thừ người một hồi, cẩn thận nghĩ nghĩ, không khỏi tức giận đến ngất đi, “Tỳ Hừ?! Sở nghiên cứu của người lại nuôi loại mãnh thú này?! Người rốt cuộc có đầu óc hay không...”

Tỳ Hừ* chính là một trong Thụy thú**, cũng được xưng là tị tà (trừ quỷ). Cánh ngắn, đuôi cuốn, có bờm có râu, mắt lồi, răng nanh dài, trước nay được xem là một linh vật biểu tượng cho may mắn và tài lộc. Giảng hồ thuật sĩ khoa trương khen Tỳ Hừ có công dụng sinh lợi, cải vận, xua tà, hộ thân.

(*Tỳ Hừ: là sản phẩm theo truyền thuyết của người Hồng Kông. Hình dáng giống con Kỳ lân nhưng dài người hơn 1 chút vì là rồng con. Trong truyền thuyết về con rồng ở Hồng Kông, Tỳ Hừ là con út (con thứ 9), sinh ra bị dị tật bẩm sinh, không có hậu môn. Vì bị dị tật nặng như vậy, lại không có đội ngũ Đại phu cao cấp và phương tiện cứu chữa hiện đại nên sau vài ngày chào đời, Tỳ Hừ thăng thiên. Ngọc Hoàng Thượng đế thấy Tỳ Hừ khóc oe oe thảm thương nên rất lấy làm đau xót, cho rằng đó là lỗi của mình gây ra nên đã cho Tỳ Hừ trở lại nhân gian, hiển linh thành thần. Từ đó, nhân dân các địa phương đều thờ Tỳ Hừ làm thần giữ của trong nhà. Nguyên do là nó chỉ có ăn mà không có ị. Bao nhiêu của nả vào mồm nó là không có đường ra.

Những ai thờ Tỳ Hừ đều phải hết sức trân trọng, vì con này tính tình ưa sạch sẽ, lại hay khóc mè nheo, vì nó vốn chết yếu, nên tính khí trẻ con, không cho ăn là quấy khóc. Ai lấy đồ của Tỳ Hừ là nó gào lên như cha chết, ai rước nó về thờ phải nâng niu, tắm rửa sạch sẽ cho nó)

(**Thụy thú: thần thú viễn cổ được người dân TQ vẫn luôn sùng bái. Có tứ đại thụy thú: Thanh long ở phương đông, phương tây Bạch hổ, phương nam Chu Tước, phương bắc Huyền vũ, ngoài ra còn có Kỳ lân cũng là một loại Thụy thú của TQ cổ đại)

Nhưng cho dù có phóng đại hơn thế nào, loài thụy thú tên Tỳ Hừ vẫn giữ lại dã tính uy mãnh như trước này không nên sinh tồn ở nhân gian. Chớ quên rằng, loại mãnh thú này ngay cả yêu ma đều nhượng bộ lui binh, muốn nuốt một người thường, có là gì...

Nghĩ kỹ lại cũng không có gì kỳ quái, tên sư phụ siêu cấp không có đầu óc này nuôi ly long sau núi, nuôi mấy con Tỳ Hừ là đương nhiên...

Nhưng vì sao lại nuôi trong nhà a?! Sở nghiên cứu này thường xuyên có đệ tử đến thực tập a!

“Chúng nó vẫn còn bé mà, “Mạnh Ân tranh cãi, “Người xem, cánh cũng chưa có dài ra đâu...”

...To như chó chần cừu cổ đại, miệng đầy răng nanh bén nhọn mà là “còn bé” sao?!

Quay đầu nhìn con heo đất âu yếm của cô... Luru Phi không nén được mà trào dâng nỗi buồn. Sư phụ ngu ngốc, thụy thú đáng chết...

“Các người toàn bộ rút cho ta!” Cô mặt đầy nước mắt rống giận, “Hôm nay các người đều không có cơm ăn!”

Cô quơ lấy cây chổi đánh túi bụi, lửa sư phụ chạy trốn chết cùng đám Tỳ Hừ sợ tới mức khóc la, toàn bộ đuổi khỏi phòng.

“...Các người chạy tới ăn ống heo của cô ta làm gì?” bùng lấy mặt, Mạnh Ân cũng muốn khóc, “Không phải ta cũng lấy tiền xu cho các người ăn rồi sao?”

Đám tiểu Tỳ Hừ ô ô vài tiếng, giống như kháng nghị.

“Cái gì?! Một đồng tiền không đủ hương vị?! Làm ơn đi, các người ăn là tiền đó, là tiền thực sang quý a! Rốt cục ta nuôi đám các người có chỗ lợi gì... Cái gì?! Muốn ăn đồng xu 50 nguyên?! Các người phải nói lý một chút chứ, khẩu vị lớn như vậy, ai mà nuôi nổi các người a ~”

Chương 11

Lần này thật sự đã chọc tức Luru Phi, cô khóc đến buổi chiều mới mặt sa sầm, quét những mảnh vụn của bé heo bỏ vào bao quăng vào thùng rác trong bếp, sau khi nhìn đối qua hai bữa, cô cuối cùng cũng đi nấu cơm tối.

Luru Phi nổi giận, đám sinh vật ở sở nghiên cứu đều run rẩy co rúm lại. Chẳng những đám tiểu Ty Huru kia cup tai tỏ vẻ sám hối, mà ngay cả Mạnh Ân cũng không dám thở lớn.

Trong bầu không khí căng thẳng như vậy, ăn cơm thực không chút tư vị, Mạnh Ân còn hy vọng Luru Phi cứ dứt khoát đánh hấn một trận cho rồi.

“...Ta đền lại cho ngươi một con heo đất vừa lớn vừa đẹp được không?” Hần dè dặt hỏi, “Đương nhiên, cũng đền lại số tiền xu kia cho ngươi...”

“Không cần.” Luru Phi giọng điệu rất lạnh mạc, “Mất rồi thì thôi.”

“...Bằng không, ngươi đánh ta hả giận đi?”

Luru Phi nhìn sư phụ một cái, thờ dãi. “Là ta không đúng, ta không nên nóng nảy như vậy... Cũng không phải sư phụ làm vớ.”

Cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Ta... Ta không có thơ ấu chân chính. Tất cả thơ ấu đều là đọc từ trong sách... khi còn bé ta có đọc được từ một quyển truyện, những đứa bé đều có một con heo đất, khi muốn có cái gì sẽ đập vỡ heo đất...”

Kỳ thật, đây là một loại khát khao ngu xuẩn. Những đứa trẻ khác đều có tuổi thơ, khiến cô rất hâm mộ. Cô vẫn luôn nom nớp lo sợ mà sống, chưa bao giờ dám mở miệng đòi hỏi thứ gì. Cho nên, khi cô trở thành thực tập sinh của “Đêm Hè”, có một chút tiền trợ cấp, cô cái gì cũng tiếc không dám mua, bèn mua một con heo đất để giành.

Đây là thứ đầu tiên mà cô có được, một vật của chính mình. Đây cũng là một chút bồi thường đối với thời thơ ấu mờ nhạt của mình.

Thật sự là vừa buồn cười lại ngây thơ, đúng không? Vỡ rồi cũng tốt, hai tháng nữa cô đã mười sáu tuổi rồi, thế nào còn trẻ con như vậy...

“Đừng lo. Vỡ rồi thì coi như xong.” Cô cố nuốt nghẹn ngào xuống cổ họng, “Chỉ là một con heo đất mà thôi...”

Yên lặng qua bữa tối, lúc rửa chén, cô thoáng nhìn số mảnh nhỏ trong thùng rác... Nước mắt lại không nghe lời rơi xuống.

Mình khóc cái gì? Có gì mà khóc? Khi nào thì mình trở nên yếu ớt như vậy rồi? Mình sớm nên biết, mình sẽ không có được cái gì... Như vậy cũng tốt, mình cũng sẽ không mất đi cái gì.

Nhưng cô vẫn mang theo nước mắt đi vào giấc ngủ.

Bởi vì cô ngủ sớm, cho nên không biết Mạnh Ân cau mày nhìn bao mảnh nhỏ trong thùng rác kia thật lâu thật lâu. Cuối cùng, hấn từ trong thùng rác lôi bao mảnh vụn kia ra.

Ngày hôm sau, Luru Phi tinh thần uể oải rời giường, mí mắt sưng đỏ. Cô ù rũ đi xuống lầu, Mạnh Ân đang ngồi cạnh bàn ăn đọc báo, mấy con mèo nhỏ... Ách, tiểu Ty Huru lấy lòng cọ cọ cô, hết thấy đều không có gì bất đồng với những buổi sáng bình thường.

Cô mở tủ lạnh ra... dụi dụi mắt, trợn trừng nhìn Bé heo không hề sứt mẻ nằm trong tủ lạnh.

Không thể tin được lấy ra, quả nhiên đúng là Bé heo của cô... thực cẩn thận thực nhìn kỹ mới nhìn ra được, Bé heo có những vết nứt vô cùng nhỏ.

“... Sư phụ.”

Mạnh Ân ánh mắt mơ hồ nhìn qua, “Ai nha, lâu lắm rồi ta không có phục hồi đồ sứ. Phục hồi không tốt lắm còn chưa tính... tạm chấp nhận đi.”

Lúc này Luru Phi mới để ý, hai mắt Mạnh Ân, nổi đầy tơ máu do thức đêm. Cô lúng ta lúng túng, “...Vì sao...”

Hần có chút lúng túng khựng một tiếng, vờ như không có việc gì. “Bởi vì đó là Bé heo quan trọng với ngươi a. Ngươi đã kêu ta một tiếng sư phụ, thì đã như con gái của ta. Thay con mình sửa món đồ yêu thích là việc nên làm thôi...”

Luru Phi cúi đầu, ôm Bé heo. Không nói lời nào, cũng không nhúc nhích.

Mình thật không giỏi biết cách an ủi người. Mạnh Ân hơi thương tâm nghĩ. “Kỳ thật... Ngươi không cần cứng rắn chống đỡ như vậy. Ngươi mới mấy tuổi đầu? Cho dù có trẻ con một chút cũng bình thường, bởi vì ngươi vốn chính là một đứa nhỏ a...”

Tiêu, vốn muốn an ủi cô bé, kết quả hại cô khóc. Điều này làm cho Mạnh Ân có hơi lú lẫn tay chân. Người khác làm như thế nào nhỉ? Aizz aizz...

Đúng rồi, lúc con gái nhỏ nhà Diệp sư phụ khóc, hấn hình như là làm như vậy...

Hấn kéo Lư Phi qua, ôm cô ngồi lên đầu gối, có hơi vụng về nói, “Ngoan nha, không khóc nha, xùy xùy...” vừa xoa tóc cô.

Lư Phi ôm bé heo, nước mắt lại càng rơi mãnh liệt. Có lẽ... cô vẫn khát vọng được như vậy. Có người sẽ ôm cô, sẽ ở lúc cô thương tâm hoặc thống khổ mà an ủi cô.

“Ta không phải đứa bé... Ta không phải đứa bé...” Cô thì thào, lại khóc không thành tiếng chui vào lòng Mạnh Ân liều mạng khóc.

Phụ nữ a, mặc kệ là lớn hay nhỏ, tất cả đều nói một đằng làm một nẻo. Mạnh Ân thầm nghĩ. Nhưng lúc cô khóc, đáng thương hề hề thế kia, giống như con mèo nhỏ bất lực ướt đầm dưới cơn mưa tầm tã vậy.

Đã nói, đối với loại biểu tình đáng thương này, hấn là không có sức chống cự nhất.

Mạnh Ân nhẹ nhàng thở dài thườn thượt.

Năng lực thích ứng của Lư Phi cực tốt.

Ban đầu kinh hãi không duy trì lâu lắm, ngày thứ ba, cô đối đãi với đám tiểu Ty Hư kia cũng không khác mấy với đám mèo bình thường, cho dù biết chúng nó là loài linh thú hung mãnh, nhưng cô gái kiên quyết lại nghiêm khắc này vẫn túm lấy da trên cổ của đám Ty Hư (mèo người ta thường hay túm trên cổ, như vậy nó sẽ ngoan ngoãn), đem cái đám gia hỏa đầy răng nanh với móng vuốt mà lôi đi tắm rửa.

Cho dù Ty Hư gãy dựa phản kháng rồi cào rách tay cô, cũng không làm cho Lư Phi sợ hãi, ngược lại kích thích cô nổi quạu.

“Mày dám cào tao? Mày không muốn sống hả? Mày đừng quên từ lúc mày bé bằng bàn tay là do tao nuôi đấy!” Cô hướng tới cái đầu to xù của Ty Hư mà bình bình xuống vài cái, “Cào nữa tao rút sạch móng rồi bẻ răng mày! Nhìn cái gì? Mày nghĩ là tao không làm được?!”

Ty Hư khóc oe oe không dám phản kháng, từng con bị cô chộp tới mãnh liệt chà mãnh liệt tấy, đám tiểu linh thú khóc, Lư Phi rống, cả sân thật sự là náo nhiệt đến muốn nổ banh.

...Luôn cảm thấy cô có sức sống và năng lực khôi phục như dã thú, Mạnh Ân mặt đầy hắc tuyến, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tiếng gào thét vang vọng, hấn yên lặng trốn trong phòng thí nghiệm làm việc.

Lúc Đại sư phụ gọi điện đến, còn hoài nghi có phải chiến tranh thế giới thứ ba đổ bộ tại sở nghiên cứu của Mạnh Ân hay không. “...Người đang làm gì? Sao ta nghe được tiếng la của mãnh thú? Người lại nuôi con gì hả?”

“...Lư Phi.” Hấn rất thành thật mà báo cáo. Thật sự, nơi đây mãnh thú mạnh nhất là đệ tử của hấn, chính là nữ vương tàn bạo này thống trị đầu óc và... dạ dày của bọn họ.

Đại sư phụ nhần nhịn, cuối cùng vẫn không bạo phát, “Người đang nói đùa sao?!”

“A? Nghe qua giống nói đùa lắm sao?” Mạnh Ân gãi gãi đầu.

Đại sư phụ gân xanh nổi lên, hấn hoài nghi dây thần kinh nào của mình không ổn, lại đi nhận tên Mạnh Ân này làm học trò của hấn. “Lư Phi có thể ăn nhiều vậy sao?! Hóa đơn tài khoản của người là chuyện gì xảy ra?! Một tháng ăn hết nửa tấn thịt! Nói thật mau, rốt cuộc người đang nuôi con gì?!”

Mạnh Ân rút đầu, kiên trì trả lời, “...chỉ mấy con mèo cùng thần lân... A, còn có mấy loại rắn và bò cạp, nhên nhện linh tinh...”

Từ ‘loại’ này, thật sự là làm người ta không thể không hoài nghi.

“...Thôi, ta hiện tại không rảnh đi xem, đừng để cho ta biết được người lại lên lút nuôi mấy con độc cầm mãnh thú gì!” Đại sư phụ gào thét, “Nghe đây, một chút nữa có một ‘nhân vật lớn’ sai người tới đón người. Người đi theo họ đến khám bệnh tại nhà.”

“Đại sư phụ, “Mạnh Ân có hơi cụt hứng, “Người nghiên cứu học vấn như chúng ta phải có khí khái, không phải hề chính khách gì kêu đi là phải đi. Chúng ta cũng không phải cún nhà họ nuôi...”

“Chúng ta là đám cún ký sinh trùng ăn bám trong số những sản phẩm phụ tham lam được tạo ra dưới chế độ giáo dục hủ bại của cơ quan quốc gia khổng lồ.” Đại sư phụ lãnh khốc vô tình trả lời, “Mà người là cậu học sinh ăn bám trong số những sản phẩm phụ tham lam được tạo ra dưới chế độ giáo dục hủ bại của cơ quan quốc gia khổng lồ!”

Mạnh Ân im lặng trong chốc lát, “... Đại sư phụ, có phải ngài xem hài kịch nhiều quá rồi đúng không?”

Đại sư phụ bùng nổ, “Nếu người không đến nhà khám bệnh, người cứ chờ ta cắt tất cả tài khoản của người đi!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi quăng điện

thoại.

...Có phải huyết áp của Đại sư phụ lại tăng không? Như vậy rất dễ bị trúng gió a. Mạnh Ân hết sức lo lắng cho sức khỏe của ông.

“Đại sư phụ gọi điện thoại tới sao?” Luru Phi cả người ẩm ướt ngược ngừng tiến vào, “Người lại chọc tức lão nhân gia hửn.”

Mạnh Ân vô hạn u oán liếc nhìn cô một cái, “... Vì sao mọi người đều nổi giận với ta? Ta thật đáng thương...”

... Đối với loại người không được bình thường như người, là người ở bên cạnh người mới thật đáng thương mới đúng?

“Hửn cư nhiên muốn ta đi xem bệnh cho một chính khách a.” Mạnh Ân vẻ mặt hiền ngang lăm lăm, “Chúng ta nghiên cứu tri thức, ít nhiều cũng phải có chút khí khái chứ? Làm sao có thể vì nguồn tài chính mà đi làm những hành động nịnh nọt khó coi như vậy...”

Luru Phi gãi gãi hai má. Cô dầu gì cũng đã ở “Đêm Hè” một năm, rất hiểu Đại sư phụ. Ông ta thật sự là một người rất khéo léo biết cách giao tiếp, những người nghiên cứu loại tri thức bí mật như họ, có thể bình yên vô sự nhiều năm nay, với nguồn tài chính dồi dào, chủ yếu đều hoàn toàn phụ thuộc vào tác phong xử sự khôn khéo của ông.

Đã nghiên cứu loại huyền học này, thật không tránh được việc phải “Giải phẫu” thi thể, lấy nội tạng hoặc xương cốt người chết làm vài thí nghiệm cổ quái, nhưng Đại sư phụ phi thường cẩn thận tận lực đứng về phía pháp luật, ít nhất cũng đứng ngay biên giới màu xám, làm việc khiêm tốn đến mức muốn chui vào trong đất luôn, khiến không có ai bắt được nhược điểm nào. Lại càng không phải làm một vài chuyện on huệ cho người đương quyền...

Đây cũng là nguyên do vì sao “Đêm Hè” u ám này vẫn có thể lặng lẽ tồn tại.

Tuy cô cũng không thích làm chuyện đi ôm đùi chính khách. “VẬY... Sư phụ không đi sao?”

“Đi a. Bằng không phí ăn uống sẽ không được phát xuống.” Mạnh Ân thực đứng lý hợp tình, “Ta đi khai báo cáo bệnh tình nguy kịch. Dù sao Đại sư phụ chỉ cần ta xem bệnh mà thôi, lại không bảo ta chữa khỏi.”

Đến phiên Luru Phi nổi gân xanh. “Mạng người quan trọng, người còn ở đây nói nhảm với ta?” Cô rất muốn đi theo, nhưng vì giúp Tỳ Hưu tắm rửa, cô tiêu tốn hết cả buổi chiều, quần áo còn một đồng chưa giặt chưa phơi, bài tập chồng chất còn chưa làm, lại thêm một đồng việc nhà...

Cô thật là bà chủ gia đình trẻ tuổi nhất mà khổ nhất.

Một cước đá văng Mạnh Ân ra cửa, “Cút mau! Nhớ phải chữa khỏi cho người ta! Người làm bác sĩ kiểu gì...”

“Ta đâu phải là bác sĩ.” Mạnh Ân vô hạn ủy khuất, “Ta là ma đạo sĩ khoắc vò khoa học a.”

“Mạnh sư phụ!” Luru Phi quả thực hét lên.

Trước khi Luru Phi phát điên, Mạnh Ân yên lặng leo lên chiếc xe hơi to lớn sang trọng đến đón hửn. Hơn nữa còn vô cùng không khách khí mà nhỏ toẹt một bãi nước bọt lên chiếc ghế bọc da bò sang trọng.

Tài xế xe xanh mặt, nén lại lời nằng thẳm trong lòng, đưa vị bác sĩ nghe nói vô cùng tài giỏi này đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong cơn say xe, Mạnh Ân sắc mặt rất khó xem, nhưng không hề giấu đi được khí chất diễm lệ bẩm sinh của mình, ngược lại còn trông rất giống mỹ nhân bệnh. Chàng trai đi ra nghênh đón hửn ngăn người, hửn không biết “Đêm Hè” sẽ cử đến một mỹ nữ tuyệt thế như vậy.

Mạnh Ân mềm nhũn chạm vào bàn tay hửn một cái, xem như đã bắt tay. “...Ta là con trai.” Loại trường hợp này hửn đã gặp nhiều rồi, nói toạc ra sớm một chút có thể giảm được rất nhiều rất nhiều phiền toái.

Chàng trai kia lộ ra vẻ mặt vô cùng thất vọng, nhưng vẫn lễ phép dẫn hửn vào trong. Đó là một căn biệt thự nho nhỏ, được bí mật giấu sâu trong những bụi cây, đương nhiên khoảng đất triển núi này chính là nơi đất nhất nhì toàn thành phố Đài Bắc.

Được bày trí rất lịch sự tao nhã khiêm tốn, bước vào phòng khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái. Nhưng những đồ gia cụ trang trí này hửn là có hơn phân nửa đều là vật lỗi thời, là những ‘vật’ được bảo trì tao nhã nguyên vẹn, lưu giữ vô số ký ức cùng lịch sử.

Đương nhiên không phải hoàn toàn đều là tốt đẹp, ngược lại huyết tinh cùng tử vong có vẻ nhiều hơn, bên trong còn có nhiều vật bồi táng (vật chôn theo người chết)

Người có hơi nhạy cảm sẽ thấy không được tự nhiên. May mắn Lưu Phi không đi theo tôi. . . Bằng không cô bé sẽ không kịp tông cửa xông ra, đã té xỉu rồi.

Hắn thật sự không hiểu được sở thích của kẻ có tiền, trang trí nhà cửa cũng biến thành lãng phí, như muốn tự rước quỷ đến vậy.

Bất quá, có một lần khí trong mát mà ôn nhu lớn vồn trong căn biệt thự ma quái này, có lẽ bởi vì có thứ này trấn an, cho nên nơi ‘nghĩa địa’ này không xảy ra chuyện gì lớn.

Mạnh Ân bắt đầu cảm thấy thú vị.

“Người cần xem bệnh đâu?” Hắn thực thẳng thắn hỏi.

Chàng trai kia nhìn hắn vài lần, “. . . Là ta.”

Người là ai? Mạnh Ân không mấy kiên nhẫn, “Ta họ Mạnh, Mạnh Ân.”

“Bác sĩ Mạnh.” Hắn rất lễ phép đáp lời, sau đó liền trầm mặc.

Mạnh Ân tức giận, lôi bút máy và sổ ghi chép ra, “Tên tuổi? Ngày sinh tháng đẻ? Trước đây từng có bệnh gì không, nếu có thì có bệnh án để tham khảo không?”

Chàng trai kia trừng mắt to, “. . . Người không biết ta là ai sao?”

Mạnh Ân bắt đầu tức giận, “. . . Đại sư phụ chỉ nói có người sẽ tới đón ta, mà quý tài xế cái gì cũng không nói với ta.” Tài xế xe nhà người chỉ vì ta phun trong xe người liền trợn trắng mắt với ta, cái gì cũng chưa nói.

Kết quả chàng trai kia còn tức giận hơn hắn, “Nhìn thấy mặt của ta người còn không biết ta là ai? Cả Đài Loan này đều đối với ta điên cuồng! Ngay cả tổng thống cũng mê nhạc của ta!”

“. . . Thực xin lỗi, ta chỉ biết nghiên cứu học thuật, không hỏi thế sự.” Mạnh Ân lửa giận cực lớn. Đại sư phụ bị gì? Sao chỉ vì mỗi một tên thần tượng âm nhạc mà gọi hắn tới đây?

Tự cao tự đại là bệnh nan y, trực tiếp khai giấy chứng tử là được rồi. Sao? Hắn còn chưa chết á? Yên tâm, qua một giáp sáu mươi năm nữa, giấy chứng tử này vừa dùng rồi.

“Nếu ta làm cho ngài cảm thấy không thoải mái, có lẽ ngài nên đổi bác sĩ khác thì hơn.” Mạnh Ân đứng lên, “Thực xin lỗi vì không biết ngài.”

“Đợi đã, đợi đã!” người nọ nóng nảy, “Thật có lỗi, là ta đã vội vàng xao động. Ta đối với ‘bệnh’ này đã bó tay không còn cách nào. . .” Hắn cúi đầu nghĩ ngợi, hít sâu một hơi, “Cần điền số liệu gì?”

“Ta nghĩ người đã bỏ qua mục sơ chẩn rồi? Tiên sinh.” Mạnh Ân rất thành thực không khách khí mà đưa tờ khai bệnh án cho hắn.

Nhìn hắn điền tên, Mạnh Ân vẫn thờ ơ như trước. Hắn không xem tivi, đọc báo cũng không đọc mấy loại báo điện ảnh giải trí, cho nên hắn không biết, chàng trai tuổi dậy trẻ trước mắt này, chính là một ca sĩ thần tượng mới nổi năm nay. Những fan hâm mộ đối với hắn điên cuồng đến mức không thể tưởng tượng được, ngay cả tổng thống cũng mê lời ca của hắn.

Nguyên nhân chân chính không làm cho Mạnh Ân phẩy tay áo bỏ đi, chính là làn khí thanh mát, ngọt ngào, lại mang theo dầy đặc đau thương lưu động nơi đây.

Hắn tình nguyện lấy đầu mình ra đánh cược, làn khí kia tuyệt đối không tỏa ra từ người tên tự cao tự đại này.

Xem bệnh nửa ngày, lòng mày Mạnh Ân dần dần chau lại. Tên bệnh nhân phiền phức này thực làm người ta muốn nổi điên: hắn nói, hắn không hát được ca khúc mới.

Những bài hắn có thể hát đều là những bài hát trong album cũ trước đây, nhưng đột nhiên hắn mất đi năng lực sáng tác, cũng mất đi khả năng hát ca khúc của người khác.

“Nói đơn giản, là người không có linh cảm?” Mạnh Ân rất thành thực không khách khí mà vạch trần, “Lục tiên sinh, ta phải thật có lỗi nói cho người biết, dây thanh quản của người hoàn toàn không có vấn đề gì. Nếu người cho rằng không có linh cảm là một loại bệnh, dân cư toàn thế giới ước chừng tàn phế hết 4,5 phần rồi.”

Lục Hạo đỏ mặt, biện bạch, “Được rồi, không sáng tác được ta thừa nhận, nhưng vì sao ca khúc người khác giúp ta viết cũng không hát được?”

“Nói không chừng người nên đến khoa tâm thần kiểm tra thử xem?” Mạnh Ân dần dần cạn nhẫn nại, “Nói không chừng đây là một loại chứng ngại tâm lý.”

“Không được!” Lục Hạo rống lên, “Ta là người thế nào? Sao ta có thể đến bệnh viện tâm thần được? Ta là Lục Hạo a!”

Ta mặc xác người là Lục Hạo hay Lục Hảo, dù sao xem thì cũng xem bệnh rồi, muốn nghe hay không mặc kệ người, có cái đặng về ăn nói với Đại sư phụ là tốt rồi. “Ta nghĩ ta lực bất tòng tâm, có lẽ ngài nên tìm bác sĩ khác...”

“Đợi đã, đợi đã!” Lục Hạo la hồn hể, “Người nghe ta hát chưa? Người chưa từng nghe qua sao?”

“Xác thực là chưa.” Mạnh Ân thừa nhận, “Nhưng này...”

Lục Hạo không đợi hắn nói xong, bắt đầu cất tiếng ca.

Mạnh Ân ngây người, đột nhiên lý giải vì sao hắn có thể khiến cả nước điên cuồng như vậy. Giọng ca này... là Thiên âm mà căn bản không phải phạm nhân có thể xướng lên. Điều duy nhất phá hư loại Thiên Âm hoàn mỹ này, là ca từ loạn thất bát tao. Nhưng ai lại để ý đến điểm thiếu sót ấy chứ?

Tiếng ca của hắn mềm mại quanh quẩn trong bầu không khí trống trải, trong trẻo mà can tĩnh, làm cho người nghe tựa như được tắm trong làn ôn nhu thanh mát, được gột rửa hết thảy đau thương.

Tiếng ca hoàn mỹ như vậy, hoàn mỹ đến mức như không có thật.

Chờ hắn hát xong, Mạnh Ân sa sầm mặt. “Đây không phải tiếng ca của người, không phải ca khúc của người.”

Lục Hạo lập tức biến dung. “Đó đương nhiên là của ta. Là ta hát ra, vì sao không phải của ta?” Hắn cơ hồ có chút kích động.

Mạnh Ân không nói gì, chỉ nghiêm nghị nhìn hắn, làm cho hắn cúi đầu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lục Hạo có chút sợ hãi nghĩ, chỉ sợ bí mật của hắn không giữ được. Nhưng vào lúc mấu chốt này, hắn chỉ có thể tin tưởng vào đề nghị của đại sư. Người duy nhất có thể giúp đỡ hắn, là hậu nhân của Hoạn Long thị.

“Kỳ thật,” Lục Hạo khô khốc nói, “Ta xác thực là có ‘tham khảo’ sáng tác của người khác. Nhưng phần lớn vẫn là ta...”

“Ngay cả giọng hát cũng ‘tham khảo’?” Mạnh Ân vừa sợ vừa giận, có một cảm giác vô cùng xấu đánh úp tới. Hắn chân thành cầu nguyện, sự tình đừng có bị thâm như hắn tưởng tượng, “‘Cô ta’ hiện đang ở đâu?”

“Cô ta không chịu ăn cơm không chịu ngủ, hơn nữa... Cô không chịu viết ca khúc!” Lục Hạo kêu to, “Cô ta sao có thể đối với ta như vậy?! Album tiếp theo của ta phải làm sao bây giờ?!”

“Người tìm ta đến, là vì chỉ có ta mới có thể xử lý đúng không?” Mạnh Ân sắc mặt xanh mét, “Ta mặc kệ cái album cóc xì gì của người, ‘người’ viết ca khúc ở đâu?”

Lục Hạo há miệng thờ đốc, lau mồ hôi trên trán, “...Người sẽ giữ bí mật cho ta chứ?”

Mạnh Ân hăm he nhìn tới, Lục Hạo đột nhiên toàn thân rét run, run rẩy không ngừng. Người đàn ông với dung mạo tuyệt mỹ hiếm có trên thế gian này, lại như là mang theo tầm mặt nạ tuyệt mỹ, còn phía sau nó chính là tràn ngập quỷ khí sát ý, làm cho hắn không rét mà run.

Mình sẽ bị giết mất! Người đàn ông lai lịch không rõ này, lập tức sẽ giết mình mất!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh nhìn khủng bố kia liền đình chỉ. Mạnh Ân cứng ngắc dời tầm mắt đi, “Ta đồng ý với người, sẽ không nói ra ngoài.”

Loại sát khí áp bức kia lập tức rút đi, Lục Hạo hơi có can đảm chút. Có lẽ chỉ là ảo giác.. Hắn tự an ủi mình. Quan trọng là, album của hắn đã để lâu đến mốc meo rồi, cho dù Mạnh Ân có là ác ma đi nữa, hắn cũng vui vẻ mà giao tiếp.

“...Mời đi hướng này.” Hắn dẫn Mạnh Ân lên lầu hai, mở cửa một căn phòng ngủ chính.” Thanh Nhi, em đã khá hơn chưa? Hôm nay có viết được ca khúc nào không?”

Trên chiếc giường trắng như tuyết, một tấm chăn lớn viền hoa xinh đẹp được phủ lên. Một dải tóc đen mượt uốn lượn ra từ trong chăn, làn khí ngọt ngào mà đau thương kia mỏng manh quanh quẩn trong không khí.

Mạnh Ân cảm thấy vô cùng khổ sở. Có lẽ hắn rất ngu ngốc, nhưng trân trọng linh thú, thánh thú, vốn là di truyền của gia tộc hắn, đã khắc sâu vào trong ADN.

“Sao em còn chưa viết được cái gì?” Lục Hạo tức giận, “Rốt cuộc em muốn thế nào?!” Hắn không kiêng nể gì mà kéo người con gái gầy yếu trong chăn ra, “Sao em có thể đối với anh như vậy? Ngay tại thời điểm khẩn cấp này? Em...”

“Buông cô ấy ra.” Mạnh Ân lạnh lùng nói, cổ hết sức đè nén sát khí xướng, “Ta khuyên người tốt nhất buông cô ấy ra, sau đó đi ra ngoài.”

Lục Hạo hung hăng nhìn gương mặt gầy yếu không chút biểu tình của cô gái, vừa khiếp sợ sát khí của Mạnh Ân. Hắn ngượng ngùng buông cô gái ra, cô gái kia giống như một con rối gỗ, vừa được buông lỏng liền bịch một tiếng, ngã nhào xuống giường.

“Xin người...” Lục Hạo cố lấy dũng khí, “Nhất định phải làm cho cô ấy viết ra được.”

“Ra ngoài.” Mạnh Ân chỉ cho hắn hai chữ này.

Lục Hạo cắn giận đóng sập cửa. Trong không khí yên tĩnh, thanh âm rầm mạnh kia quanh quẩn hồi lâu.

Mạnh Ân nhìn trần nhà. Thật tàn nhẫn... Tàn nhẫn đến mức hắn thật sự không đành lòng nhìn. Hắn đã từng nói, hắn không chịu nổi loại ánh mắt và bi thương như bị vứt bỏ này, nhất là tôn quý thánh thú.

“Ngài là Phụng tộc tôn quý ư?” Mạnh Ân quỳ một gối xuống trước giường, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, bàn tay gầy yếu như da bọc xương, “Ngài là Thanh Loan đại nhân?”

Cô gái chuyển động con ngươi mất, gương mặt không lớn đến một bàn tay, chỉ còn lại đôi mắt vẫn còn trong veo như trước. Cô rút cục khẽ khàng thở ra, một nụ cười mỉm mờ nhạt hiện ra.

Trên gương mặt không chút biểu tình hiện ra tia ôn nhu hoang mang, mở miệng, nhưng không có thanh âm. Cô suy yếu dùng khí âm nói, “Ta cho là... Nhân loại trừ bỏ gương mặt như thần, cũng chỉ có gương mặt của quý.”

Thanh âm đâu? Thanh âm có thể đạt đến Thiên thánh đáng tự hào của cô đâu? Bị “Tham khảo” đi rồi sao?

“Ta không phải thần cũng không phải quý,” Mạnh Ân rơi nước mắt, “Ta là người Hoạn Long thị, là nhân loại được chỉ định phụng dưỡng thánh thú.”

Cô vẫn phát ra khí âm suy yếu, “Ta sắp chết rồi. Nhưng... Ta không muốn chết ở đây.”

Mạnh Ân gật gù đầu, “Ta sẽ không để cho ngài chết. Ta đến để đưa ngài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thấp thỏm lo âu, Lục Hạo đi tới đi lui ngoài cửa.

Hắn không tin bất luận kẻ nào, hơn nữa không tin cái tên bác sĩ quý dị kia. Hắn chỉ vừa mới leo lên đỉnh cao, mặc kệ hắn đã dùng biện pháp gì, đều đã dùng hết tất cả mọi biện pháp có thể. Người ta không phải nói, trời giúp kẻ tự giúp mình sao? Hắn đã cố gắng như vậy, vì sao ông trời còn không giúp hắn, ngay cả Thanh Loan vốn yêu thương hắn, cũng muốn đối nghịch với hắn?

Thực không hiểu cô ta nghĩ cái gì. Cô ta bất quá chỉ là một con thanh điều (sứ giả của Tây Vương Mẫu), nói khó nghe một chút, là loài cầm thú. Lúc cô mới đến thế gian, hắn chăm sóc cô đủ điều, chẳng lẽ những ân tình đó cô đều quên hết? Còn chính hắn dạy cho cô phổ nhạc nữa chứ đâu! Bất quá thuận miệng dụ dỗ cô, cư nhiên lại tưởng thật sao. Biết hắn sắp kết hôn, cư nhiên không ăn không uống, cũng không viết nhạc! Cô ta nghĩ cô là cái gì? Cô dựa vào cái gì mà độc chiếm một mình hắn?

Hắn thế mà là Lục Hạo à!

Càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng ủy khuất. Hắn không kiếm được muốn vọt vào hảo hảo giáo huấn cô ta...

Ngay lúc này, cửa bỗng mở ra. Vị bác sĩ với gương mặt tuyệt mỹ lại lạnh lùng như băng sương, bề ngoài nhìn hắn, ánh mắt làm cho người ta rất không thoải mái.

“Sao rồi? Cô ta đã chịu viết rồi sao?” Lục Hạo không buông tha hy vọng.

“...Một tháng sau, ta đến khai giấy chứng tử.” Mạnh Ân lạnh lùng nói, “Cô ta đại khái sống không đến một tháng.”

“Người nói cái gì? Một tháng?” Lục Hạo cả tâm đều lạnh, “Ta mặc kệ! Cô ta phải viết trả lại cho, đó là cô ta thiếu ta!”

Mạnh Ân hít sâu vài hơi, cố gắng đè nén cơn giận xuống. Tên cấp. Ăn cắp ca khúc cả giọng hát của người khác, tự đội lên cho mình cái danh tiếng rồi ngênh ngang đắc ý. Kẻ cấp vô sỉ như vậy, còn có mặt mũi ép bức Thanh Loan đang hấp hối viết ca khúc cho hắn sao.

“Ta không phải thần.” Mạnh Ân quay đầu, “Nếu người muốn cô ấy sống, thì để ta mang cô ta đi. Nếu không cần, một tháng sau, ta đến khai giấy chứng tử.”

“Người đừng hòng mang cô ta đi.” Lục Hạo nghi ngờ nheo mắt.

“Người chết sẽ không viết được nữa.” Mạnh Ân cười lạnh, “Dù sao đây là lựa chọn của người.”

Lục Hạo sắc mặt âm tình bất định. Nhưng hắn nhớ lại pháp bảo của hắn, hắn không sợ Thanh Loan đào tẩu. Sợ cái gì? Hắn nắm giữ nhược điểm của Thanh Loan, hơn nữa Thanh Loan đã có khế ước với hắn.

“Một tháng.” Lục Hạo âm trầm nói, “Ta cho người thời gian một tháng, chữa trị không chết cũng được, nhưng phải làm cho cô ta viết được ca khúc ra.”

Mạnh Ân thâm sâu khó hiểu giấu trong bóng tối, “Được.” Hắn xoay người đi vào phòng, ôm Thanh Loan suy yếu lên.

Ôm Thanh Loan được bọc trong tấm chăn mỏng, thật ra Mạnh Nhân rất đau lòng.

Xưa kia Thái Hành có nói: loài phượng vốn có 5 loại, loại màu đỏ như máu cũng chân chính là đại diện cho phượng, màu xanh là chim loan, màu vàng là loài uyên, màu trắng cũng là thiên nga, màu tím là chim nhạc (loài chim nước nói trong sách cổ).

Trên thực tế, thánh thú Phượng tộc xác thực cũng có 5 tộc, Thanh Loan và Xích phượng là linh thú xem như gần gũi với con người nhất, thời viễn cổ, thường bay đến nhân gian, dựa vào thiên phú may mắn và hòa khí của mình, mà thay cho chúng nhân thế lương hồng trần mang đến vài phần ấm áp.

Nhưng nhân gian sớm sống theo lý trí từ lâu, đối với linh thú mà nói, “Không tin” như một loại khí độc, càng ngày càng không thích hợp để sinh tồn. Ngay cả Xích Phượng có khả năng chịu đựng giỏi nhất cũng sớm tuyệt tích, càng không cần nói đến loài tộc Thanh Loan tinh tế mẫn cảm.

Trong lòng hắn, cô gái gầy tựa bộ xương hóa thân từ thánh thú này, vì lý do gì mà bay xuống nhân gian? Lại vì lý do gì, mà ngay cả tiếng ca kiêu ngạo nhất của cô đều biến mất đây?

Hắn không nghĩ ra được, cũng không dám nghĩ. Chỉ nhẹ nhàng ôm cô, cẩn thận che chở. Sợ cô bị phong tà, nếu việc đó xảy ra thì rất khó lường. Cô hiện tại chỉ sợ ngay cả không khí vẫn đục của nhân gian cũng không chịu nổi, làm sao có thể chống đỡ được phong tà tàn phá đây?

Hoàn toàn quên mất bệnh say xe của mình, chỉ chăm chú để ý đến Thanh Loan hô hấp mỏng manh trong lòng.

Cô mở đôi mắt to tròn với hàng mi thật dài ra, thương xót nhìn Mạnh Ân đang gần như muốn khóc, bàn tay lạnh lẽo như thế, lực vuốt ve yếu ớt như thế, “Đừng đau buồn... đây là kiếp số ta tự tìm đến. Đừng vì ta khổ sở.”

Cho dù chỉ còn lại khí âm suy yếu, cô vẫn từ bi ôn nhu như vậy.

“...Thần sẽ chữa khỏi cho người.”

Thanh Loan nở một nụ cười ngắn ngủn, nhắm mắt lại. Giờ phút này cô chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để chết đi, không muốn nghĩ gì nữa. Không ngờ, ở nhân gian sẽ gặp được Hoạn Long thị... Điều này làm cho cô nhẹ nhàng thờ ơ.

Điều này đại biểu cô sẽ có được đài ngọc tương đối lý tưởng, sau khi chết thì thể cũng sẽ không bị người làm ô nhục. Như vậy, là đủ rồi.

Ôm trong lòng một loại hư vô như tro bụi, cô ngoan ngoãn mà bị động nép vào trong lòng Hoạn Long thị, cứ nhiên sau một giấc ngủ ngắn ngủi... Sau đó lại bị một loại hơi thở non nớt xa lạ nhưng lại quen thuộc đến khó hiểu làm cho tỉnh lại.

Mở mắt ra, cô ngạc nhiên nhìn thấy đầu mấy con Tỳ Hưu con tùm tùm lại đây, ngừi ngừi đầy đây, trong đôi mắt trong veo đều là hiếu kỳ.

Tỳ Hưu? Nhân gian không nên có đến nửa tá linh thú như vậy?

“Các người đang làm gì vậy?!” Một cô gái hét âm lên, “Các người sao lại dọa bệnh nhân như vậy?! Đi đi đi, lẩn xa một chút!” Cô gái xinh xắn kia tay đâm chân đá đuổi đám Tỳ Hưu ra, “Đừng sợ đừng sợ, bọn chúng không cắn người đâu... Ách...”

Cô ta và nàng bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngây dại.

Thanh Loan đầy mắt trào ra nước mắt, chính mình cũng không rõ vì sao. Cô rõ ràng đã khóa lại tình cảm của mình, miễn cho người có khế ước với cô kia lại lấy đi thứ gì của mình... Nhưng khi nhìn thấy cô gái này, lại như đứa trẻ bị lạc đường tìm được người thân, cảm thấy tất cả gian khổ cùng bị thương đều được an ủi vỗ về, làm cho cô rốt cuộc không khóa được nỗi bi thương thấm thiết tràn đầy cõi lòng.

Cô ta không phải là con người. Đây không phải là lời mắng chửi, mà là một cảm giác thánh khiết dị thường dâng lên từ đáy lòng Lư Phi. Thực thuần khiết thực mỹ lệ... Cô ta rõ ràng bệnh chỉ còn có da bọc xương. Nhưng ở trong mắt Lư Phi, lại vô cùng xinh đẹp mỹ lệ, tựa như một viên ngọc xanh trong vắt nhất, mê người nhất.

Loại màu lục mỹ lệ này đáng lẽ nên được gọi là “Thương” (vừa lam vừa lục), có lẽ bởi vì đôi mắt xanh thẫm buồn mang mác mà sâu thẳm của cô, làm cho tự đáy lòng người khác rung động.

“Em tên là Lư Phi.” Cô xuất phát từ bản năng đi đến ôm cô gái gầy yếu tựa như một bộ quần áo kia, “Không phải sợ, chị sẽ khỏe thôi. Không sao đâu, chị cứ khóc đi. Có những vết thương phải khóc lên thì mới lành lại được...”

Như đến gần một nguồn suối sinh mệnh với sức sống vô tận dào dạt. Cô tin cây vượn tay đến Lư Phi, dấn vào trong ngực Lư Phi. Tựa như được gột rửa vậy, nước mắt đã tích tụ như một thứ ung nhọt trong lòng, từ từ không ngừng chảy ra, lạnh lẽ mà khóc nức nở đến nghẹn ngào.

Thì ra mình còn biết khóc. Mình còn tưởng rằng... Ta đã sớm chết từ lâu rồi. Mà trái tim mình cũng đã chết từ lâu rồi.

“Em ở đây nha.” Lư Phi nhẹ giọng khuyên dỗ, “Em sẽ luôn luôn ở đây nga.” Cô cái gì cũng không có hỏi, rất tự nhiên mà ôm Thanh Loan về phòng mình, theo sau là nửa tá tiểu Tỳ Hưu loi nhoi.

Mạnh Ân run run cánh tay vươn ra giữa không trung, đột nhiên cảm thấy ai oán mà suy sụp. “... Vì sao? Vì sao Thanh Loan đại nhân thích Lư Phi hơn thích mình? Ô ô... Ta cũng thích Thanh Loan đại nhân, ta mới là Hoạn Long thị a... Ta ở đây còn có địa vị gì a...”

Hắn ngồi xồm trong góc tường vẽ vòng tròn thật lâu, sau lưng bao phủ mây đen sâu bí.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Dưới sự chăm sóc của Lư Phi, Thanh Loan một lòng chờ chết, thế nhưng dần dần đã chuyển biến tốt, cô ngoan ngoãn ăn cơm Lư Phi đút, ngoan ngoãn cúi đầu để cho Lư Phi giúp cô chải đầu. Đôi má gầy tóp khô héo của cô dần nở nang, như đóa hoa hồng đã héo rũ được che chở, nở rộ ra hương thơm ngọt ngào và kiều diễm.

Cô hoàn toàn ý lại Lư Phi, chỉ cần một khắc không có nhìn thấy cô bé, đáy mắt liền tràn ngập sợ hãi bất an.

Ngày nọ, Thanh Loan tỉnh dậy từ giấc ngủ mê man, không thấy Lư Phi bên cạnh, cô sợ hãi nhìn quanh, ngón tay gắt gao túm lấy grap giường, ngay cả Tỳ Hưu đến thân thiết an ủi cũng không làm cho cô bình tĩnh lại được.

“Lư Phi đang ngủ.” Mạnh Ân nhẹ xoa bóp tay cho Thanh Loan, “Thanh Loan đại nhân, mấy ngày nay cô bé gần như không chớp mắt, thần đã ôm cô bé đến phòng thần ngủ một chút.”

Thanh Loan nhìn Mạnh Ân, ánh mắt không tự nhiên lắm mà dời đi. Cô đột nhiên có chút sợ ánh mắt của vị Hoạn Long thị còn lại duy nhất này... con người can tĩnh cơ hồ có chút vô tình của hắn, như là có thể nhìn thấu hết thảy.

Thậm chí có thể nhìn thấu hành động ngu dại đáng xấu hổ kia của cô.

“... Thanh Loan đại nhân, xin đừng trốn tránh.” Những ngày này Mạnh Ân cũng không phải nhàn rỗi không làm gì. Hắn liên hệ với Đại sư phụ, dựa vào mạng lưới tình báo của “Đêm Hè” làm một ít điều tra, “Ngài có thể trốn tránh tất cả, nhưng không thể trốn tránh chính mình.”

Đôi mắt xinh đẹp của cô lập tức dâng lên một tầng sương mù.

“Thanh Loan đại nhân, thanh âm của ngài đâu?” Mạnh Ân cũng thấy thực ưu thương, “Vì sao ngài lại đem Thiên Âm chia sẻ cho người khác?”

Cô ngoảnh đầu qua một bên, lệ tuôn như suối.

“Cho dù ngài đem thanh âm chia sẻ cho người khác, nhưng cũng không đến mức ngài mất đi thanh âm của mình.” Mạnh Ân càng ép chặt hơn, “Nhưng vì sao, ngài lại mất đi thanh âm của mình?”

“... Không biết. Ta... Không biết.” Thanh Loan dùng khí âm suy yếu nói, “Ta đột nhiên... không có thanh âm. Ta không biết vì sao...”

“Ngài có lời, muốn nói với người kia đúng không?” Mạnh Ân sắc bén xé miệng vết thương của cô, “Nhưng người lại nói không nên lời... Bởi vì hắn rất đặc biệt với người.”

Thanh Loan không nói lời nào, cũng không động đậy. Chỉ không ngừng rơi lệ châu.

“Ngài đã đem hôn ước cả đời ký kết với hắn sao?”

Cô che mặt, không tiếng động phát ra tiếng rên rĩ.

Nhân loại xem hôn nhân tựa như trò đùa, nhưng Phượng tộc lại không hề như vậy. Sinh mệnh của Phượng tộc kéo dài tựa như vĩnh hằng, đối với sự quan trọng của hôn ước còn vượt xa hơn cả sinh mệnh. Cô sống một thời gian dài như vậy, lại đem hôn ước quan trọng như thế phó thác cho một con người tuổi thọ ngắn ngủi, có thể nói là một hy sinh phi thường nghiêm trọng. Điều đó có nghĩa là chỉ có vài chục năm vui vẻ đoàn tụ, thời gian còn lại, cô

phải một mình đối mặt với năm tháng cô tịch vô tận.

Nhưng không sao, cô nguyện ý.

Nhưng nhân loại tựa như loài phù du kia hồi báo lại cô chính là sự ác độc và lừa gạt, ngay tại lúc cô gần như đã dâng hiến hết thảy...

“Ngài đã đưa vũ y cho hần sao?” Mạnh Ân cảm thấy thực không đành lòng. Hần đã nói, hần không có năng lực chống cự với bi ai cùng cực này. Thanh Loan thống khổ rất cuốn hút hần... Nhưng hần quyết tâm kết thúc nỗi thống khổ này của Thanh Loan, “Ngài đem chiếc cánh được xem như vật tượng trưng cho hôn ước, giao cho hần sao?”

Thanh Loan nhắm lại đôi mắt roi lệ không ngừng, khẽ gật đầu.

Chuyện này, là tình trạng tồi tệ nhất. Mạnh Ân thấy càng thêm trầm trọng.

“Thần sẽ giúp ngài đòi lại vũ y.” Không thành vấn đề, mình cũng là nhân loại giáo hoạt đáng khinh mà. “Nhưng thỉnh ngài... Đem tất cả lời muốn nói, hảo hảo nói ra.”

Một tháng sau, nhận được điện thoại của Mạnh Ân, Lục Hạo vội vàng chạy đến.

“Cô ta đã viết sao? Cô ta có viết nhạc ra không?” Ngay cả giây còn chưa kịp cời, hần nắm lấy Mạnh Ân hỏi không ngừng, “Rốt cuộc thế nào, mau nói cho ta biết!”

Mạnh Ân lạnh nhạt nhìn hần một cái, “Ngươi có đem vũ y đến không? Ta nói rồi, đó là thuốc dẫn, không có thứ đó sẽ không chữa trị hết được. Ngươi phải biết rằng, còn sống mới có thể vẫn viết nhạc cho ngươi, người chết thì không thể.”

Lục Hạo do dự một lúc, “Trước hết ta muốn nhìn thấy bản nhạc cô viết đã. Sao ta biết được là ngươi không gạt ta?”

Mạnh Ân không kiên nhẫn ném bản nhạc phở cho hần, Lục Hạo tham lam nhìn, hàng mày vốn nhíu chặt dần dần buông ra, lộ ra biểu tình vui sướng muốn điên, “Chỉ cần cô ta nguyện ý, là có thể thôi! Cô ta đâu? Thanh Loan bao lâu có thể trở về?”

Mạnh Ân không trả lời, ôm về mặt nghiêng cứu nhìn Lục Hạo. “Ngươi yêu cô ấy không?”

Lục Hạo bị ánh mắt sắc bén của hần nhìn có chút lúng túng. “...Có lẽ ngươi không tin, nhưng ta thật sự yêu cô ấy. Bằng không, làm sao ta có thể đem một dị tộc đến nhà ta mừng năm mới? Ba mẹ ta cũng đã gặp qua cô ấy! Bất kể là con người cô ấy hay là tài hoa của cô ấy... Ta đều rất yêu rất yêu. Chỉ vì cô ấy cãi lời ta, mới làm cho ta vô cùng thương tâm...”

“Vậy tại sao ngươi lại vi phạm hôn ước?” Mạnh Ân vô tình hỏi.

Lục Hạo sùng sốt một chút, đột nhiên trở nên cuồng nộ, hần rít gào, “Ta đã nói với cô ta biết bao nhiêu lần rồi, đó là bí mật giữa chúng ta, sao cô ta có thể nói cho người khác biết? Thật là quá đáng! Cầm thú chính là cầm thú, muốn bọn họ giữ lời hứa lại khó khăn như vậy...”

“Cô ấy chưa nói nửa chữ.” Mạnh Ân thần nhiên, “Nhưng Phượng tộc lại trở nên thâm trầm vật như vậy, cũng chỉ có nguyên nhân là hủy lời thề.”

“Ta không có hủy lời thề!” Lục Hạo rống lên, “Nếu không phải cô ta càng ngày càng không nghe lời, ta làm sao có thể đi lấy người khác? Cô ta trừ bỏ biết viết nhạc, còn giúp được gì cho ta chứ? Thế giới này hề có tài hoa là có thể phóng ra thành tựu xuất sắc sao? Đừng có ngây thơ quá! Vị hôn thê của ta là tiểu thư thiên kim của ông chủ của một cty đĩa nhạc, cô ấy có thể làm cho ta sáng lên nóng lên trên vũ đài thế giới, chứ không chỉ hạn chế trên hòn đảo nhỏ bé này... Cô ta có thể làm được điều đó sao? Thanh Loan có thể làm được sao? Cô ta thậm chí dùng pháp lực mê hoặc ông chủ cty đĩa nhạc cũng không chịu làm!”

“Ngươi cần thiên kim kia giúp, cũng cần tài năng của Thanh Loan.” Mạnh Ân bình tĩnh phân tích, “Đơn giản mà nói, ngươi bị bệnh, là tham bệnh.”

“Ta không có bệnh.” Lục Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngươi đại khái cảm thấy ta là người đàn ông phụ tình, xấu xa đúng không? Thằng thần nói cho ngươi, ta làm vậy với Thanh Loan, một chút áy náy cũng không có. Có một đại sư nói với ta, kiếp trước ta đã cứu Thanh Loan. Nếu không nhờ ta cứu cô ta, cô ta đã sớm mất mạng rồi. Hiện tại cô ta làm hết thảy chỉ là hoàn lại ân tình kiếp trước mà thôi!”

Đứng một bên nhìn nài trầm mặc, Lưu Phi tròn mắt, sùng sốt trước những lời nhăng cuội này, lập tức cuồng nộ. Cô siết chặt nắm tay lại bị Mạnh Ân ngăn lại, ánh mắt cô vô cùng oán giận nhìn sư phụ, Mạnh Ân lại dùng một loại ánh mắt lạnh nhạt lại nham hiểm hồi báo cô.

Sư phụ, ước chừng sẽ không để cho tên này sống yên ổn đi. Lưu Phi hít sâu một hơi, cố gắng đè nén lửa giận.

Mạnh Ân nở một nụ cười quỷ rởn với Lục Hạo, dung mạo tuyệt mỹ hiếm có của hần làm dịu đi con tức của Lục Hạo. “Nói cách khác, tới bây giờ ngươi không muốn kết hôn với Thanh Loan, hôn ước của các ngươi chưa từng thành lập?”

“Làm sao một con người lại đi lấy một con chim chứ?” Lục Hạo không chút suy nghĩ trả lời, “Hôn ước cái gì? Đó bất quá chỉ là lời dỗ ngọt cô ta thôi.”

“Nói như vậy, hết thảy đều là hiểu lầm.” Mạnh Ân tâm bình tĩnh hòa nhã vươn tay, “Đưa Vũ y cho ta đi. Ta cần vị thuốc dẫn này.”

Hắn chờ một chút, nhìn nhìn bản nhạc phổ trong tay... Thanh Loan còn sống, xác thực có vẻ quan trọng. Tuy rằng vũ y là pháp bảo duy nhất giữ lại Thanh Loan, nhưng, vũ y này chỉ có một nửa. Hắn chỉ cần vũ y, lại không hề nói là không cần hết toàn bộ, đúng không?

Hắn vẫn còn lại một nửa vũ y, có thể làm cho Thanh Loan không thể rời đi.

Lục Hạo đưa vũ y ra, trong hư không vuren ra một bàn tay trắng nõn, nhận lấy vũ y. Thanh Loan tiếp nhận nửa kiện vũ y kia, u buồn nhìn Lục Hạo.

“Hôn ước được giải trừ.” Mạnh Ân nhẹ nhàng nói một câu.

Thanh Loan chậm rãi, vô cùng thống khổ mà mỉm cười. Đôi mắt đầy lệ quang, cô chăm chú nhìn người đàn ông gần như cướp đi tất cả của cô... người mà cô trân quý nhất tin cậy nhất.

Cô muốn nói... Cô rất muốn nói...

“Đem thanh âm của ta, trả lại cho ta.” Cô dùng khí âm nói, nhưng không khí xung quanh lại rung động lên, “Đem tình yêu của ta, trả lại cho ta.” ôn nhu Thanh Loan giận dữ, ngay cả mặt đất cũng cùng rung động với cô, “Đem tiếng ca của ta, trả lại cho ta!”

Bắn lên cuồng phong, trong phòng, tất cả mọi vật đều bị cuốn vào phi vũ cuồng bạo, Lục Hạo mở miệng muốn nói, lại phát hiện thanh âm của hắn không thấy đâu.

“Đem tất cả của ta, toàn bộ trả lại cho ta!” Thanh Loan lấy lại được thanh âm của mình, cho dù là gào thét cũng tựa như Thiên Âm.

Lục Hạo chỉ cảm thấy mình như bị xé rách ra. Tất cả những thứ đoạt được từ Thanh Loan: linh cảm, tiếng ca, tất cả mọi thứ, toàn bộ đều không còn. Hắn kinh hoàng ôm lấy nửa kiện vũ y còn sót lại, nhưng nửa kiện vũ y kia tựa như có sinh mệnh, giấy dựa thoát ra từ trong tay hắn, bay về trên tay Thanh Loan.

Lấy lại được vũ y, Thanh Loan dần dần phát ra ánh quang thương thanh (lam + lục), cánh tay trắng nõn mọc ra lông chim màu xanh, biến ảo thành một đôi cánh chim cực lớn sải rộng, cô nhẹ nhàng xoay vài vòng trong phòng, rồi khẽ sát vào Mạnh Ân thì thầm vài câu, sau đó từ cửa sổ bay đi.

Lục Hạo khàn khàn gọi Thanh Loan, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rời đi.

“Ngươi!” Hắn một phen tím áo Mạnh Ân, “Ngươi cư nhiên dám lừa ta!”

“Ta lừa ngươi? Ta có sao?” Mạnh Ân lạnh nhạt đẩy hắn ra, “Ta đã chữa trị được cho Thanh Loan, ngươi lấy được bản nhạc cuối cùng của Thanh Loan. Bất quá tham bệnh của ngươi... Ta bất lực rồi.”

Lục Hạo lại muốn nhào tới, lại bị một bầy ‘Chó lớn’ vừa giống sư tử vừa giống ngao khuyến chấn ở phía trước, nhe hàm răng sắc bén gầm gừ.

Hắn sợ hãi lui ra sau hai bước, “...Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Mạnh Ân mặc kệ lời uy hiếp của hắn, nhoen miệng lộ ra nụ cười mỉm xinh đẹp nhất, “Tham bệnh là bệnh nan y, thật đáng tiếc. Nhưng ta có thể giúp ngươi khai giấy báo cáo bệnh tình nguy kịch. Ngươi có cần ta thông báo cho người nhà không?”

“Fan hâm mộ của ta sẽ không tha thứ cho ngươi!” Lục Hạo khàn khàn gào thét, “Bọn họ sẽ đến xé ngươi thành mảnh nhỏ!”

“Tốt,” Mạnh Ân biểu tình thực nhẹ nhàng, “Ta chờ.”

Uy hiếp của Lục Hạo vẫn không hề có hiệu lực.

Kể từ khi thanh âm bị Thanh Loan thu hồi lại, fan hâm mộ cũng dùng tốc độ tương tự quên đi hắn. Mỗi ngày đều có một ca sĩ mới lên, mỗi ngày đều có một thần tượng mới. Những fan hâm mộ hắn, cũng rất nhanh trở thành fan của người khác.

“Thanh Loan về nhà rồi sao?” Nhìn trời không, Lưu Phi có chút buồn bã hỏi.

“Ừ, hắn là về đến nhà rồi.” Mạnh Ân đọc báo.

“Chị ấy nói với ngươi cái gì?” Lưu Phi đoạt lấy tờ báo, ánh mắt phi thường nghiêm túc

“Ách...” Mạnh Ân khẽ ho một tiếng, “Cô ấy cảm ơn ngươi, cũng cảm ơn ta.”

“Có vậy thôi?” Lưu Phi có chút thất vọng, “Chị ấy còn đến nữa không?”

“Chỉ sợ không thể.” Mạnh Ân rất thành thực. Nhân gian đối với Thanh Loan đơn thuần mà nói, thật sự rất hiếm ác.

Kỳ thật, Thanh Loan không phải chỉ nói lời cảm ơn với hắn. Dùng tâm nói chuyện so với ngôn ngữ còn nhanh chóng hơn.

Cô nói, đối tốt với Luru Phi một chút. Luru Phi ôn nhu như vậy, là vì ôn nhu mà cô cần là không người nào có thể cho cô bé, cho nên cố đối với loài sinh vật khác nhiều ôn nhu và săn sóc hơn, cũng được tặng lại ôn nhu lớn hơn.

“...Ngoan nha.” Mạnh Ân có chút vụng về ôm Luru Phi lên đầu gối, “Sự phụ thương người nha.”

“...Sự phụ, người thần kinh sao? Người vò rối tóc ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Già (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Câu chuyện thứ tư

Ôn nhu, kỳ thật là có vấn đề

Từ sau khi Thanh Loan trở về, có một khoảng thời gian Mạnh Ân rất rầu rĩ không vui. Luru Phi đoán rằng, sự phụ lúc nào cũng mở miệng nói ghét phụ nữ mới thật sự là khẩu thị tâm phi. Kỳ thật, hấn đối với tất cả chủng tộc phái nữ đều đặc biệt trân trọng bao dung, bất kể là Tiểu đồ đệ ‘nắm tay so với miệng đều lớn hơn’ luôn dính như sam, hay là Thanh Loan mỏng manh sần bì, hấn đều trân trọng như nhau, thậm chí là cưng chiều.

Cũng bởi vậy, nên mới càng không thể chịu được sự thống khổ khi chia lìa, mới có thể nói, hấn phi thường chán ghét nữ nhân đi?

Bất quá, hấn cuối cùng cũng phấn khởi lên, đem tâm tư đặt vào chuyện nghiên cứu mới. Về điểm ấy, Luru Phi cảm thấy thực an ủi. Lại nói, lần này hấn đặt hứng thú vào nông canh, cho dù có là loại cỏ độc mầm ác nào, tính an toàn tương đối cũng cao hơn rất nhiều, chắc sẽ không xuất hiện người bị hại đáng thương nhỉ.

Thật vất vả hoàn thành xong việc nhà, cô từ cửa sổ phòng bếp nhìn ra ngoài, sự phụ của cô, trong một bộ quần áo lao động, quần dài nghiêm túc nhét trong ủng đi mưa, mái tóc dài bện thành bím gọn gàng, vất vả cặm cù xới đất trong vườn rau...

Người đã xinh đẹp thật sự là chiếm hết mọi tiện nghi. Cho dù ăn mặc như một chị nông dân (là anh nông dân mới đúng...), cũng làm cho người ta thấy cảnh đẹp ý vui, vui vẻ thoải mái. Những nghiên cứu sinh đến nâng cao kiến thức vào kỳ nghỉ hè hấn là cũng có đồng cảm, có vài nam sinh nhìn đến ngẩn ngơ cả người, nước dãi cũng nhỏ đầy đất.

Nam sinh mới lớn đương còn tuổi dậy thì a... Luru Phi già dặn lắc đầu, đẩy cửa sổ gọi: “Sự phụ, có muốn ăn điểm tâm không? Ta đã chuẩn bị trà chiều rồi...”

Mạnh Ân cho cô một nụ cười sáng lạn gần như lóa mắt, “Các người trước cứ xới đất cho tốt đã, chú ý đừng xới tung chỗ ta đã gieo trồng rồi nha... làm xong rồi, cũng tới ăn điểm tâm đi.”

Hấn tao nhã băng qua vườn rau hàng hàng thẳng tắp, đi đến sân trước, Luru Phi đã bung trà và bánh quy ra.

“Không mời mấy học tỷ học trưởng cùng ăn sao?” Luru Phi là một đứa bé rất có lễ phép, cho dù là nghiên cứu sinh, cô vẫn gọi là học trưởng học tỷ, bởi vì những học sinh kia đều lớn tuổi hơn cô.

“Để cho họ động thủ xem một chút, không động thủ làm sao tiến bộ được chứ?” Mạnh Ân chà chà bùn đất lên đồng cỏ rom, đi đến bên cạnh chiếc bàn trong đình, bắt đầu uống trà chiều.

Luru Phi cũng ngồi xuống, cô đưa mắt nhìn những học tỷ học trưởng đang làm việc ở xa xa... Đột nhiên cảm thấy bọn họ có điểm kỳ quái. Bọn họ vừa chạy tới chạy lui trên vườn rau, vừa hoa chân múa tay vui sướng.

Đã lớn như vậy, còn bắt chước con nít phá phách? Cây trồng sẽ bị giẫm đạp chết hết mất. Cô càng nhìn càng thấy không đúng, đi qua đình viện muốn nhìn rõ xem họ đang làm gì...

“...Sự phụ!” Giọng của cô mang theo hoảng sợ cực độ, “Người rốt cuộc trồng cái gì trong vườn rau?!”

Mạnh Ân quay đầu lại, trong lòng âm thầm kêu không xong, “...Chi... chỉ có vài thứ thôi...”

“Vài thứ đó là thứ nào?!” Cô gần như là rống lên, “Vì sao trong vườn rau lại có một đồng cỏ củ chạy tới chạy lui khiêu vũ hả?!”

“Ta cái tạo gien a!” Mạnh Ân phản xạ che mặt lại, “Ta lấy gien của nhân sâm đổi qua nha!”

“...Rốt, cục, là, cái, giống, gì...?” giọng điệu của cô cực kỳ bình tĩnh, lại ẩn chứa bão tuyết dày đặc.

Mạnh Ân càng che mặt kín hơn, “Là mạn...”

Cái gì là “Là mạn”? Hôn nữa đám củ cải biết chạy kia vừa nhảy vừa hét, còn hét rất thê thảm...

Đột nhiên đầu óc cô mê man, sức nhớ tới lúc còn ở “Đêm Hè”, Diệp sư phụ từng lấy ra một tiêu bản giảng dạy cho đám nghiên cứu sinh bọn họ...

Đó là loài hoa ác ma của phương Tây: Mạn Đà La* thì phải! Loài hoa chết tiệt này đều sinh trưởng ở nghĩa địa, pháp trường, hoặc gần những ngôi nhà có ma ám, nếu bị nhổ lên, chúng sẽ phát ra tiếng la thảm thiết, người nghe được lập tức sẽ mất mạng...

(*Mạn Đà La: cây Mandragora (Madrake) hay còn gọi là nhân sâm, tiếng Việt thường gọi là củ khoai ma, là một loại cây có rất nhiều công dụng, chúng có gốc trông giống như một con người. Khi trưởng thành, tiếng kêu của nó có thể gây tử vong cho bất kỳ ai nghe thấy nó, còn những con cái sẽ chỉ làm chúng ta ngất mà thôi! Ai xem Harry Potter chắc sẽ biết cây này, theo như trong truyện thì nước ép từ chúng có công dụng giải trừ người bị hóa đá.)

Mandrake

“Mạn Đà La?! Sư phụ a ~ rốt cuộc người có một chút đầu óc bình thường nào hay không!?” cô khẩn cấp nói, “Người trồng loại cây đó trong vườn rau của chúng ta!”

“Đã cải tạo gien rồi mà!” Mạnh Ân che kín mặt nhảy ra khỏi sân đình, “Và lại, Tỳ Hưu đã nhận chủ rồi, cho nên chúng ta không có việc gì a! Bọn chúng sẽ thay chúng ta chặn tiếng kêu chí mạng của Mạn Đà La...”

“...Vậy còn những học tỷ học trưởng kia có được Tỳ Hưu hộ thể không?!” Lưu Phi cũng phốc một bước nhảy ra ngoài theo, túm lại vạt áo sư phụ, “Người nói a! Người nói a người nói a!”

“Ách...” Không xong, hắn không cân nhắc đến điểm ấy... “Không phải sợ, bọn chúng đã được cải tạo giống rồi, sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng...”

Nhưng Lưu Phi cũng không phải mới ngày một ngày hai làm đệ tử hắn, sao có thể không nghe ra sơ hở trong đó. “Vậy sẽ như thế nào? Người có làm giải được hay không? Sư phụ, người đừng có nói với ta là sẽ không chết lập tức mà mười phút sau mới chết a ~.”

“Sẽ không chết!” Mạnh Ân nóng lòng kêu to, “Phát điên mà thôi, sẽ không chết!”

“Phát điên mà thôi...” Lưu Phi buông lỏng tay... Sau đó phi thường thành thật không khách khí mà tấn sư phụ cô một trận ‘kỳ luật thép’, sau đó buộc sư phụ đang khóc nức nở đi giúp cô bắt lại đám Mạn Đà La chạy loạn và cả những học tỷ học trưởng cũng chạy loạn, nhất thời sở nghiên cứu biến thành bệnh viện tâm thần, gà bay chó sủa chừng mười ngày.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Đương nhiên, bằng vào Mạnh Ân thiên tài sao có thể không nghiên cứu ra được giải được? (chỉ là có rất nhiều tác dụng phụ thôi...). Sống sót sau tai nạn, những học tỷ học trưởng kia ôm đầu khóc rống, tranh nhau đóng gói hành lý chạy thoát sạch sẽ không còn một mống. Sở dĩ sự việc không bị bại lộ, là vì Mạnh Ân chăm thành tích loại ưu cho bọn họ, thì sự kiện ô long này mới có thể che giấu qua được.

Đương nhiên, có một vài học tỷ học trưởng bị hậu di chứng vì vậy mới miễn khỏi bất hạnh bị lưu ban, thực khẩu thị tâm phi mà nhất trí tán dương sự giáo dục tài giỏi của Mạnh sư phụ. Đại sư phụ mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng hiệu trưởng của trường khác gửi thư cảm tạ tới, bắt gặp trên mặt cũng có vinh dự, thuận miệng liền khen ngợi Mạnh Ân vài câu.

“Không nghĩ tới thẳng nhóc chap mạch kia cũng đã biết nghĩ thông suốt rồi, mới chia tay vài ba ngày, thật sự đã phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Một vị sư phụ nào đó của “Đêm Hè” ghi nhớ vào trong lòng, vào một đêm không trăng không sao, bèn đưa một ‘đệ tử’ mà hắn đau đầu nhất, đến sở nghiên cứu của Mạnh Ân.

“...Lão Mục, thầy tới có chuyện gì sao?” Đang nhét một con Mạn Đà La gãy dựa điên cuồng vào trong máy ép, Mạnh Ân cảm thấy thực khó hiểu.

Vị đồng nghiệp kiêm bạn học cũ này, vừa không cùng ngành, cũng không cùng sư phụ. Sở dĩ quen biết, là vì Đại sư phụ tức sùi bọt mép cho rằng Mạnh Ân cần phụ đạo tâm lý (ở mặt trình độ nào đó mà nói...), kiên quyết bắt hắn đến phòng tư vấn tâm lý của Mục sư phụ.

Nhà tư vấn tâm lý giỏi nhất “Đêm Hè” này mặc dù không thành công uốn nắn hắn từ tình trạng không được bình thường trở lại con đường chính phái, nhưng ít nhất cũng dạy cho hắn làm thế nào giấu giếm được sự không bình thường của mình – thế là hắn có được sở nghiên cứu của riêng mình.

Mà hần biết, vị Mục sư phụ này chưa từng có trường hợp ngoại lệ thất bại. Trường khoa tư vấn tâm lý với năng lực chữa trị tâm lý mạnh đến mức quá thực có thể sánh bằng Đại thiên sứ này, cư nhiên lại muốn an bài đệ tử của mình đến chỗ Mạnh Ân dạy dỗ?

Hần nhin không được ló đầu ra xem một chút, xem thử có phải trời đang đổ mưa ‘dao nhíp’ chứ không phải mưa ‘nước’ hay không.

“Lão Mục, thầy mà không có biện pháp, ta cũng không thể nào có biện pháp.” Hần vội vàng giơ hai tay đầu hàng. Nếu mà Mục sư phụ cũng không có biện pháp, trừ bỏ thượng đế, đại khái cũng sẽ không ai có biện pháp.

“Ai nha, ai nha, sao lại khách khí như vậy chứ?” Mục sư phụ với vẻ mặt như của ‘anh trai hàng xóm’ mỉm cười, giải trừ lòng cảnh giác của Mạnh Ân, “Tôi nghe Đại sư phụ nói, thầy đạo gần đây chân đất đấm đệ tử rất tốt nha. Coi như giúp tôi một chuyện, thế nào? Thật sự trừ thầy ra tôi cũng không nghĩ ra người nào thích hợp hơn...”

Cá 100% là hần nhất định có được ma lực nào đó, làm cho người khác không thể kháng cự. Mạnh Ân có chút nổi giận nghĩ. Ló đầu ra nhìn ‘đệ tử’ ngoài cửa...

“Cho xin đi! Đó là đứa con gái lớn tám tuổi của thầy mà!” Mạnh Ân kêu lên, “Ta tuy rằng lâu không trở về ‘Đêm Hè’, nhưng ta cũng thường dạo thăm trên trang web ‘Đêm Hè’ nha! Thầy dẫm ba bữa liền chụp hình con gái đăng lên trang web trường... Thầy là muốn lừa tiền bắt cóc hay là muốn lừa người mù a? Thầy đem đứa con gái bảo bối đến chỗ tôi làm gì? Nơi này của tôi không phải nhà trẻ...”

“...Nó hiện tại thật sự là đệ tử của tôi!” Mục sư phụ trán đầy mồ hôi, “...Được rồi, tôi nói thẳng với thầy, năng lực của con bé đã khai sáng từ rất sớm rồi, không biết là kế thừa từ mẹ nó hay tôi, tóm lại, con bé đối với phù chú và ‘linh’ có thiên phú rất đặc biệt... Chỉ cần một tuần là được rồi, làm ơn, một tuần thôi! Năng lực của con bé không được ổn định lắm, mà mẹ nó lại sắp lâm bồn rồi... Chúng ta không có thời gian chăm nom nó.”

Mạnh Ân trong lòng thầm mắng không thôi, vị tư vấn tâm lý thần thánh sắp phát ra hào quang đáng chết này nhất định đã hạ độc thủ gì với hần, làm cho hần một chữ cũng không thể phản bác, không thể phản đối, cứ trơ mắt nhìn hần dận dò con gái nhỏ phải nghe lời, đoạn nghênh ngang rời đi!

Phụ nữ là cực phiền toái! Mặc kệ là tám tuổi hay là tám mươi tuổi!

Hần giương mắt nhìn đứa bé gái với gương mặt nhỏ nhỏ âm trầm kia, thờ dài thườn thượt, “...Con tên gì?”

Tiểu cô nương lạnh lùng nhìn hần, hất mặt qua một bên.

Mạnh Ân im lặng thật lâu. Ít nhất hần có thể xác định, tiểu cô nương không có huyết thống thánh thú, linh thú, hoặc ma thú. Hần lại không có sở trường cư xử với nhân loại... Nhất là phụ nữ, đặc biệt không có tý tẹo sở trường nào.

“...Luru Phi! Chúng ta có một vị khách nhỏ!” Hần chỉ có thể gọi viện binh.

“Khách nhỏ?” Luru Phi từ trên lầu ló đầu ra, “Ai da, là một em gái đáng yêu?! Hoan nghênh đến nơi này, mặc dù sư phụ có chút không bình thường, nhưng cũng tốt lắm...” Cô đi xuống lầu, hung hăng trừng mắt nhìn Mạnh Ân vài lần, cảnh cáo hần đừng có gây thêm rắc rối gì nữa.

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn nhìn Luru Phi, đột nhiên nhào vào lòng cô, vẻ mặt cười ngọt ngào.

What XXOOXYZ! Mạnh Ân đột nhiên nổi lửa giận. Thế này là thế nào?! Ai ai cũng thích Luru Phi, bộ hần khiến người ta ghét lắm hay sao?! Tự tôn a tự tôn... Hần thật sự đã bị tổn thương trầm trọng.

Nhìn sư phụ lại ngồi xổm góc tường vẽ vòng tròn, Luru Phi nhin không được bật cười, rất qua loa xoa xoa đầu hần, “Sư phụ ngoan nha, nhanh đi xử lý cho xong đám Mạn Đà La kia đi, bữa tối ta nấu gà nấm hương nha... nào, em gái, chị dẫn em đi đến phòng của em. Em tên gì...”

“Hạ Đóa.”

“Đóa hoa mùa hè sao? Thật đáng yêu a...”

Mạnh Ân vuốt vuốt tóc mình, tâm tình mười hai vạn phần phức tạp... Hần không có chí tiến thủ thờ dài một tiếng, ừ đột tiếp tục đem Mạn Đà La giấy dựa không thôi nhét vào máy ép (làm nước ép nhân sâm ☐).

.

Mạnh Ân cảm thấy, con nhóc Hạ Đóa này đã hoàn toàn phá hủy cuộc sống an bình của hần!

Tiểu quý chết tiệt kia gần như là quán quít lấy Luru Phi không rời, hần ngay cả muốn hảo hảo nói chuyện một chút cũng không xong, càng không cần nói tới việc lại gần Luru Phi một chút...

Tiểu quý đáng ghét kia còn chưa đụng tới tay, đã bị phỏng rồi*, luôn khiến Luru Phi bận rộn không ngừng.

(*biến tấu từ câu: chạm tay phải bỏng; ý chỉ người vô cùng quan trọng, được nâng niu, săn đón)

Tuy Luru Phi vẫn luôn cảnh cáo, nhưng hần thật sự nhin không được muốn thả xích luyện xà ra, hoặc kêu con nhóc đó đi vườn rau nhỏ Mạn Đà La, hoặc

là hạ loài cỏ ‘không nguy hiểm đến tính mạng’ linh tinh gì đó...

“Ta ghét nó!” Nổi trận lôi đình, Mạnh Ân oán giận.

“Sư phụ, chín chắn một chút.” Luru Phi khuyên hấn, nhưng còn chưa kịp nói gì, Hạ Đóa đã dùng thanh âm vừa ngọt ngào vừa cầu xin gọi Luru Phi, cô liền vội vàng chạy lên lầu.

“Chuyện gì vậy?” Luru Phi đi vào phòng Hạ Đóa, nhìn con bé mặt đầy nước mắt.

“Bài tập này em không biết làm...” nó khóc thật sự đáng thương, “Vừa rồi em hỏi sư phụ, hấn không chịu chi em. Em ghét hấn.”

Không có khả năng. Luru Phi liếc mắt một cái nhìn thấu con bé nói dối. Cô rất hiểu Mạnh sư phụ, tuy rằng hấn rất không đầu óc, dây thần kinh lại thô, nhưng mà đối với phụ nữ, cũng rất tốt.

“...Sao lại ghét Mạnh sư phụ?” Cô quyết tâm hảo hảo nói chuyện. Hạ Đóa dính cô như vậy, làm cho cô cảm thấy thực mệt mỏi. Nhưng Luru Phi cùng cô thì không khác nhau là mấy, rất thông cảm đến những đứa bé trước nay được cưng chiều, đột nhiên rời khỏi gia đình ấm áp, nhất định sẽ không dễ thích ứng.

“Hấn đẹp hơn em.” Hạ Đóa thực kiêu ngạo nói.

...Muốn xinh đẹp hơn Mạnh sư phụ là một chuyện khó khăn cỡ nào?

“Không thể trông mặt mà bắt hình dong được.” Có xinh đẹp hay không chỉ là bề ngoài mà thôi, làm sao có thể dùng xấu đẹp để đánh giá một người được? “Chỉ đơn giản vậy?”

“...Em chán ghét hấn. Bởi vì chị thích hấn, hấn cũng thích chị.” Hạ Đóa đột nhiên bắt đầu ngang ngược, “Em thích chị! Em không muốn chị thích người khác!”

“...” Luru Phi nhất thời nghẹn lời, cô thật đúng là không nghĩ tới cô có thích sư phụ hay không, sư phụ có thích cô hay không! Cô chỉ tự nhiên mà cùng sư phụ sống nương tựa lẫn nhau. “Kỳ thật chúng ta đều là băng hữu thôi. Mọi người đều quý mến nhau, không tốt sao?”

“Không tốt!” Hạ Đóa kích động, “Đừng thích người khác được không? Chị Luru Phi! Chỉ thích em... Làm ơn, chỉ thích mình em thôi! Đừng giống như ba mẹ em... Trước kia nói chỉ thích em, hiện tại lại chỉ thích mỗi em trai còn chưa sinh ra! Thích em nha thích nha, chỉ thích em thôi! Làm ơn!”

Luru Phi bị con bé dọa sợ. Cô cũng vừa mới đầy mười sáu tuổi, đối với loại vấn đề tình cảm còn rất mờ mịt. Tình cảm kịch liệt của một đứa bé như vậy, cô cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

“...Chị, chị cũng thích em mà.” Cô sững sờ hồi lâu mới trả lời, “Nhưng chị còn thích tất cả bạn bè nữa.”

“Đồ phản bội! Chị cút đi! Em không muốn nhìn thấy chị nữa!” Hạ Đóa lớn tiếng gào khóc, Luru Phi còn chưa biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy một cổ sức mạnh vô hình rất lớn đẩy văng cô ra ngoài, cửa phòng rầm một tiếng đóng sập trước mặt cô.

Thực tế, Luru Phi thật sự rất sợ hãi. Mỗi một hồi lâu cô mới tìm được khí lực run rẩy đứng lên, ù té chạy vào phòng thí nghiệm của Mạnh Ân, ôm chặt lấy cổ hấn, run như cây sậy.

“Sao vậy sao vậy!” Mạnh Ân cũng sợ hãi, “Làm sao vậy? Lại có u linh đến nhà đạo sao?”

Cô run rẩy một hồi, mới bắt đầu nói năng lộn xộn tự thuật lại chuyện vừa rồi. Mạnh Ân vừa nghe, vừa đáng sợ nhũn mày.

“Ta đi giáo huấn nó!” Hấn rống lên, “Đánh cho nó một trận mới biết phải trái!”

“Đừng đừng đừng đừng...” Luru Phi mang theo tiếng khóc, “Nó nó nó nó vẫn là đứa trẻ...”

“Cái gì, còn nhỏ là có thể không cần biết đúng sai hả! Xem đi nó đã dọa người thành như vậy...”

“Là là là ta nhất gan...” Luru Phi cũng không biết mình vì sao lại bị dọa đến như vậy, cô hấn là chỉ sợ quý a?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Dưới sự khẩn cầu đầy nước mắt nước mũi của Luru Phi, Mạnh Ân cố gắng kiềm chế cơn tức, đương nhiên rốt cuộc cũng không thể cho Hạ Đóa bộ mặt hoà nhã gì được. Nhưng sau hôm Hạ Đóa nổi giận với cô xong, sáng ngày hôm sau lại làm như là không có việc gì, lại dùng thanh âm ngọt ngào gọi Luru Phi, trước mặt sau lưng, vô cùng thân thiết giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Luru Phi cũng giả vờ như không có việc gì, có điều tươi cười có chút miễn cưỡng. Hạ Đóa càng thêm lấy lòng, mang theo vẻ mặt đáng thương hề hề ôn nhu, nhưng không biết sao, Luru Phi lại có một loại cảm giác sợ sệt.

Chỉ là một đứa bé, không phải sao? Vì sao, cô lại thấy sợ như vậy... Ngay cả đám tiểu Tỳ Hưu không sợ trời không sợ đất nhìn thấy Hạ Đóa, đều cụp đuôi chạy trốn?

“Chị Luru Phi... em thích chị, em chỉ thích chị thôi a.” Hạ Đóa thường xuyên kéo tay cô nói như vậy, ánh mắt lóe lên trong bóng đêm.

Thẳng thắn mà nói, Luru Phi thật sự cảm thấy thực đáng sợ. So với dạng u linh gì đều còn khiến cô sợ hơn.

Một tuần mà thôi, không phải sao? Luru Phi tự an ủi mình. Nhưng cô lại cảm thấy tuần này, lại đặc biệt dài...

Hạ Đóa dính cô, kể cho cô nghe rất nhiều chuyện về ba mẹ. Nhưng ngọt ngào luôn chợt lóe rồi biến mất, tiếp theo là vô cùng oán độc, “...Có em trai rồi, bọn họ không còn cần em nữa. Vẫn luôn nói em trai thế này em trai thế nọ... còn em thì sao? Em thì sao? Em hận em trai, em hận ba mẹ, bọn họ đều là phản bội! Chỉ có Chị Luru Phi là tốt nhất...”

“...em cũng không ở chung với chị bao lâu.” Luru Phi cười khổ.

“Không, lần đầu tiên gặp chị e đã biết, Chị Luru Phi sẽ vĩnh viễn thích em, yêu em. Đúng không? Nhất định là như vậy... Nếu không phải có tên đáng ghét kia...”

“Không được nói như vậy!” Luru Phi tức giận, “Không được nói xấu Mạnh sư phụ!”

Hạ Đóa trừng mắt Luru Phi, lần này Luru Phi cố lấy dũng khí cũng trừng lại nó. Hạ Đóa thở phì phò vài cái, đột nhiên cười đến thực ngọt ngào, “Được thôi, em không nói là được. Chị Luru Phi đừng ghét em nha.”

Xác thực nó không hề nói xấu Mạnh sư phụ, nhưng chuyện gì nó cũng nài ép Luru Phi làm chung, thậm chí đeo dính lấy cô cùng đi nấu cơm, nhưng luôn xảy ra chút chuyện lớn nhỏ ngoài ý muốn, làm cho Luru Phi bỏ việc trong tay mà vội đi nhìn nó.

Dù sao, Luru Phi cũng vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn còn ở độ tuổi cần người chiếu cố. Tình trạng độc chiếm cực độ này của Hạ Đóa, làm cho thể xác và tinh thần Luru Phi đều mệt mỏi.

“Người đừng có quá đáng được không?” trước nay tính tình luôn dễ chịu, Mạnh Ân lúc này không khỏi tức giận, “Người phải biết cho rõ ràng, Luru Phi không phải bảo mẫu của người, lại càng không là ba mẹ người! Trời ạ, chúng ta không nói lời nào liên cho chúng ta là lũ ngu... thấy người còn nhỏ mà không so đo, nhưng người thật ra càng ngày càng quá đáng rồi! Người mà còn dính lấy Luru Phi, cẩn thận ngày mai ta mách với lão ba người!”

“Đừng có so đo với con nít...” Luru Phi yếu ớt ngăn cản, mấy ngày nay cô thật sự mệt muốn chết rồi, nhất là nửa đêm Hạ Đóa vụng trộm mò đến trên giường cô, thường dọa cô sợ.

Hạ Đóa không lên tiếng, chỉ tròn trắng mắt nhìn Mạnh Ân.

Ngủ cùng Hạ Đóa là một loại kinh nghiệm khủng bố. Thường xuyên ngủ thẳng đến nửa đêm, liền nhìn thấy Hạ Đóa dùng một loại ánh mắt chuyên chú đến gần như điên cuồng nhìn cô trừng trừng. Bởi vậy mà cô thường xuyên mất ngủ cả đêm.

Thật đã đến cực hạn. Cô ôm gối đầu, rất không chí khí chạy tới gõ cửa phòng sư phụ.

“... Sư phụ, ta ngủ với người được không?” sắp đến bờ biên giới sụp đổ, Luru Phi đáng thương hề hề hỏi.

Đang nằm trên giường đọc sách, Mạnh Ân nhìn đệ tử đáng thương của hắn, xốc chân lên, vẫy vẫy tay. Cô mệt nhọc bò lên giường, “Sư phụ thực xin lỗi...”

“Đừng nói ngay cả ngủ con bé cũng không để yên cho người?” Mạnh Ân đầy đau lòng.

“Ừm... nó không ngủ cứ trừng mắt nhìn ta...” Cô nhích tới gần Mạnh Ân một chút, “Thực đáng sợ.”

Mạnh Ân nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, nhìn đầu mày nhíu chặt của cô dần dần buông ra, dung nhan say ngủ là vô ưu vô lự như thế, hắn cảm thấy có một loại cảm động.

Aizz, kỳ thật vẫn là một cô bé cần được yêu thương mà, vì sao mỗi người đều muốn ý lại cô bé chứ? Loại thiên phú này không cần cũng được. Sớm muộn gì cô bé cũng sẽ bị áp lực đến suy sụp mất.

Ngày mai cho dù Mục sư phụ không đến đón, có bức hắn cũng phải đem hắn bức đến. Đừng nói giỡn, nhóc gây họa kia là con gái hắn, dựa vào cái gì đến làm phiền tiểu Luru Phi của ta?

Yên lặng oán giận nghĩ thật lâu, hắn cũng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi... nhưng lại bởi vì một cơn rét lạnh khác thường mà tỉnh lại.

Trong bóng đêm, hần nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời lóe lên, ghé sát vào cuối giường, ẩn chứa đầy ác độc.

“Ngươi đừng hòng, cướp chị Lưu Phi đi.” thanh âm của cô bé mang theo vẻ non nớt, nhưng lại lạnh như băng, như muốn đóng băng cả không khí vậy.

Hần đem Lưu Phi đang say ngủ ôm chặt một chút.

Cô bé như một con nhên nhện, dùng một loại tư thế uốn lượn, tay chân bò lên giường. Điều tệ nhất là, Mạnh Ân phát hiện mình không thể nhúc nhích.

Mụ nội nó, thứ thiên phú chết tiệt! Nhất định là con bé đã kế thừa khả năng khống chế tâm linh từ lão cha, mới có thể kiềm chế hần gắt gao như vậy!

Ánh mắt Hạ Đóa càng phát sáng, càng lớn hơn nữa, miệng liên tục lẩm nhẩm một loại chú ngữ, không khí càng ngày càng rét lạnh, trong đêm mùa hè, hần cùng Lưu Phi đang ngủ say thở ra làn khí trắng.

Không gian tựa hồ càng ngày càng co lại, bỗng một loạt tiếng kêu khóc càng ngày càng rõ lên, ngay cả Mạnh Ân vốn trấn tĩnh cũng phải động dung. Trời ạ... con bé nhỏ như vậy... cư nhiên lại có thể sai khiến số lượng quỷ hồn lớn như vậy!

Hần chưa từng thấy qua dịch quỷ giả (người sai khiến quỷ hồn) nào nhỏ tuổi như vậy, lại có năng lực vĩ đại cỡ vậy!

“Cuồng Mộng!” Hần gọi sử ma của mình.

“Chờ ngươi chết rồi hẵng gọi ta.” Cuồng Mộng lười biếng trả lời.

“Cuồng Mộng, nếu ngươi muốn vĩnh viễn bị kẹt trong xác con chim chết kia, thì không cần ứng lời ta.”

Cuồng Mộng cảm giận hiện thân, đối mặt với một đám Quỷ Hồn lúc nhúc đầy phòng mà ngẩn người. “... Oh my God ~”

“Hiện tại là lúc để cảm thán sao?” Mạnh Ân thật sự là dở khóc dở cười, “Giết chết dịch quỷ giả kia!”

“... Ngươi nói giết là giết được chắc?” Cuồng Mộng cơ hồ muốn rót nước mắt, cô vừa bay lượn trong căn phòng nhỏ hẹp, vừa tránh né ánh mắt Hạ Đóa, “Ta ngay cả nhìn cũng không thể nhìn nó được, còn có thể giết ai a?” Cô vừa tranh luận, vừa traو diệt đám Quỷ Hồn hung hãn.

“Ngươi không thể nhìn?” Mạnh Ân ngu người.

“Mặc dù ta ghét ngươi, nhưng ta ghét con bé kia hơn!” Cuồng Mộng nhắm mắt lại vừa chém giết lung tung vừa giải thích, “Nó có thể cướp đi ý chí của ta, ngươi nói ta có thể nhìn nó sao?!”

... Mụ sư phụ, ngươi hại chết ta!

Nhưng sự xuất hiện của Cuồng Mộng, thoáng chốc làm cho Hạ Đóa phân tâm, Mạnh Ân vừa phát hiện mình có thể cử động, lập tức ôm lấy Lưu Phi vẫn ngủ say như trước, bèn nhảy ra ngoài cửa sổ đào tẩu...

Hít vào một ngụm khí lạnh, hần còn kỳ quái làm sao đám Tỳ Hưu để cho bọn Quỷ Hồn kia xâm nhập... sở nghiên cứu của hần bị bao vây vô số đám Quỷ Hồn chẳng chịt, đám tiểu Tỳ Hưu kia lại chưa thành niên, chỉ có thể làm thành một vòng tròn miễn cưỡng chống đỡ bọn Quỷ Hồn công kích, vừa vặn đủ tự bảo vệ mình mà thôi, căn bản không có khả năng đến cứu bọn họ.

Có thể bỏ chạy thế nào?

“Đừng hòng chạy trốn.” Một bàn tay lạnh như băng khoát lên vai Mạnh Ân, “Ngươi đi chết đi! Chị Lưu Phi là của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

“Ta không phải của bất kỳ ai.” Ở trong lòng Mạnh Ân, Lưu Phi đột nhiên lên tiếng, làm cho tất cả mọi người trong sở đều sợ giật bắn mình.

Kỳ thật... Lưu Phi ước gì mình có thể xiêu lưu cho rầu. Nhưng có một cảm giác phần nộ, không ngừng cuộn cuộn trong lồng ngực cô. Vì sao chứ? Cô rốt cuộc đã làm gì sai? Vì sao tất cả những người cô yêu thương đều phải rời khỏi cô? Lần này còn càng kỳ quái hơn, cư nhiên là vì thích cô, cho nên muốn hại chết Mạnh sư phụ của cô!?

“Ta ghét ngươi! Ta phi thường ghét ngươi!” Cô tức giận đến òa khóc, “Ta ghét ngươi độc chiếm tâm lý, ta ghét ngươi ghét ngươi ghét ngươi!”

“...Ngay cả ngươi cũng muốn phản bội ta!” Hạ Đóa hét rầm lên, “Ta hận các ngươi, toàn bộ đều đi chết đi!”

Tiếng thét chói tai của nó gần như muốn phá vỡ linh hồn, hơn nữa cộng thêm tiếng rít la của Quỷ Hồn, ngay cả lục phủ ngũ tạng đều lâm vào cuộn cuộn, Mạnh Ân chỉ có thể cắn răng đem Lưu Phi giấu trong lòng mình, hy vọng cô chịu thương tổn ít hơn một chút.

“Không không không...” Lưu Phi thống khổ khóc lên, “Đừng đừng... Lưu sư phụ...”

Cô nhớ đến cái chết vừa buồn cười vừa buồn thảm của Lưu sư phụ, người đầu tiên cô yêu thương lại từ biệt. Cô không muốn Mạnh sư phụ cũng như vậy...

“Câu thần chú này, con phải nhớ cho kỹ.” Lưu sư phụ đỉnh đầu tỏa hào quang, dạy cô khẩu quyết. “Chờ có một ngày, khi con hiểu được cái gì là bảo hộ và được bảo hộ, là có thể sai khiến sử ma. Hiện tại đối với con còn quá sớm... Chờ con lớn hơn một chút, khi thời cơ đến, sử ma của sư phụ liền giao cho con, biết không?”

Thời cơ kia, sẽ là thời cơ nào? “Lưu sư phụ... Ba ba...” Lưu Phi khóc lớn lên, vội nhớ lại câu thần chú nan giải. Đây có thể là lần cuối cùng trong đời cô đọc lên câu thần chú này...

Chỉ thấy hàn quang chợt lóe, đột nhiên tiếng thét chói tai của Hạ Đóa bị đông cứng lại. Một tràng tiếng cười rét căm căm, “Chắc, loại trường hợp còn con này mà cũng cần lão nhân gia ta xuất trường sao? Xem thường người quá đi?”

Một sử ma không lớn hơn khỉ macaque là bao, nhảy nhót toàn thân vờn quanh lục quang.

“Cút ngay!” Hạ Đóa nổi giận không đem sử ma với hình dáng con khỉ kia xem vào trong mắt. Nhưng Cuồng Mộng lại thờ hốc vì kinh ngạc, sắc mặt trắng bệch trốn sau lưng Mạnh Ân, móng vuốt đều bầu vào thịt lưng hắn.

“Bây giờ con nít đều thiếu lễ phép vậy sao?” Sử ma oán giận, “Được rồi, khó nghe muốn chết, đừng kêu nữa được không?” Hắn búng tay một cái, Hạ Đóa mở lớn miệng, nhưng rốt cục không phát ra âm thanh được.

“Hừ hừ hừ, xem thường lão nhân gia là bị như thế đấy...” Hắn cười đến thực gian xảo, “Yo, đám tiểu lâu la các ngươi còn chưa chịu đi? Chưa thấy qua cuộc sống phức tạp sao, cút mau.”

Hắn dùng hầu trao trông như tay người vỗ lên đất một cái, đột nhiên mặt đất nứt ra một khe vỡ mang theo dòng nham thạch nóng chảy sôi sùng sục, tất cả đám Quỷ Hồn gào thét, thân bắt do kỷ bị khe nứt kia hút vào, chỉ trong vài giây, biến mất sạch sẽ.

“Lần nào đều phải ta đi ra quét rác, các ngươi khi ta là người dọn vệ sinh hử?” Hắn lại nhai oán giận, “Này! Tiểu quý kia! Ngươi đừng tưởng rằng ngươi có năng lực kêu được lão nhân gia ta. Nếu không phải ta quá nhân rồi làm sao có thể ứng ngươi triệu hồi? Muốn gọi ta ít nhất cũng phải chuẩn bị sẵn cái đại nhân vật nào cho ta, loại cá con này ngươi không biết xấu hổ nhưng cũng ta còn biết ngượng ngùng đấy! Lão Lưu lặn chỗ nào rồi? Hắn chết rồi sao? Cư nhiên tùy tiện giao khế ước của ta chuyển nhượng lung tung, ta phải cho hắn biết tay...”

Mạnh Ân nhìn một phòng toàn phụ nữ trẻ em yếu đuối, đành phải kiên trì trả lời, “Ách... Lưu sư phụ đã qua đời rồi.”

Sử ma trong lốt con khỉ trừng mắt lườm Mạnh Ân, “Ta hỏi ngươi chắc? Nha đầu trong lòng ngươi làm gì không trả lời?”

Cái này... Mạnh Ân gãi gãi đầu, “... Bởi vì cô té xỉu rồi.”

Thật vất vả tỉnh lại, Lưu Phi trừng mắt nhìn sử ma của cô. Mà vị lão sử ma lốt khỉ kia đã không kiên nhẫn dùng chân đánh nhịp một hồi lâu.

“Cái gì mà chết rồi còn để lại nợ?!” Lão sử ma vừa vào đầu liền mắng, “Con người thật là thứ không giữ lời nhất, đáng kiếp sống không quá trăm năm! Ngươi đã chết rồi, còn để cái khế ước phản chố? Chắc chắn là mẹ hắn ngày xưa không tắm cho hắn mà! Cư nhiên còn nhượng đời khế ước! Chẳng lẽ lão tử còn phải hầu hạ con cháu các ngươi đời đời vĩnh viễn vô tận hay sao? Ta có xui xẻo hay không? Có hay không?!” Hắn bắt đầu chỉ trời mắng đất, vừa nhảy vừa mắng câu chửi thề của mọi quốc gia kèm theo ngón tay thú, lưu loát như thế, thành thạo như thế, làm người ta xem mà thán phục.

Hoàn toàn không thể xen mồm ngăn cản hắn, Lưu Phi niệm mất năm sáu lần mới triệu hồi được hắn, còn bị hắn ác độc cười nhạo thật lâu, mới đầu đầy mồ hôi thu hồi hắn.

Đã kích cả một buổi tối, cô bật khóc, sợ hãi nhào vào trong lòng sư phụ, “Thật đáng sợ a sư phụ...” Đem áo ngủ của sư phụ vo nhãn nheo như cọng cái chũa.

“Mạnh Ân, thật đáng sợ a... Các ngươi làm sao có thể triệu được Công tước ra a...” trước nay luôn cao ngạo, Cuồng Mộng liều chết ôm chặt, Mạnh Ân cảm thấy xương sườn cùng xương sống của hắn đều phát ra gào thét.

Đó còn chưa thấm nhất, sợ tới mức tè ra quần, đám tiểu Tỷ Hưu toàn bộ vọt vào phòng, cùng tranh nhau muốn đi đến trên người hắn khóc lóc kể lể... Hắn cảm thấy không bị Quỷ Hồn giết chết, nhưng sẽ bị đám cục bông này đè chết ngạt...

Là ai nói bay tới điểm phức? Vì sao phụ nữ bên cạnh hắn (mặc kệ là thuộc chủng tộc nào) đều có khuynh hướng mưu sát hắn?

Thiên ngoại bay tới chỉ có tai họa bất ngờ mà thôi a!

Suýt nữa bị đè chết, Mạnh Ân cố sức đẩy đám Tỳ Huru ra, triệu hồi Cuồng Mộng, sau kéo Luru Phi gần như đã hóa đá bám ngay thắt lưng, bước vào phòng riêng gọi điện thoại. Đợi Mục sư phụ vừa tiếp điện thoại, Mạnh Ân liền thống thống khoái khoái nổi giận mắng gần nửa giờ.

Mục sư phụ không nói gì, chỉ im lặng nghe hần mắng. "...Thực xin lỗi." Thanh âm thực mệt mỏi.

"Nói xin lỗi hữu dụng, vậy thế giới này không cần cảnh sát rồi!" Mạnh Ân dùng âm lượng lớn nhất rống.

"...Là ta sai. Ta nghĩ, người hần có thể chống đỡ được bùng nổ của nó... Nhưng ta không nghĩ tới ngay cả người đều không ngăn được." Mục sư phụ phi thường uể oải, "May mắn mẹ tròn con vuông... Đợi một lát ta đến đón nó."

"Người tới đón cái xác không làm gì? Ta không phải tức giận vì khả năng bùng nổ của nó, mà là người vì sao không nói trước cho ta biết? Ít nhất ta cũng biết mà phòng bị..."

Mục sư phụ im lặng trong chốc lát, "...Lúc trước, ta từng đưa nó đến 'Đêm Hè'. Ta sợ nếu người biết nó đã làm gì, rất có thể sẽ không muốn thu lưu nó... Nhưng mà ta thật sự không tìm được ai có thể phó thác."

Đổi lại Mạnh Ân trầm mặc. Nhưng sau khi trầm mặc, ần chứa tức giận càng hung mãnh, "Nó đã làm cái gì?"

"...Ta không nói được."

Mạnh Ân rống với cái điện thoại, "Người cũng không cần đến đón, ta tự mình nghĩ cách!"

Hần thô lỗ đem Hạ Đóa mất đi thanh âm, dờ dẫm như búp bê kéo vào phòng của con bé, ra lệnh cho đám Tỳ Huru trông chừng, đoạn dẫn Luru Phi đến Đêm Hè.

Đến Đêm Hè, nếu không gặp phải bạn học cũ Chu sư phụ, trong lòng hần đã tạm tạm rồi. Nhưng chờ đến lúc biết rõ ràng chân tướng rồi, hần đã tức giận đến mèm bùng nổ, trực tiếp vọt tới khoa phụ sản của Đêm Hè.

Mục sư phụ thấy hần đến thì có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn cũng là khổ sở khôn kể.

"Rốt cuộc người có biết con gái mình làm gì không?" Mạnh Ân chất vấn, "Nó thiếu chút nữa độc chết con gái nhà tiểu Chu! Oh my God... Người đưa đến sở nghiên cứu của ta một tên cuồng sát a!"

"Là ta đã sai..." Vừa sinh con xong, Mục phu nhân mặt đầm lệ, "Là ta không để ý tới cảm giác không an toàn của nó..."

Mạnh Ân mắng một câu thô tục, "Sai? Đúng, các người là sai, chiều con đến loại vô pháp vô thiên thế này, tổn hại đến tính mạng người khác thế này, thật đúng là lỗi của các người! Nó còn cần quái gì cảm giác an toàn? Nó không phải cần cảm giác an toàn, nó chính là cho rằng thế giới này phải xoay quanh nó mới đúng!"

Vợ chồng Mục gia cúi đầu rơi lệ, Mục sư phụ gian nan mở miệng, "...Ta không thể không đưa nó đi... nó, nó thậm chí còn có ý đồ rửa chết em trai còn chưa ra đời của nó..."

"Nếu là ta liền..." Mạnh Ân quả thực muốn nhảy dựng.

"Sư phụ," vẫn luôn im lặng, Luru Phi hai mắt đầm lệ lưng tròn, "Xin đừng tức giận... con bé, con bé chỉ là muốn một người thuộc về mình..."

Cô khóc.

Cô độc rất đau, rất đau. Tuy trình độ chịu đựng của mỗi người không giống nhau, nhưng nỗi cô độc, là loại đau đớn nóng rát. Bởi vì rất đau, cho nên mới sợ hãi, mới tìm kiếm ấm áp.

Không được cha mẹ yêu thương, đứa nhỏ lớn lên thường sẽ theo đuổi tình yêu đến không cần mạng. Sở dĩ cô sẽ không theo đuổi loại hư ảo kia, là vì hiện thực tàn khốc đã dạy cho cô, tình yêu thực chất là tàn nhẫn, rất có thể, rất có thể sẽ tạo ra một thế hệ sau cũng vô tội lại bất đắc dĩ giống cô.

Cô quá yêu lòng tự tôn của mình, không thể chịu được loại dơ bẩn đó.

Hạ Đóa cũng chỉ là... đứa trẻ không biết theo đuổi thứ gì ngoài tình thương của cha mẹ mà thôi, nó chỉ biết độc chiếm, là độc chiếm không từ thủ đoạn.

"...Trẻ em cũng không phải thiên sứ." Mạnh Ân nén giận, "Trẻ em cũng là con người, con người còn có 'con' cùng thần thánh là hai loại thiên tính đối lập nhau."

Hần muộn phiền một hồi, nhìn nhìn một phòng toàn phụ nữ người già và trẻ em yếu ớt. Phù!! Đây nhất định là số mệnh xui xẻo của hần mà, không biết vì sao, bên cạnh hần không phải thư sinh vô dụng, chính là phụ nữ nhu nhược. Khoanh tay suy nghĩ một lúc, hần móc điện thoại gọi cho kẻ thù cũ.

La sư phụ âm khí quỷ quái nhưng thật ra rất kinh ngạc, "Người gọi điện thoại cho ta? Trời hè đồ tuyệt sao?"

Mạnh Ân cười gượng hai tiếng, “Không đùa nữa. Ai, La, đệ tử của ngươi còn có chỗ trống không?”

“Đầy chỗ trống.” La sư phụ lười biếng trả lời, “Trên thực tế, đệ tử của ta đều bị ta đuổi học rồi. Ta không kiên nhẫn dạy lũ ngu ngốc.”

“Vây... dịch quý giả có thể sai khiến số lượng lớn Quý Hồn, ngươi có hứng thú không?”

La sư phụ một hồi lâu không lên tiếng, chỉ có tiếng hít thở nặng nề biểu hiện cực độ hưng phấn của hắn, “...Ồ đâu?”

“Nhưng con bé không phải đệ tử dễ đối phó. Con bé chỉ là một đứa bé, năm nay cũng mới tám tuổi.”

“Tám tuổi!” La sư phụ hét lên the thé, “Tám tuổi mà có thể sai khiến số lượng lớn Quý Hồn! Vây tương lai nó có thể nâng lên số lượng khôn kể! Con bé là kỳ tài, là thiên tài trăm năm khó gặp! Nó hiện đang ở đâu?!”

“Tính độc chiếm của nó phi thường mãnh liệt, hơn nữa thiếu chút nữa giết chết ba người.” Mạnh Ân thực nghiêm túc cảnh cáo.

“Này có là gì?” La sư phụ cười lạnh vài tiếng, “Nghiên cứu quý học còn sợ giết người? Ngươi đang ở đâu? Mau dẫn ta đi gặp nó!”

La sư phụ gần như là vọt tới trước tiên, theo Mạnh Ân chen lên con Ford vừa nhỏ vừa rách của hắn. Dọc trên đường đi, Mạnh Ân tự thuật lại cho hắn tất cả về Hạ Đóa, hắn thực chuyên chú lắng nghe, lại cũng không nói gì.

Chờ đến khi nhìn thấy Hạ Đóa đồ dẫn, hai mắt hắn đều sáng lên.

“Hi.” La sư phụ tỉnh táo lại, “Hạ Đóa.”

Con bé chỉ dùng tròn mắt trắng dã lờm La sư phụ, mắt đi thanh âm cũng đồng thời mất đi vũ khí của nó, nhưng sát khí của con bé vẫn mãnh liệt như trước.

“Ta, có thể chỉ thuộc về một mình con.” La sư phụ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào con bé đang ngồi trên ghế, “Con muốn không?”

Sát khí của nó dần dần hạ xuống, vẻ mặt mê hoặc lại hoang mang. Người đàn ông trước mắt này có loại khí lực mạnh mẽ như chiến sĩ, lại mang theo một loại phong sương lồi đời, cùng khí chất lạnh lạnh.

Loại khí chất này, rất giống nó.

“Sau khi nhận con, nếu con tư chất đủ tốt, đủ chăm chỉ, ta sẽ không thu nhận đệ tử nào khác.” La sư phụ ngạo nghễ cười, “Ta sẽ không cưới vợ, cũng không có người thân. Có thể chỉ thuộc về mỗi con... Nếu ta nói dối, con có thể lập tức giết ta.”

Đồng tử của Hạ Đóa lập tức phóng đại, nó kinh ngạc nhìn người xa lạ này.

“Con muốn không? Ta, chỉ thuộc về con.”

Gần như là không do dự, nó liều mạng gật đầu, gật rồi lại gật, gật rồi lại gật, nước mắt không ngừng sứa sứa trong đôi mắt to.

Đôi mắt thật mạnh mẽ cỡ nào. La sư phụ tán thưởng. Đứa bé còn nhỏ như thế, nhưng lại toát ra ánh mắt của người phụ nữ, là tình yêu điên cuồng, là ánh mắt cố chấp cực độ.

Là nữ đệ tử mà hắn đáng giá dùng cả đời đánh cược.

“Nhưng, trước hết con hãy trở thành người có thể làm cho ta chấp thuận đã. Ta ghét kẻ ngu ngốc.” La sư phụ đứng lên, “Ta sẽ kiên nhẫn chờ con, chờ con trở thành cô gái giỏi nhất, đệ tử tốt nhất. Nếu muốn độc chiếm ta, vậy thì chứng minh cho ta thấy.”

Hắn vươn tay với Hạ Đóa, “Muốn đi cùng ta không?”

Con bé lập tức vươn bàn tay nhỏ bé của mình, dùng sức gần như cào bị thương La sư phụ.

“Xe của ngươi cho ta mượn.” La sư phụ rất tự nhiên cầm lấy chìa khóa xe, “Ta còn phải vội về lên lớp.”

Mạnh Ân phi thường kính sợ tránh đường, “Mời mời mời...”

Hắn dắt tay Hạ Đóa, rồi đi.

“...Đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, nòi nào úp vung nấy a...” Mạnh Ân thật sự phi thường sợ hãi than.

Sau Hạ Đóa trở thành đệ tử duy nhất của La sư phụ, nghe nói cả người đều thay đổi hẳn. Trở nên khiêm tốn, có lễ phép, vừa dịu dàng vừa đáng yêu, chỉ là không chịu cách La sư phụ quá xa.

Nhưng, cho dù ở Đêm Hè gặp được cha mẹ ruột mình, con bé cũng đối đãi không khác như những người khác, hơn nữa không bao giờ nữa chịu về nhà,

thậm chí không thừa nhận mình có gia đình.

Kết cục như vậy, không biết nên buồn hay nên vui.

Sau khi trải qua loại chuyện này, Mạnh Ân có chút thái quá, cảm sở nghiên cứu nhận đệ tử dưới 15 tuổi, có lần có vài đứa bé đến, hắn còn như thể làm đại địch, chỉ kém không xù lông nhe răng gầm gừ mà thôi.

Hơn nữa, hắn lại đổi sở thích, đột nhiên rất ham thích theo đuổi sự nghiệp giáo dục trẻ em, nghiên cứu linh tinh đủ loại sách về tâm lý trẻ em.

Sở thích này... hắn sẽ không dẫn đến phát sinh tai họa gì đâu nhỉ? Luru Phi hơi trong lòng bất an.

“Người biết không? Hạ Đóa luôn được anh tài giáo dục, con bé chưa từng đến trường học.” Ngày nào đó, Mạnh Ân ngẩng đầu lên từ trong sách, nói với Luru Phi.

“Ta biết nha.” Luru Phi cảm thấy sư phụ rất kỳ quái, “Phần lớn đệ tử còn đang tuổi đi học ở Đêm Hè đều như vậy, ta từ 14 tuổi cũng không còn đến trường.”

“Nhưng con nhà Chu sư phụ cũng đến trường.”

“Đó là bởi vì Chu sư phụ cảm thấy con nít phải học tập giao tiếp giữa người với người trước.” Luru Phi nhấc sọt quần áo lên, đến sân sau giặt đồ.

Sau nhớ ra, Luru Phi thật sự không biết làm sai chỗ nào. Tóm lại, sư phụ của cô không biết bị chấp mạch dây thần kinh nào, đột nhiên chủ động giúp cô làm việc nhà (hoặc nói đúng hơn là gây trở ngại), thậm chí mặc kệ phản đối của cô, muốn cô tháng 9 phải đến trường học.

“...Ta đã thông qua trình độ đại học a!” Cô kêu lên, “Vì sao ta phải đi theo một đám học sinh cấp hai ngu ngốc học chứ?”

“Bởi vì quan hệ xã hội rất quan trọng a.” Mạnh Ân nghiêm túc nói.

“...Việc nhà ai làm?” Cô hoàn toàn đứng hình.

“Ta làm.” Mạnh Ân hy sinh vì nghĩa trả lời.

“...Sư phụ, đầu người bị đụng hổng chỗ nào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Câu chuyện thứ năm

Vô Cầu nổi loạn

Luru Phi vẫn cảm thấy, sư phụ của cô bề ngoài thoạt nhìn trẻ tuổi lại xinh đẹp, trên thực tế, thời gian làm việc và nghỉ ngơi cùng mấy bà nội trợ (hoặc ông chú nội trợ) kỳ thật hoàn toàn giống nhau.

Cô đã có hết sức dậy thật sớm, nhưng vẫn phải mặt mày xám ngoét nhìn sư phụ mặt mày hớn hở bụng “Bữa sáng” của họ lên.

Thật sự không thể nói là không phong phú... Có trứng có rau xanh có thịt, thậm chí còn có cháo. Nhưng tất cả nguyên liệu nấu ăn đều dùng nước sôi nấu rồi thêm dầu vừng với nước tương, thật sự rất tự thuyết phục mình đó là một bàn đồ ăn.

“...Sư phụ, bữa sáng và bữa tối để ta nấu là được rồi.” Luru Phi mặt biến thành màu đen, “Người thật sự không cần dậy sớm như vậy...”

“Ai ai, người cứ chăm chỉ học bài là được rồi.” Hắn vói về mặt tình thương của người cha sáng lạn hào quang, “Ngoan, ăn nhanh chút, ta còn nấu món trứng luộc mà người thích ăn nhất nữa cơ.” Hắn đặt quả trứng luộc đã được bóc vỏ sạch sẽ đến trước mặt cô.

...Ta chưa từng thích ăn thứ đồ ăn “Mộc mạc” đơn điệu như vậy, sư phụ...

Mở miệng muốn nói, lại ồ ồ dừng lại. Sư phụ xác thực rất không có đầu óc, nhưng hắn dịu dàng có lòng tốt nấu một bữa cơm như vậy, người thật sự rất khó làm tổn thương lòng tốt của hắn.

Giương cổ, cô kiên quyết nuốt vào hết chén cháo, “Sư phụ, bữa tối chờ ta về nấu đi.”

“Ai nha, con nít lo nhiều chuyện như vậy làm chi?” Hấn thúc giục Luru Phi, “Nhanh đến trường đi, về trễ cũng không sao đâu, ở chung với bạn học lâu chút nha ~”

Muốn nói lại thôi một hồi lâu, Luru Phi rũ vai, nặng nề khoác balô lên, rầu rĩ dắt xe đạp ra ngoài.

Nhìn theo Luru Phi xuất môn, khoe mắt hấn rung rung. Con gái bé bỏng lớn lên, làm cha mẹ đều có điểm kiêu ngạo và phiền muộn giống nhau đi? Nếu có thể, hấn cũng hy vọng giữ tiểu Luru Phi ở lại nhà tần hấn, ít nhất có thể thường xuyên nhìn thấy con bé...

Nhưng rất nhiều nghiên cứu báo cáo và cả thí nghiệm thực nghiệm về Hạ Đóa, làm cho hấn không thể mạo hiểm. Hấn cùng rất nhiều bạn học đều bình yên vượt qua thời kỳ trưởng thành như bão táp, không có nghĩa là Luru Phi cũng có thể như vậy.

Hấn không muốn nhìn thấy trên mặt Luru Phi, xuất hiện vẻ điên cuồng của Hạ Đóa.

“Càng ngày càng ra dáng người cha nhể?” Hấn làm bầm lâu bầu, kiêu ngạo ưỡn ngực... Đáo mắt nhìn phòng khách ‘tan hoang’, không khỏi có chút ừ ừ. Nấu cơm vẫn là việc nhỏ, quét tước nhà cửa mới là phần nghiêm trọng nhất.

“Ách... Cuồng Mộng?” Hấn khách khí gọi vị sử ma yêu kiều kia, “Có thể nhờ người giúp ta quét dọn được không...?”

Vừa dứt lời, trong hư không lập tức ném ra quyển hiệp ước dày như đại từ điển quốc ngữ, trúng ngay chính giữa thái dương hấn. Thanh âm xinh đẹp lại lạnh băng của Cuồng Mộng truyền đến, “Tự người tra thử hiệp ước đi, mục nào viết ta phải giúp người làm việc nhà? Lúc trước gạt ta ký bản hiệp ước rách này, ta thế mà đã đọc nát bảy từ đầu tới đuôi rồi. Người tìm đi a! Người tìm cho ta a! Ta là làm sử ma của người, chứ không phải là làm con mẹ nó lão mẹ già!”

Ôm đầu, mắt nổi đom đóm ngồi bệt trên mặt đất, ngay cả một chữ Mạnh Ân cũng không dám phun ra, hấn sợ vừa mở miệng, Cuồng Mộng vốn tính khí liều mạng không cần mệnh, nói không chừng sẽ ném ra cả tòa núi lửa.

Thế mới nói, hấn rất ghét phụ nữ. Mặc kệ là chủng tộc gì, tính kiêu căng phải nói là bực cở trời. Chỉ có tiểu Luru Phi của hấn mới nhẫn nại chịu đựng, biết săn sóc tỉ mỉ như vậy.

Nếu lúc cô tần sư phụ xuống tay nhẹ một tí, vậy thì thật sự là thập toàn thập mỹ rồi!

Hấn đáo mắt, nhìn xuống đám tiểu Tỳ Huru nằm ngáy khò khò dưới bàn... Lại lần nữa dấy lên một tia hy vọng.

“Ai, đừng chỉ có nằm đó ngủ, mau đến giúp ta lau nhà.” Hấn đá đá đám cục bông kia.

Kết quả, đám cục bông vong ân phụ nghĩa kia, vèo một tiếng chạy biến không còn tăm hơi, thật là khiến người ta nổi đóa.”...Ta nuôi đám chúng bay tốt cuộc có ích lợi gì a?!” Hấn tức giận run run chỉ tay, “Ăn hết bao nhiêu tiền xu và cả phí ăn uống của ta, bảo các người giúp tí việc cũng chạy trốn chạy như bay...”

Đang tức tối đến hai lỗ tai cũng xì khói, đột nhiên chuông cửa vang lên.

...Giữa cái nơi hoang vu dã ngoại này, cũng có nhân viên tiếp thị tới cửa sao? Hấn gãi gãi đầu, vừa mở cửa vừa nói, “Thực xin lỗi, chúng ta cái gì cũng không...” Sau đó, hai mắt của hấn tròn trắng.

Hấn xoa xoa mắt, lại mở ra cẩn thận nhìn. Chỉ thấy một mỹ nhân mặc áo lụa thướt tha, vô số dải băng lụa, tựa như liễu yếu đốn gió, cười xinh đẹp nhìn hấn.

Loại ung dung này, loại kiều mỹ này, khí chất phiêu diêu xuất trần này...

Hấn dám lấy danh dự của ông nội ra đánh cược, cùng danh dự của ông của ông của ông nội.... Thế cho nên toàn bộ danh dự con cháu tộc Hoạn Long cả thấy đều bị lôi ra... đánh cược....

“Ngài... Ngài là thần tiên?!”

“Bingo!” Vị tiên nữ khí chất thanh lịch kia đột ngột búng ngón tay cái, “Quả nhiên là Hoạn Long thị, ánh mắt thật tốt! Không cần gọi ta là ‘ngài’ gì đó, ta tục gia họ Tôn, khuê danh Vô Cấu.” Cô vô cùng tràn đầy sức sống, hơn nữa còn ‘hiện đại hoá’ mãnh liệt bắt tay Mạnh Ân, nhìn quanh phòng khách ‘hoang tàn’ tựa như bị bom nguyên tử oanh phá.

“Tình huống có hơi tệ, nhưng vẫn còn trong phạm vi ta xử lý được.” Cô đẩy tự tin tiêu sái bước vào cửa, “Cho ta 10 phút, ta sẽ cho người một căn nhà sạch sẽ đáng yêu ấm cúng!”

“... A?” Mạnh Ân há hốc miệng.

“Người không nhận được thư của Thanh Loan đại nhân sao?” Vô Cấu rất tự nhiên cời áo lụa phiêu phiêu... trong chốc lát, mặc vào bộ âu phục đen với chiếc tạp dề viền hoa quần quanh, trên đầu còn rất thú vị đeo vào một chiếc mũ quả dưa nho nhỏ.

“Từ hôm nay trở đi, ta là quản gia của các người.” Vô Cấu phi thường khoái trá tuyên bố.

Mạnh Ân dùng một tiếng đùng vào tường, đầu óc trống rỗng.

Đương nhiên, hẳn đối với Vô Cấu thật sự không thể nào bắt bẻ... Cho dù bỏ xuống thân phận tôn quý của vị “tiền nhân” này. Hẳn không thừa nhận cũng không được, vị quân gia cao minh thân thủ nhanh nhẹn này, trong 10 phút đã khiến cho phòng khách hỗn loạn xuất hiện với bộ cánh mới tinh.

Hơn nữa, dưới tình huống cực kỳ bận rộn, cô vẫn không quên châm một bình hồng trà thơm lừng cho vị chủ nhân đang đực mặt ra, còn phi thường săn sóc nhắc nhở hân, hồng trà rót vào ly, phải đợi sau 5 giây mới nên uống, mới có thể chân chính thưởng thức được hết hương thơm tuyệt vời của hồng trà.

Tất cả những điều này, đều hoàn thành trong hiệu suất cực độ và an tĩnh nhanh nhẹn, cô toàn thân cao thấp không nhiễm bụi trần, đứng giữa phòng khách ngăn nắp xinh đẹp, như quân gia hoàng gia chuyên nghiệp trong hoàng cung Anh quốc.

...Minh có phải đang nằm mơ hay không a? Mạnh Ân ôm đầu.

“...Ta thật sự không nhận được thư của Thanh Loan đại nhân a?” Hân còn đang phí công giấy dũa.

“Thanh Loan đại nhân có sai chim khách đến đưa lời nhắn a.” Vô Cấu ánh mắt chớp chớp, “Ta hiểu được, ước chừng là chủ nhân không rảnh điều ngự đi.”

...Có người bình thường nào sẽ biết điều ngự a?

“Nhưng không sao.” Cô từ trong túi của chiếc tạp dề trắng muốt lấy ra một phong thư, “Đây là thư giới thiệu của Thanh Loan đại nhân viết.”

Mở phong thư ra, may mắn là kiểu chữ tiểu triện dễ hiểu, Mạnh Ân thử dài một hơi nhẹ nhõm. Lỡ như là giáp cốt văn*, thì thật sự là không ổn rồi. Hân đọc được khoảng 5-6 phần. Cần thận tỉ mỉ đọc thư giới thiệu của Thanh Loan, văn từ trang nhã lưu loát (tuy là cổ văn...), ý cảnh sâu xa uyển chuyển, lấy ra làm văn xuôi đọc cũng không quá đáng...

(* giáp cốt văn: chữ giáp cốt; văn giáp cốt, chữ khắc trên mai rùa và xương thú thời nhà Thương, Trung Quốc, thế kỷ 16-11 trước công nguyên)

Nhưng là qua lá thư lại không nhìn ra được lý do vì sao một thiên nữ lại chạy tới nhà họ làm quân gia... Hân vậy mà không hề cho là vì hân cứu Thanh Loan, mà lão đại phía trên sẽ khăng khải cử một quân gia cho hân.

Phải biết rằng, lão đại phía trên là cực kỳ keo kiệt.

Cô chỉ hàm hồ cảm ơn Mạnh Ân cùng Lưu Phi đã làm mọi chuyện cho cô, cũng nhờ hân đối xử tử tế với vị thiên nữ cấp bậc quân gia này.

Mạnh Ân còn đang tần ngần, quân gia thiên nữ đã thông thả đi vào nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Bây giờ còn chưa đến tám giờ a!

“Có vài món cần thời gian nấu,” đôi mắt xinh đẹp của cô chớp chớp, “Ta phải hoàn thành nhiệm vụ tiền trí trước.” (Chắc là nhiệm vụ chuẩn bị bài trí trước hoặc tên một nhiệm vụ trong game, chỗ này anh Mạnh Ân cũng không hiểu, thì làm sao mình hiểu được)

... Nhiệm vụ tiền trí là cái gì?

“Đợi chút, đợi chút...” Mạnh Ân kêu lên, “Vì sao? Trong thư, Thanh Loan đại nhân cũng không hề đề cập. Ngài thoát nhìn là thiên nữ rất có tu vi, tại sao muốn tới nhà một tiểu phạm nhân như ta...”

“Ai yo, thiên giới đều là một đám thân bằng quyến thuộc a. Thăng quan đến phiên ngươi chắc?” Vô Cấu lưu loát lôi nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra, bắt đầu nấu ăn, “Có tu thêm nhiều năm nữa cũng có ích lợi quái gì? Nói thật với ngươi chứ, ta thành tiên từ cuối thời Đông Hán, ở trong đám chư tiên trên thiên giới, cũng coi như là già dặn. Lại nói ta tu luyện cũng cần cù, cũng không phải là loại người ‘thành tiên rồi tùy tiện ăn chơi ngàn năm’. Nhưng mà có hữu dụng sao? Từ ngày thành tiên, ta liền được điều đến Dục Hương Điện làm nhiệm vụ châm nước trà, cho tới bây giờ, ta vẫn còn đang châm trà...”

Cô xem qua nguyên liệu nấu ăn, nên xắt thì xắt, nên trụng thì trụng, nhanh chóng nhanh nhẹn như là đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, “Hơn nữa ngươi biết không? Ở thiên giới, một chút phúc lợi đều không có a! Chức quan của ta là ‘Dục Hương tiên quan’, ta thêm vào! Một ngày làm hai mươi tư giờ, ngay cả chút nhàn hạ cũng không có a! Ngươi nói xem, đây mà là nhân quyền sao? Đã thế kỷ 21 rồi, kênh Fourth channel (một kênh truyền hình cáp ở Đài Loan) ở nhân gian cũng truyền bá ngất trời ở thiên giới rồi. Ngươi có biết bọn họ còn muốn cầu ‘cười không lộ răng, đi không rung váy’ như những tiên quan chúng ta a! Bọn họ rốt cuộc có hiểu cái gì gọi là ‘nghệ thuật của nữ hầu không’ a?!”

... Nữ hầu còn có cái gì nghệ thuật sao?

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Ừm, ta còn có rất nhiều việc phải làm.” Cô liếc nhìn Mạnh Ân một cái, lại từ trong túi tạp dề lấy ra một quyển sách nhỏ thật dày, “Ta cũng biết chủ nhân bề bộn nhiều việc. Nhưng vì tương lai hợp tác vui vẻ, hy vọng ngài đọc qua bản hiệp ước này. Nếu ngài cảm thấy có cái gì không hợp lý, chúng ta thương lượng lại, thấy chỗ nào sửa được thì sửa, được không?”

Mạnh Ân ngu người tiếp nhận quyển sách nhỏ kia, Vô Cấu ngậm nga hát, bắt nồi nước lên bếp tiếp tục nấu, rất tự động tự phát tìm quần áo nên giặt, sau xách sọt quần áo dơ, đi ra sân.

Quyển sách này thật sự là toàn diện không chỗ nào chê được... Đem tất cả những hạng mục công tác cô nên làm nhất liệt kê ra. Thậm chí bao hàm cả điều khoản “Tầm thủ cứng: không hạn chế số lượng”, ngoài ra còn phi thường rộng lượng đem tất cả việc nhà đều ôm đồn hết, thậm chí rất thích chăm sóc cho tất cả sinh linh trong phạm vi mười dặm (bao gồm cả những đệ tử đến thực tập ngắn hạn).

Mạnh Ân không khỏi bắt đầu đổ mồ hôi hột. Làm ơn đi, quản gia làm được đến trình độ này hẳn là phi thường sang quý, người lại càng không được quên, cô ta thế nhưng là thiên nữ tôn quý a ~

Nhưng lật tới trang trả thù lao, lại đơn giản mộc mạc đến mức khiến hần há hốc mồm.

Cô yêu cầu mỗi ngày công tác 8 giờ, nghỉ ngơi Chủ nhật hàng tuần, tiền lương thấp nhất theo tiêu chuẩn (theo bảo hiểm lao động cục sở chế định), bao ăn ngày ba bữa, có phòng riêng của mình, và dung lượng sử dụng Internet không được bị giới hạn (?), còn có điều đặc biệt nhất, cô yêu cầu hàng tháng phải cung cấp cho cô...

“Poster hàng tháng của World of Warcraft”?!

“Ngoài ra, điều quan trọng nhất là, hy vọng chủ nhân cùng tiểu thư có thể tôn trọng chuyên nghiệp cùng tôn nghiêm của quản gia ta.” Đây là nội dung một dòng cuối cùng trong quyển sách.

Hần ngu người. Loại hiệp ước siêu cấp không bình đẳng này, rất giống như đối đãi với một osin mà không phải đối đãi với một quản gia thiên nữ cấp hoàng kim đi?!

Cầm quyển sách, hần đổ mồ hôi đi tìm Vô Cấu đang phơi quần áo, “Này... Thiên nữ đại nhân... Ách, ý ta là, Vô Cấu tiểu thư, người xác định hiệp ước này thỏa đáng?”

Vô Cấu khiêm tốn cười (thực thích hợp với quần áo của cô), “Chỉ làm 8 giờ có phải quá ít hay không? Nhưng ta sẽ hoàn thành hết tất cả công việc, cũng sẽ nấu sẵn bữa tối...”

“Không không không! Ta không phải ngại thời gian ít! Mà là...” Hần rất khó mở miệng, “Ngài chỉ cần thù lao như vậy? Như vậy đối với ngài thật sự...”

“Kỳ thật là còn có một yêu cầu khác.” Cô cười đến tựa như hoa xuân, “Chính là ta quên viết vào.”

Mạnh Ân thờ hốc vì kinh ngạc, cảm thấy chuyện lớn hẳn là không ổn rồi. Thiên nữ mà lại muốn hạ phạm, bình thường đều là vì vấn đề tình yêu đi. Vạn nhất cô ta yêu cầu Mạnh Ân đi tìm người yêu từ một ngàn năm trước, hẳn phải đi đâu tra tư liệu để tìm người đây? Đêm Hè làm sao lại thần thông quảng đại đến vậy được, cũng chỉ là viện nghiên cứu của nhân gian, làm sao có thể mò ra được người đàn ông phụ lòng không biết đã đầu thai thành mèo hay heo từ đời tám hoánh nào a?!

“Nếu...” Cô ngượng ngùng cúi đầu, “Nếu có thể cho ta lĩnh trước tiền lương một tháng, mua trước một bộ máy tính bàn cho ta... Ta thật sự sẽ vô cùng cảm kích.”

... Hả?!

“Không cần loại tốt lắm đâu,” cô xua tay, “Chạy được ma thú (Warcraft) là được rồi.” Đôi mắt to tròn điểm đậm đáng yêu của Vô Cấu nhìn qua, “... Có thể chứ? Hay là yêu cầu này có phần quá đáng...”

Mạnh Ân giương miệng một hồi lâu, “...Ta sẽ đưa cho ngài một bộ máy! Chút chuyện này không hề có vấn đề, thật sự!”

“Vậy thật tốt quá!” Vô Cấu cười đến kiêu mị đoạt lòng người, “Biết làm sao được a, người ta mới đến, thương gia nhân gian cũng không quen biết, thiên quan quản lý mạng Internet lại kiên quyết không chịu để cho máy tính thiên giới nối mạng ra ngoài.”

...Thiên giới chẳng những có máy tính, còn có quản lý mạng a... Mạnh Ân cảm thấy choáng váng.

Đến chiều, Lưu Phi trở về, cũng giống như sư phụ cô: ngu cả người.

Trời ạ, cô xém nữa nghĩ mình đi nhầm nhà... Nếu không phải nhà bọn họ ở nơi thâm sơn cùng cốc, giữa vùng hoang vu dã ngoại này, chỉ là một nhà duy nhất không còn một ai, cô nhất định nghĩ là đã đi nhầm đến khu nhà giàu có của hàng xóm rồi. Cô tự nhận bản lĩnh xử lý việc nhà của mình cũng không kém, nhưng muốn dùng giẻ lau, thay đổi một chút bài trí, là có thể dựng nên loại cảm giác vừa xa hoa vừa cao quý vừa khiêm tốn này, trừ phi sinh ra một lần nữa, bằng không cô vĩnh viễn không làm được a!

Càng làm cho cô kinh hãi là, thấy một vị mỹ nhân xa lạ ngênh đón, mỉm cười xinh đẹp nhận lấy balô, “Tiểu thư vất vả rồi, bữa tối đã chuẩn bị xong, chủ nhân đang đợi ngài cùng dùng cơm.”

Cô ta kêu ai? Tiểu thư ở đâu ra?!

Trong tình huống dở dẫu, cô ăn xong bữa tối vô cùng tinh mỹ kia, mà vị quân gia xinh đẹp đến cực điểm kia, đem phòng bếp cùng bàn ăn thu thập xong.

“Thực xin lỗi, Vô Cấu hết giờ làm việc. Nếu ngài thật sự có cần gì, có thể rung chuông gọi ta.”

“...Ách, không cần, sau khi hết giờ làm là thời gian của cô.” Mạnh Ân như người mới tỉnh dậy từ trong mộng, “Cám ơn về bữa tối, thật sự là rất ngon.” Vừa nói vừa lấy khay tay huyých Lư Phi.

Lư Phi lúc này mới bừng tỉnh, “Thật sự thật sự, ăn rất ngon, thật không ngờ lại được nếm mỹ vị thế này.”

“Chủ nhân và tiểu thư thích, là vinh hạnh lớn nhất của Vô Cấu.” Cô cười đến mỹ lệ như thế, tựa như một cơn gió xuân thổi qua, “Vô Cấu cáo lui trước.”

Tựa như cảnh liễu trước gió, cô ung dung duyên dáng bước lên lầu, Lư Phi há hốc miệng, một hồi lâu mới lắc mạnh sự phụ của cô, “Sự phụ! Người nói thật mau! Người tìm ở đâu được vậy? Trời ạ, cô cô cô... cô ta không phải, cô không phải người thường á!”

Cô biết nghe như vậy rất giống đang mắng người... Nhưng cô tuyệt đối không có ý đó. Nói như vậy cũng đúng, Thanh Loan cũng không phải người. Nhưng cô theo bản năng biết Thanh Loan cao quý, rất tự nhiên mà hầu hạ cô ấy.

Hiện tại ‘người’ cùng Thanh Loan cấp bậc không sai biệt lắm đến đây nấu cơm cho bọn họ ăn! Cái cái cái này...

Bị cô lắc đến hoảng loạn, Mạnh Ân cuối cùng cũng bình tĩnh một chút, “Cô ta là thiên nữ. Hơn nữa còn là tiên có chức quan.”

“Sự phụ!” Lư Phi nhảy dựng lên, cô là biết ‘Đêm Hè’ có vài sự phụ có khả năng triệu hồi hoặc nô dịch một vài yêu ma có cấp bậc thấp, thậm chí thu phục được vài yêu tiên cũng là có khả năng... Nhưng một thiên nữ có chức quan!?

“Sự phụ á! Người không biết làm việc nhà ta sẽ không trách người, lúc vừa tới đây ta cũng biết được đức hạnh của người!” Lư Phi túm lấy vạt áo trước của hắn mà lắc mạnh liệt, “Người không biết làm thì ta làm thôi! Người cần gì phải mạo hiểm tánh mạng đi tìm một thiên nữ đến chứ? Trời ạ ~ đây không phải là chuyện chết người rồi có thể giải quyết á!”

“Cô ta là Thanh Loan đại nhân giới thiệu đến!” trước khi bị bóp chết, Mạnh Ân với gương mặt căng đỏ như gan lợn kêu gào, “Ta vô tội, đừng có bóp chết ta thật~”

Chờ Lư Phi nhìn thấy thư giới thiệu cùng hiệp ước, cũng sửng sốt như sự phụ cô. Thậm chí cũng giống nhau có cảm giác ‘tai họa sắp xảy ra’.

Tục ngữ nói, “Thiên hạ không có bữa ăn miễn phí”, cũng có thêm một vĩ nhân nào đó từng nói, “Từ trên trời rớt xuống chỉ có phân chim, tuyệt đối không phải là lễ vật gì.”

Trong lòng họ, không hẹn mà cùng dâng lên một dự cảm xấu...

Bất quá, dự cảm xấu vậy mà vẫn chưa xảy ra. Hoặc là nói, trong hai tháng, hết thấy đều bình an.

Quản gia của bọn họ quả thật là chuyên gia của cấp chuyên gia, chăm sóc cuộc sống bọn họ thỏa đáng hẳn lên, cũng đem chúng súng vật (ách... trong đó cũng có không ít là mãnh thú độc cắn) khống chế có trật tự. Quan trọng nhất là, cô công tư rõ ràng, lúc đi làm là một quản gia chuyên nghiệp nghiêm ngặt phân rõ ranh giới, sau khi hết giờ làm thì một tí tạo kiểu cách thần tiên hoàn toàn đều không có, thân thiết như chị hàng xóm nhà bên.

Có lẽ vì rất thân thiết, nên đối với hai thầy trò một sách không hề có một sở thích gì này, rất là bất mãn.

“Không xem tivi, không xem truyện tranh, không chơi điện tử.” Vô Cấu oán giận, “Các người sống có ý nghĩa gì? Lại đây lại đây, Vô Cấu tỷ tỷ dạy các người chơi ma thú (Warcraft).”

Chơi ma thú? Lư Phi hồ nghi nhìn đám Tỳ Hưu quần bên chân đôi ăn tiền xu, cùng tiếng rống ngẫu nhiên vang lên ngoài cửa sổ của Tiểu Ái... Cô cảm thấy không cần chơi điện tử mỗi ngày đều có ma thú để chơi.

“Bài tập em còn chưa làm xong” Cô xin lỗi cười cười.

“Ta còn một đồng tư liệu nghiên cứu chưa xem” Mạnh Ân vội cầm lấy một xấp tài liệu thật dày ngăn trở.

“Thật là người không thú vị...” Vô Cấu thì thầm oán giận, từ trong tủ lạnh cầm lấy một hộp sữa lạnh, “Phải chăng các người không có tuổi thơ á?”

Chờ sau khi cô ta đi rồi, Lư Phi thấp giọng hỏi, “Sự phụ, chúng ta như vậy tính là không có tuổi thơ sao?”

Mạnh Ân cũng đang tự hỏi. Đường như kể từ khi biết chữ, đầu hấn viên vui vào biển cả tri thức, không có bao nhiêu ký ức về tuổi thơ.

“Không có người nào quy định tuổi thơ là phải sống như thế nào?” Hân cúi đầu tiếp tục nghiền ngẫm tài liệu lịch sử vừa dày vừa đầy thuật ngữ văn hiến.

Lưu Phi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cô chưa từng đọc truyện tranh, cũng không thích xem tivi, đương nhiên cũng không chơi điện tử. Nhưng không hề cảm thấy cuộc sống có gì thiếu sót.

Nhún vai, cô tiếp tục làm bài tập của mình.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ở chung càng lâu, cảm giác sợ hãi dần dần nhạt đi, nhưng Lưu Phi vẫn thường có một loại cảm giác là lạ khó hiểu.

Vô Cấu sau giờ làm cùng Vô Cấu khi đi làm thật sự chênh lệch quá lớn, sau quen biết rồi, tuy Vô Cấu luôn dính vào máy tính, nhưng là con gái mà (bất đồng chủng tộc cũng là con gái a!), có đôi khi cũng sẽ tụ tập một chỗ tâm sự.

“...Chị Vô Cấu, kỳ thật, chị cũng không cần làm vậy đâu... thật á. Lúc đi làm không cần cung kính, em đối với sư phụ cũng chưa từng cung kính a...”

“Áy dà, em không hiểu.” Vô Cấu cười khanh khách, “Chị hỏi em, lúc đi làm chị mặc cái gì?”

“...Tập dề viền ren và mũ quả dưa.” Cô vẫn cảm thấy loại trang phục này rất kỳ quái.

“Đồ thế nhưng là trang phục của hầu gái đấy!” Vô Cấu nói ra phi thường tự hào, “Thế nào? Chị cosplay rất giống đúng không? Cho nên ta nói a, mấy bạn nhỏ của nhân gian căn bản không nắm được tinh túy cos...”

Lưu Phi ngẩng đầu lên, mắt đầy mê hoặc, “... Cái gì là cosplay?”

Vô Cấu không khỏi kinh hãi nhìn cô, “... Oh my God, rốt cuộc em có tuổi thơ hay không a? Cho dù không có tuổi thơ, chẳng lẽ ngay cả thanh thiếu niên đều không có? Ai tới cứu vớt linh hồn cô gái vô tội mất niềm vui này a ~”

...Nghiêm trọng như vậy sao?

“Theo như em nói, đọc sách nhiều như vậy làm gì? Một chút lạc thú đều không có! Đáng thương ngay cả cosplay cũng không biết... Ta nói nha, Lưu Phi bé nhỏ, em được sinh ra ở nhân gian là hạnh phúc cỡ nào, nhiều thú vui như vậy em lại không biết cái nào?! Thiên nhân chúng ta nhưng mà hâm mộ đến chảy nước miếng a! Hàng năm vào những ngày hội chợ Doujinshi*, chúng ta chỉ có thể xem tin tức qua tivi hoặc Internet mà đồ kị kịch liệt, lại không thể tham gia, em có thể tham gia nhưng ngay cả chuyện đó đều không quan tâm, đây là thế giới gì a ~”

(Doujinshi (Đồng nhân chí) nói đơn giản là những fanfic được vẽ bằng tranh. Nội dung và hình thức tương tự như fanfic và fanart, chỉ khác là chúng được in ra một cách rất chuyên nghiệp và được bán như một tác phẩm Manga thực sự. Chúng được những họa sĩ nghiệp dư người Nhật sáng tác về những nhân vật có sẵn của những tác phẩm đã phát hành trước đó. Doujinshi dựa trên rất nhiều thể loại: game, manga, phim ảnh v.v...)

... Cái gì là Doujinshi a? Nhưng Lưu Phi rất thông minh mà không dám hỏi, trông bộ dáng bi thống đến bi thương như vậy của Vô Cấu, cô cảm thấy làm cho tiên nữ tỷ tỷ này thống khổ như vậy là không nên.

Gãi gãi đầu, ngày hôm sau, cô cõil lòng ôm đầy dấu chấm hỏi đi đến trường. Ở trường học cô nổi danh trầm mặc, đương nhiên cũng sẽ không có bạn bè. Bạn bè trong lớp xem cô ngang bằng như những đám mọt sách chỉ biết học khác, rất phân chia ranh giới rõ ràng, không hề quấy nhiễu lẫn nhau.

Đúng lúc bạn học ngồi cạnh đang đọc truyện tranh, cô nhìn thoáng qua bìa cuốn truyện tranh... Ánh mắt đều dừng thẳng. Đó không phải là bộ đồ của siêu cấp quân gia nhà cô sao?!

“À, bạn này...” lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện với bạn học, “Đây là ‘trang phục của hầu gái’ hả?”

Bạn học của cô toàn bộ đều bị dọa. Bạn học sinh giỏi cầm nín nửa học kỳ đột nhiên nói chuyện với mình, thật sự là rất dọa người. “...Đừng rồi, bạn có hứng thú sao?”

Tin nóng tin nóng! Bạn nữ sinh đứng đầu cả năm học lại quan tâm truyện tranh, không phải người ngoài hành tinh a!

Hứng thú? Từ lúc Vô Cấu tỷ tỷ thích mặc loại quần áo này, cô vẫn luôn tò mò đi? “...Ừm. Bạn này, có thể cho mình mượn xem chút được không?” Rốt cuộc ‘hầu gái’ là cái gì vậy? Chẳng lẽ không đúng nghĩa là quân gia sao?

“Tất cả đều cho bạn mượn!” bạn học lời nguyên cả bộ ra, “Àch, mình có thể mượn vở Anh văn của bạn không?”

“Vở Anh văn là được rồi sao?” mượn người ta nhiều sách như vậy, lại cho mượn lại một quyển vở thì không nên lắm. . . “Tất cả vở của mình ở đây, bạn muốn mượn quyển nào cũng được.”

Vì chung sống ổn thỏa với Vô Cấu tỷ tỷ, cô bắt đầu nghiêm túc đọc bộ truyện tranh tên là “Emma” kia.

* Emma: truyện này hay lắm, không phải thuộc mấy loại tình cảm hời hợt khác, hời đó đọc bên vnsharing, nhưng chờ hoài chưa hoàn. Mấy bộ truyện khác cùng tác giả cũng hay lắm, đây ý nghĩa.

- tạp đề + mũ quả dưa (mũ nổi):

Emma

“...Mình có thể photo được không?” bạn học e dè hỏi.

“Có thể nha.” Cô không biết chuyện này có gì đặc biệt, “Mình có thể hỏi một vấn đề được không?”

Mình đào được kho báu rồi... bạn học mừng rỡ thiếu nửa hôn mê, kiểm tra học kỳ lần này được cứu rồi! “Bạn cứ nói đi, bạn hỏi gì mình đều nói hết!”

“Cái gì là cosplay?”

Lời này vừa dứt, một đám nữ sinh khác cũng chấn kinh theo, “Bạn có hứng thú với cosplay?” Bọn họ vốn cho là một sách chỉ biết đọc sách, chứ không nghĩ tới sẽ đề ý đến chuyện này!

“Tránh ra! Để cho dân chuyên nghiệp nói!” Vài bạn gái phi thường cuồng nhiệt đi đến, “Kỳ thật a, cosplay là từ viết tắt costumeplay trong tiếng Anh, ý nghĩa tương tự như costume piece. Ý tứ là: sân khấu kịch cổ trang. Từ này ở COMIKET (một hội chợ truyện tranh lớn nhất của Nhật Bản) là nhà xuất bản muốn thu hút bằng cách ăn mặc như những nhân vật trong truyện hoặc Anime rồi trình diễn một phân đoạn trong truyện. Sau vì để tiện truyền bá, cũng xuất hiện từ viết tắt cosplay. Ở Đài Loan, giải thích COSPLAY là ‘người hóa trang’. Đương nhiên cũng có nhiều nghĩa rộng, nhưng phần lớn đều là giải thích như vậy...”

“Chỉ cos bề ngoài không có ý nghĩa,” một nữ sinh khác kêu lên, “Nội hàm không cos được, chỉ có cái xác có ích lợi gì?”

...Mình nghĩ các bạn ấy cùng Vô Cấu tỷ tỷ sống chung nhất định sẽ rất hợp. Nhìn các bạn ì xèo tranh cãi không thôi, Lưu Phi yên lặng nghĩ.

Cô mượn truyện tranh về nhà, chia cho sư phụ đọc. Sư phụ rất nhanh đã xem xong, mờ mịt nhìn cô. “...Dùng hình để làm phim? Chia Storyboard cũng không tệ.”

(*Storyboard (SB) là một kịch bản đồ họa: như một loạt các hình minh họa, hình ảnh hiển thị theo thứ tự để giúp việc hình dung hình ảnh chuyển động, hình ảnh động, chuyển động đồ họa hay truyền thông tương tác, bao gồm cả tương tác website sẽ như thế nào.)

Lưu Phi hơi cảm thấy an ủi, không phải chỉ mỗi cô là chưa từng đọc truyện tranh mà thôi. “Sư phụ cảm thấy thế nào?”

“Cái gì thấy thế nào?” Mạnh Ân càng mờ mịt.

“Quần áo của nữ nhân vật chính...”

“Hử? À à! Đúng, rất giống với quần áo của Vô Cấu...” hần càng mờ mịt khó hiểu hơn, “Tại sao lại mặc quần áo bất chước trong truyện tranh? Ta chưa từng thấy người khác mặc như vậy a.”

“Cái này gọi là cosplay...” Cô thực nhẫn nại giải thích cho sư phụ.

“Tại sao lại cosplay làm quần gia?” Mạnh Ân hỏi.

Lưu Phi nhất thời nghẹn lời, hỏi rất hay, kỳ thật cô cũng muốn hỏi. “...chắc là do sở thích đi?”

“Đó cũng coi là sở thích sao?” Mạnh Ân cảm thấy vô cùng khó hiểu, “Người trời đều kỳ quái vậy sao?”

Thình lình, phía sau bọn họ truyền đến một câu oán giận, làm Lưu Phi sợ tới mức trực tiếp chui tọt vào lòng Mạnh Ân. (chị có sở thích thích chui vào lòng sư phụ thía)

“Mới không có đâu! Chỉ có nàng mới quái thai thôi? Thực quá đáng... Đừng có lời tất cả thiên nhân ra vợ dứa cả năm!”

Bọn họ trong bóng đêm, nhìn thấy được 3 con mắt đang hùng lực nổi lửa giận... Đúng, bạn không nhìn lầm, là ba cái. Chỉ thấy người tới mày kiếm mắt sáng, mặt như quan ngọc, thật sự là mỹ nam tử thiên thượng hiếm thấy, nhân gian độc nhất...

Vấn đề là hần có đẹp trai như thế nào đi nữa cũng có đến ba con mắt a!!

“... Quý ~” Luru Phi gập cổ la lên, một phen chui tọt vào lòng sư phụ.

“Quý cái gì? Bất lịch sự!” soái ca cổ trang tức giận, “Ta đường đường là Nhị Lang Thần mà bị người xem thành quý? Mặt mũi ta phải để đâu đây?!”

“... Dương Tiễn, Dương đại nhân?” Mạnh Ân há to miệng, đến phiên hấn muốn té xỉu.

Đây là có chuyện gì? Mạnh Ân ôm Luru Phi đang phát run, toàn bộ đều ngây người. Nếu không phải Luru Phi sợ hãi như vậy, hẳn thật sự muốn đứt khoát té xỉu phát cho xong.

Làm sư phụ người ta mà té xỉu thì còn ra thể thống gì? Đây là lý do chủ yếu vì sao hắn có thể giữ vững tinh táo.

Vì sao? Hắn chẳng qua chỉ tình cờ mà cứu được Thanh Loan đại nhân, sau đó Thanh Loan đại nhân vì biểu đạt lòng biết ơn, đã cho một tiền quan đến nhà hắn làm quản gia rồi, vì sao lại đột nhiên lại hiện ra thêm một ông cháu trai của Thiên đế (hoàng thân quốc thích của thiên giới đó a!) đột nhiên giá lâm đến nơi nghiền cứu rách nát này của hắn cơ chứ?!

Rốt cuộc là...

Nhị Lang Thần tức giận nhìn nhìn hai thầy trò vô dụng này, tự mình kéo chiếc ghế dựa ngồi xuống, “Miệng há hốc vậy là sao? Không sợ có ruồi bọ bay vào sao?”

Mạnh Ân vội đóng miệng lại (còn mém tí nữa cắn phải đầu lưỡi), “Này... Dương đại nhân vì sao đại giá quang lâm đến tệt xá ạ?”

“Là quá tệt mới đúng.” Nhị Lang Thần soi mói nhìn xung quanh một chút, biểu tình có chút không được tự nhiên, “Ta nói đi ngang qua khát nước đến muốn xin chén nước, các người tin không?”

Tuy phạm nhân sợ thần cơ hồ đã thành bản năng, nhưng đôi thầy trò vô dụng này vẫn hết sức thành thực mà lắc đầu.

Nhị Lang Thần phiền chán gãi đầu, “...Ta cũng không tin.” Hắn nhìn trái ngó phải một lúc, “Cái kia... Ta là nói, nữ quan ngu ngốc kia, đã sám hối hay chưa?”

Nữ quan ngu ngốc? Mạnh Ân mắt đầy mộng lung, nghĩ một lúc mới bừng tỉnh đại ngộ, “Ngài là nói tiểu thư Vô Cấu sao?”

“Hỗn trướng!” Nhị Lang Thần giận tím mặt, “Khuê danh của tiên quan là tùy tiện cho một phạm nhân như người gọi bậy sao?!”

Hắn tức giận như vậy làm chi? Dù có lo ngại cỡ nào đi nữa, Mạnh Ân cũng đã từng nhìn đôi bạn học diễn qua một màn ‘tình yêu thần tượng’ rồi đấy. Mạnh Ân bất đắc dĩ đem ánh mắt mờ mờ mở ra, “Dạ. Ngài là nói tiên quan đại nhân sao?”

Nhị Lang Thần hơi hơi bớt giận chút, “...Chính là nàng. Nàng đến chỗ các người làm hạ nhân, có chịu khổ hay không? Có hối hận về thất trách của mình không?”

“...Ta thấy chị ấy mỗi ngày đều rất vui vẻ.” Sau khi chắc chắn hắn không phải là quý, Luru Phi có vẻ trấn tĩnh. “Chủ nhật vừa rồi, chị ấy còn tham gia off Guild, trở về còn kể cho ta có rất nhiều nam sinh đều tỏ tình với chị ấy.”

Mạnh Ân muốn ngăn cản nhưng không còn kịp, Nhị Lang Thần tức giận đến sùi bọt mép, rầm một tiếng nỏ banh bàn ăn nhà họ.

Một trận bụi bay trần ngập, đôi thầy trò vô dụng ôm nhau phát run.

“...Kẻ nào? Là kẻ phạm nhân nào không biết sống chết dám nuôi ý đồ những chằm tiên quan thiên thượng?! Nàng đi với ai?!” Nhị Lang Thần thanh âm không cao, từng trận hồi âm lại làm cho hai thầy trò này choáng váng đầu óc.

“...Vô Cấu tỷ tỷ nói, Internet là Internet đòi thật là đòi thật, chị ấy nói yêu đương rất nhảm chán, cho nên ai cũng không đồng ý.” Luru Phi thanh âm phát run.

Mặt Nhị Lang Thần hơi hòa hoãn lại, nhưng lại trở nên bi thương. “Vì sao nàng lại không nghe lời chứ? Nàng muốn thăng quan đã không dễ rồi, tại sao còn cố chấp như vậy làm gì? Muốn nàng gả cho ta, lập tức trở thành Vương phi, chức quan lập tức liền bay lên tận trời, không nhanh hơn sao?”

Tuy rằng sợ hãi, nhưng Luru Phi trước nay là người rất thành thực. “...Ngài cầu hôn chị ấy như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Uể oải nói, Nhị Lang Thần không chú ý tới sự thẳng thắn của Luru Phi.

“Nói thẳng ra, nếu có người cầu hôn ta như vậy, ta tuyệt đối cũng không đồng ý.”

Nhị Lang Thần trừng mắt nhìn cô một hồi lâu, nhưng không hề tức giận.”... Vì sao?”

“Ít nhất cũng nên có một câu ‘Anh yêu em’ chứ nhỉ?” Luru Phi nghĩ mình ở phương diện tình yêu đã ừ ừ cạc cạc rồi, không ngờ có người còn ngốc hơn cô.

Vị soái ca cổ trang ngây người một hồi lâu, mới phun ra một câu như vậy “...Nghe quân nói một buổi, hơn đọc sách mười năm”

Lưu Phi chỉ cảm thấy mặt đầy hắc tuyến. Cô đối với phương diện đánh giá chỉ số thông minh của soái ca mỹ nữ, lại rơi xuống vài điểm.

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Thì ra, Vô Cấu đến nhà bọn họ làm quản gia, là có một đoạn duyên cớ vừa rồi rắc rối kỳ.

Vô Cấu tu tiên từ nhỏ, sau khi tấn chức làm tiên, vẫn an phận thủ thường, cố gắng làm hết phận sự của mình. Khác với những tiên nữ tâm hồn thích yên tĩnh khác, cô vẫn luôn rất nghiêm túc chăm chỉ tu luyện để thăng chức, theo như người trần nói, là một người phụ nữ mạnh mẽ thành đạt có tham vọng cao.

Bất quá, vận khí của cô không được không tốt lắm. Cô khổ tu thành tiên, có thể nói là không có nửa điểm bối cảnh gia đình. Hơn nữa quy định thăng chức Thiên đình coi trọng xuất thân lại có bảo thủ không đổi trọng nam khinh nữ, cho dù khả năng của cô rất cao, pháp thuật lại tốt bậc, vẫn chỉ có thể lưu lạc đến Dục Hương Điện làm thị trà (hầu trà).

Nghiêm khắc mà nói, Nhị Lang Thần không ở tại thiên giới, nhưng thỉnh thoảng cũng phải ứng chiếu lên trời, đối với Vô Cấu tiên quan nhất kiến chung tình, nhưng vị tiên quan chính trực này lại cự tuyệt lời cầu hôn của hắn, càng ra sức khổ tu, hy vọng có thể điều đến ngành có thể phát huy chính mình.

(thăng thần mà nói, lời cầu hôn tệ như vậy, cô gái nào có tự tôn mà thêm đồng ý...)

“Lại nói tiếp, tivi cùng Internet thật sự là độc hại!” Nhị Lang Thần phi thường phi thường đau đớn, “Vô Cấu lưu lạc đến tình trạng này, đều là tại tivi cùng Internet đáng chết kia làm hại!”

Nhân gian dần dần tiến bộ, radio tivi đồng thời tuôn ra ồ ạt, chẳng những mê hoặc phạm nhân, cũng làm cho rất nhiều thiên nhân mượn danh nghĩa nghiên cứu, mà trầm mê trong đó. Thiên đế thấy vậy, cảm cũng không cảm được, thật sự không còn cách nào, dứt khoát mở cửa luôn. Về sau ngay cả Internet cũng khai phóng luôn, thiên giới nguyên bản buồn tẻ chán nản cũng bắt đầu có giải trí của chốn nhân gian.

Giữa ảnh hưởng sâu nhất, ngược lại vị tiên quan ở Dục Hương chính trực nghiêm túc này. Như từ một cái cực đoan này đi đến một cái cực đoan khác, cô bắt đầu trầm mê, xao nhãng cương vị công tác, rốt cục khiến cho trưởng quan phẫn nộ, ý muốn cách chức tiên của cô. Là Thanh Loan vốn giao hảo tốt với cô trở về Thiên đình, cùng Nhị Lang Thần liên tục khẩn cầu, mới lấy danh nghĩa “làm nô tỳ”, phạt cô hạ phạm.

“Người biết không?” Nhị Lang Thần thật sự phi thường oán giận, “Từ lúc nàng mê một cái trò điện tử đáng chết kia, nàng một ngày trực ban không đến hai mươi mấy giờ! Cự nhiên tiêu phí bốn giờ đi chơi điện tử! Thân là một tiên quan, làm sao có thể như vậy...?”

...Không có nhân tính mới đúng là thiên giới đi? Một ngày làm hai mươi mấy giờ, đây hoàn toàn là trái với luật pháp lao động cơ bản a!

Mạnh Ân nghe xong nửa ngày, gãi đầu. “Ách, vậy Dương đại nhân hôm nay đến là vì...?” Chuyện xưa nghe thì rất êm tai, nhưng hắn vẫn không biết vị soái ca ba mắt này đến đây làm gì, “Nếu ngài muốn gặp Vô... Ta là nói, tiên quan, vậy ta đi gọi cô...”

“Không nên không nên,” Dương Tiễn khản trương, “Nàng mà biết ta đến, nhất định sẽ mắng... nàng nói chuyện của nàng không cần ta quản...” Nói xong, hắn lại càng thương tâm, “Làm cháu trai Thiên đế, chẳng lẽ là lỗi của ta? Cũng không phải ta thích làm Vương gia cóc xì gì... Ta chưa làm gì cả, nàng đã nói ta ngay cả hơi thở đều đầy mùi thể hiện đặc quyền...”

... Giống như từng con người trong tình yêu đều rất khù khờ, không chỉ mỗi đám bạn học cũ kia của hắn mà thôi. Thiên nhân, cũng không ngoại lệ.

“Vậy ta có thể giúp được gì?” Mạnh Ân thực khách khí.

“Người sẽ không ngược đãi nàng đi?” Dương Tiễn dựng thẳng ba con mắt, “Ta nói cho người biết, phẫn lộ là ghi như vậy, nhưng người tốt xấu gì cũng phải tôn trọng nàng đâu gì cũng là một tiên quan tốt!”

...Ai dám a?

“Chúng ta đều rất tôn trọng cô ấy.” Mạnh Ân vội đảm bảo.

Dương Tiễn thoáng có chút an ủi, lại dài dòng dặn đi dặn lại, lúc này mới lưu luyến không rời mà rời đi.

Chờ hắn đi được một lúc rồi, tim của hai thầy trò vô dụng họ thật vất vả mới bình tĩnh lại được... Vô Cấu mở miệng một cái, lại làm cho bọn họ lại nhảy

dựng lên.

“A tên gốc ba mắt kia đi rồi sao?” Cô đứng dựa khung cửa, lạnh lùng hỏi.

...Tên gốc ba mắt. Bọn họ nên trả lời hay không đây...? “Nếu cô nói là Dương Tiễn Dương đại nhân, ngài ấy vừa mới đi rồi.”

“Hừ.” Vô Cấu quát cường hất đầu, “Hiện tại lại ngoan ngoãn như vậy. Nam nhân không bá đạo một chút, làm sao khiến nữ nhân tâm phục được a? Ngu gốc chính là ngu gốc.”

...Bằng không ngươi muốn hấn làm sao bây giờ!? Ngươi nói thẳng được không?

Chờ Vô Cấu tức giận xông lên lườm đánh điện tử, Mạnh Ân thờ dãi, vuốt tóc Lưu Phi, thăm thía nói, “Tiểu Lưu Phi, những thứ này đều là mặt trái. Lúc ngươi quen bạn trai, cũng không nên học bọn họ khó hiểu như vậy a.”

“...Sur phụ, ngươi bệnh hả? Ta mới mười sáu tuổi, nói yêu đương cái quỷ gì?”

Phiền phức dừng tại đây sao? Ngươi đã nghĩ quá tốt rồi.

Nhị Lang Thần không có việc gì lại chạy đến “Đi ngang qua xin trà uống”, thuận tiện hỏi một chút về Vô Cấu sống như thế nào, có hay không có cũng lải nhải một đồng, hoàn toàn không hỏi thời gian không hỏi địa điểm, Lưu Phi từng một lần hét thảm ôm khăn tắm từ trong phòng tắm chạy như điên vọt thẳng vào phòng thí nghiệm của Mạnh Ân.

Mạnh Ân che mặt, “...Đi mặc quần áo vào.”

“Ta không dám đi!” Lưu Phi thét chói tai, “Nhị Lang Thần ở trong phòng ta!”

Mạnh Ân phải đi phân rõ phải trái, sau thất lưng còn kéo theo một cô bé trùm khăn tắm sợ không ngừng phát run.

“Dương đại nhân, như vậy thật sự hơi quá đáng.” Mạnh Ân hiện tại không thể nhẫn nhịn nữa, “Ngay cả nữ sinh tắm rửa cũng muốn quấy rầy, ngài không biết làm như vậy rất không hợp lễ nghi sao?”

“Ta chỉ là đi nhằm cửa.” Hấn vậy mà rất hùng hồn lý lẽ, “Ta sẽ nhìn trúng nhóc tiểu quỷ chưa phát dục hoàn toàn này sao?”

“...” Hấn mời Dương đại nhân ra, để cho Lưu Phi thay quần áo, “Ta có thể xin hỏi ngài hôm nay đến đây là vì...”

“Đi ngang qua vừa vận khát nước.” Hấn trả lời rất chi là hợp lô-gíc.

Mạnh Ân thật sự rất muốn lấy a xít clohydric đã ướp lạnh cho hấn giải khát.

Giữa lúc gà bay chó sủa ầm ỹ như thế, người duy nhất có thể thờ ơ, chỉ có Vô Cấu đang trốn trong phòng liều mạng đi phụ bản. Mạnh Ân không tin cô hoàn toàn không biết tình hình, cũng không tin sau khi đi phụ bản xong cô sẽ bị tam trọng khổ: mù, câm điếc.

(phụ bản: ai chơi game mới biết, giống như một dạng nhiệm vụ vậy, nhưng đây là nhiệm vụ liên tục, nếu thoát ra giữa chừng phải đi lại từ đầu, hoàn thành phụ bản sẽ được điểm kinh nghiệm exp, hoặc phần thưởng rất nhiều)

Cô căn bản là cố ý đi?

Ầm ỹ cỡ nào, huyền nháo thế nào, nguyên bản Mạnh Ân đều có thể chịu được. Nhưng dọa cho Lưu Phi khóc, hấn thật sự muốn bùng nổ. Hấn động thủ rung rung cái chuông quản gia mà lúc ban đầu Vô Cấu từng đưa cho hấn.

Đương nhiên đây là do tức giận. Hấn cũng không biết là rung chuông Vô Cấu sẽ lập tức xuất hiện, chẳng qua chỉ muốn biểu đạt kháng nghị suy yếu của hấn mà thôi.

Cho nên khi siêu cấp quản gia của hấn xuất hiện, hấn lại há hốc miệng.

“Chủ nhân, có chuyện gì sao?” hành vi lễ phép như vậy là do cô tự chế ra... Cho dù không mặc vào bộ trang phục hầu gái kia, nhưng kia vẫn là phong phạm của quản gia quý tộc tiêu chuẩn.

Ngay người một hồi lâu, Mạnh Ân mới quyết tâm, “Làm phiền cô, Vô Cấu tiểu thư. Nói chuyện rõ ràng với người đàn ông này giùm.”

Vô Cấu chần chờ vài giây, chợt vẻ mặt kiên nghị nhìn Dương Tiễn đang không biết trốn đi đâu, “Ngươi tìm tiểu thư chủ nhân nhà ta có chuyện gì?”

Nhị Lang Thần hung mãnh, kiêu ngạo hoàn toàn không giảng đạo lý mọi ngày, đột nhiên biến thành thiếu niên e lệ tuổi dậy thì, xoắn xoắn ngón tay (o.0'?!), lắp bắp rặn không ra một câu đầy đủ, chỉ một mực lắc đầu.

“Như vậy, là tìm ta đúng không?” Vô Cấu hai tay chống nạnh, sau lưng xuất hiện nộ khí mãnh liệt như mãnh hổ.

“...Ta, ta biết nàng đã bảo ta đừng đến tìm nàng...” Dương Tiễn rốt cục nặn ra được âm thanh lí nhí nhỏ như muỗi kêu, “Nhưng mà ta, ta...”

“Biết ngươi còn tới?!” về mặt bình tĩnh của Vô Cấu rốt cục hồng mắt, “Ta nghĩ ngươi có thể tự kiểm chế hay không, cho nên cũng không đi nói toạc ngươi, kết quả càng ngày càng không ra dạng gì, vẫn là cái bản mặt quyền hành hoàng thân quốc thích kia! Không lấy không lấy là không lấy! Bỏ không uống nước thì nhân đầu bắt uống sao? Ta nói không lấy chồng chính là không lấy chồng, có nghe không?!”

“Nhưng mà ta yêu nàng a!” Hấn rốt cục lấy dũng khí hết cả đời, rống lên.

Vô Cấu sùng sốt một chút, đoạn hất mặt qua một bên, “... Hừ.”

“Hừ là có ý gì...” Lớn tiếng kháng nghị, thanh âm của Nhị Lang Thần dần dần suy yếu, bởi vì Vô Cấu đang trừng hấn. Là sao? Hấn nhớ rõ trước kia không sợ Vô Cấu như vậy a! Nhưng càng ái mộ, lại càng sợ cô... Nói ra thế nào cũng bị cười rớt hàm răng a, nhưng hấn chính là, chính là không có biện pháp a!

“Ta không yêu bất luận kẻ nào.” Vô Cấu dời ánh mắt ra chỗ khác, “Uống công ngươi tu tiên nhiều năm như vậy, còn không nhìn ra? Ngươi trước mắt cảm thấy cảnh hoa này đẹp đẽ, trăm phương nghìn kế ngất đến, ba ngày liền ném quên mất. Yêu loại hoa sáng nở chiều tàn này, có gì tốt mà cố chấp? Ngươi tu tiên tu đi đâu hết rồi? Ngươi là đứa ngốc sao?”

“Nàng mới là ngốc đấy!” Nhị Lang Thần tức giận, “Nàng biết tình yêu là hư ảo, chẳng lẽ không biết công danh lợi lộc cũng là hư ảo? Cho nàng làm cung chủ thì thế nào a? Kia còn không phải là công dã tràng ư? Có cái gì là có thể vĩnh hằng không thay đổi sao? Đều đã thành tiên rồi, bổng lộc và chức quyền còn có khác biệt gì sao?”

“Ta không phải vì bổng lộc và chức quyền!” Vô Cấu dương cao thanh âm, “Ta ngay cả thần tiên cũng không thèm làm, hưởng chi loại hư danh đó!”

“Nếu nàng không thích làm thần tiên, vì sao không dứt khoát từ chức hạ phàm?” Nhị Lang Thần cũng lớn tiếng theo cô, “Nàng làm phàm nhân ta còn có thể bảo vệ nàng a!”

“Tại sao ta phải tự tình hạ phàm a? Cái ta muốn chính là công bằng, công bằng ngươi hiểu hay không a!” Vô Cấu hoàn toàn nổi hỏa, “Ta thiên tâm vạn khổ thành tiên, chăm chỉ cần cù tích lũy nhiều DKP như vậy, ta nhưng ngay cả tí ti quyền lợi của bổng lộc và chức quyền đều không có? Còn có thiên lý hay không a?! Muốn ta trả lại công cho Thiên đình lãng phí DKP, không có cửa đâu! Ta cố tình chính là muốn cùng bọn họ dây dưa, cho dù là giả chết dây dưa ta cũng thích, làm gì nhau nào!” (DKP: chắc là điểm kinh nghiệm, mình không chơi warcraft nên không biết)

Ba người... Thực xin lỗi, là hai người một thần đều sùng sốt. Lưu Phi sợ hãi kéo kéo Mạnh Ân, “... Sư phụ, ngươi có hiểu được Vô Cấu tỷ tỷ nói gì không?”

Mạnh Ân cười khò lắc lắc đầu. Hấn liếc liếc đến Nhị Lang Thần đang tròn mắt há mồm, nghĩ bụng chắc hấn cũng nghe không hiểu đi...

Từ ngày đó trở đi, Dương Tiễn không còn đến nữa. Đây đáng lý ra là chuyện đáng mừng. Nhưng hòm thư của nhà họ mỗi ngày đều nhận được một phong “Thư tình”.

Lá thư kia thật sự là có độ dày của một quyển sách, chỉ chít đầy những dòng chữ Khải li ti rồng bay phượng múa, là thư tình có phân lượng như vậy... Thật sự rất làm đau nhãn lực.

Vô Cấu nhận được lá (hoặc nói là quyển đi?) thư tình này, vẫn luôn không thèm nhìn lấy một cái, quăng vào thùng rác đựng giấy. Nhưng điều làm cho Lưu Phi và Mạnh Ân cùng mắt tròn mắt dẹt là, “quyển” thư tình buổi sáng kia, đến buổi tối sẽ vô cớ mất tích. Mất tích đi đâu... Mọi người đều ngầm hiểu.

Mặc dù Lưu Phi cùng Mạnh Ân biết thư tình đi đâu, nhưng lại không biết rõ tâm tình mâu thuẫn của Vô Cấu.

Bổng lộc và chức quyền thật sự không là gì cả. Chỉ vì tức giận, một loại oán hận mình bỏ công nỗ lực nhưng không đạt được gì. Cô hiểu tình cảm của Dương Tiễn, lại biết chính mình tuyệt đối không thể kết thân cùng hoàng gia. Một con cừu đen không dễ bảo như cô, cánh cổng hoàng gia đối với cô mà nói, quá cao cũng quá xa. Cô cũng không muốn bị người ta nói, cô là nhờ quan hệ ô dù cạp vảy.

Quá kiêu ngạo, là vết thương trí mệnh của một nữ quan. Nhưng cô lại vì vết thương trí mệnh này mà kiêu ngạo dường nào.

Hơn nữa, cô cũng không biết chính mình có thích Dương Tiễn hay không. Cô cùng Dương Tiễn quen biết nhiều năm như vậy, nói chuyện với nhau chỉ sợ chưa đầy trăm câu.

Vì sao hấn biết hấn chắc chắn thích mình? Còn mình vì sao lại không biết?

Hiện thực buồn bực không vui, làm cho cô tiếp xúc đến những trò giải trí của nhân gian mới có thể trốn chạy. Dần dà, cô phát hiện, có lẽ chấp nhất cùng khó hiểu như vậy không cần phải làm rõ ràng kết thúc, nói không chừng, cô có thể phóng cho chính mình và người khác một con ngựa.

Khi cô thúc ngựa băng băng trong thế giới ảo tưởng (game), cô đích xác không buồn không lo giống như loài người. Đem tất cả thân phận đều đặt sau màn hình, nói không chừng như vậy có thể sống được con người chân chính của mình.

Hỏi cô cảm giác cách chức hạ phàm ra sao... Cô sẽ nói, đó là một đoạn thời gian vui vẻ nhất trong cả trăm ngàn năm phiền muộn của cô. Chỉ cần bỏ ra nỗ lực tương đối, là cô có thể sống được một cuộc sống mà mình muốn, thật tốt đẹp làm sao.

Cosplay một quân gia tốt là một loại lạc thú, ở trên mạng làm một mục sư (game) giỏi, cũng là một lạc thú. Mặc kệ đằng sau màn hình là loại chủng tộc sinh vật gì, đều đang theo đuổi một cộng đồng mạo hiểm, vứt bỏ hết thầy bắt công... những điều này, nói không chừng chính là những điều cô vẫn luôn theo đuổi.

Một ngày nọ, cô vẫn như thời gian mọi ngày online, rất nhiệt tình trò chuyện cùng người trong Guild... Sau đó một người pm cô.

Cô nhìn hai chữ kia ngẩn người. Người kia tên là... “Đương Tiễn”.

“...Người là ai?!” Cô hy vọng đây chỉ là một sự trùng hợp buồn cười.

“Nàng cũng không cần trả lời lại...” chiến sĩ lv 1 kia mất một lúc lâu mới trả lời. “Ta đánh chữ chậm”

“Người làm sao mà biết...” Vô Cầu cảm thấy mờ mịt, hẳn là tên tiên quan quản lý mạng trên Thiên đình kia nói cho hắn biết... Tên lúc đi làm cũng lên chơi ma thú (hơn nữa còn luyện con thuật sĩ chuyên môn chơi âm hiểm), còn chơi cùng Server, cùng Guild với cô nữa chứ!

“Người trước không cần tức giận nha!” bên đầu màn hình kia, Đương Tiễn đầu đầy mồ hôi chậm chạp gõ chữ, “Ta chỉ là muốn nói cho nàng biết, trước khi ta mạnh hơn, ta sẽ không tìm đến nàng. Nhưng lúc ta trở nên mạnh rồi, xin nàng hãy để ta đứng trước nàng, vì nàng ngăn trở hết thảy.”

Vô Cầu tức giận trừng mắt với cái màn hình, một hồi lâu, cô đột nhiên cảm thấy hốc mắt chua xót. “...Người là đồ ngốc!”

Qua thật lâu, mới nhận được hồi âm của hắn, “Đúng, ta ngốc. Người cũng không phải bây giờ mới biết.”

Vô Cầu khóc.

Sau đó, tuy rằng không tính là ngọt ngào, ít nhất hai người (hai thần?) cố gắng nhận biết đối phương, mặc dù là thông qua một loại môi giới buồn cười.

“Sur phụ,” Lưu Phi bùng cả phê cho Mạnh Ân, lo lắng, “Nếu là Vô Cầu tỷ tỷ biết chúng ta vụng trộm gợi ý cho Đương Tiễn ca ca, liệu có tức giận hay không a?”

“Có tức giận nhất định cũng là tức giận một cách ngọt ngào a.” Mạnh Ân cũng không ngẩng đầu lên vui đùa trong chong chóng, “Bất quá Đương Tiễn sẽ là người bị hại đi? Làm người vẫn nên phúc hậu một chút thì hơn...”

Lưu Phi che tay lên mặt sách, quay mặt Mạnh Ân lại, “Vậy, người làm sao mà biết làm vậy có thể đã động đến Vô Cầu tỷ tỷ?”

“... Bởi vì cô ta là con gái a.” Ném qua nhiều nỗi khổ từ phụ nữ như thế, cái này gọi là bệnh lâu ngày thành lương y.

Lưu Phi mất đầy mông lung, “... Đó là giả a. Chỉ là game online giành cho con nít a. Cho dù làm chiến sĩ che ở trước chị ấy thì thế nào?”

Mạnh Ân bật cười. Nghe nói con gái đều trưởng thành sớm so với con trai, nhưng Lưu Phi của hắn, còn rất hồn nhiên.

“Chờ người lớn lên là hiểu được.” Hắn yêu thương vuốt vuốt tóc Lưu Phi, “Bất quá mặc kệ là tình cảnh nào, sur phụ cũng sẽ che chắn ở phía trước người, là tai hay là nạn, đều phải qua cửa ải là ta.”

“... Sur phụ, ta nổi cả da gà. Người không cần trích lời truyện Quỳnh Dao được không?”

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Dưỡng Cổ Giả (Người Nuôi Cổ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.